ယောင်စိန်နုဝင်း

ပုတီးကုန်း

တစ်ခါချစ်ဖူး သူ့ကျေးဇူး

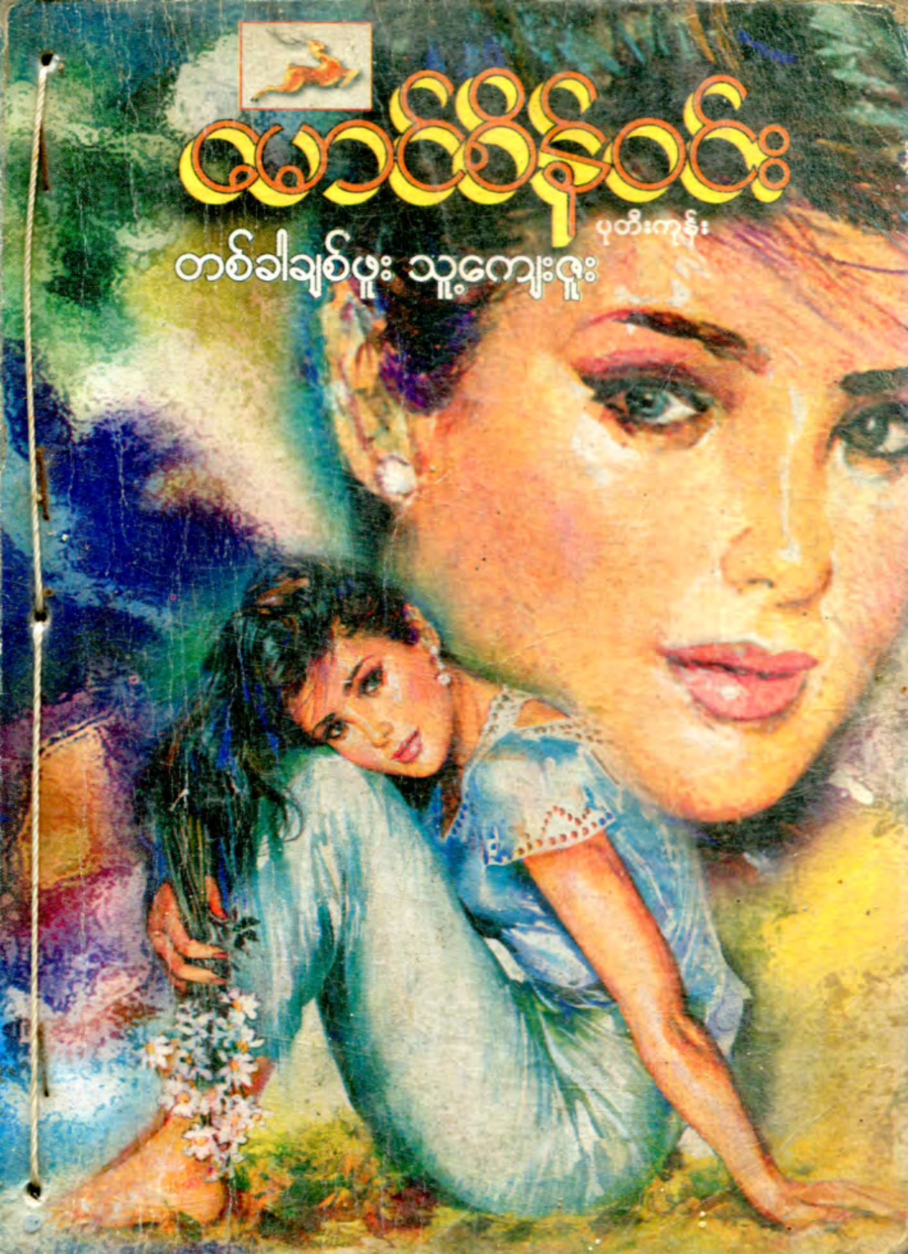

ရွှေသမင်

စာပေ

အမှတ်၄၁၄၄လမ်း ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် ရန်ကုန်မြို့
Ph : 296440,296110
Fax. 296175
E mail. asiadragoncoltd @ mpt mail.net mm

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

တစ်ခါချစ်ဖူးသူကျေးဇူး

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းရှာ
စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။
စည်းကမ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

⇛ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

⇛ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

⇛ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

⇛ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

တစ်ခါချစ်ဖူးသူ့ကျေးဇူ

တစ်ခါချစ်မှူး

သူ့ကျေးဇူး . . . ဟု

အထူးအောက်မေ့နေပါဗည် . . .။

အပိုင်း (တစ်)

ချစ်ခဲ့ဖူးသော ချစ်သူ၊ လွမ်းဆွတ်တမ်းတခဲ့ရဖူးသော ချစ်သူကို ရင်မှာ အစဉ်အောက်မေ့နေတတ်၏။

ဘဝမှာ သူတစ်ယောက်သာ ချစ်ဖူးခဲ့သည်။ နှလုံးသား၏ ခံစားမှု အတိမ်အနက်ကြောင့်ပင် ရူးသွပ်ခဲ့ဖူးသည် ဆိုလျှင် မှားမည်မထင်။

ချစ်သူကတော့ သူမကို မေ့နေလောက်မည်။

ချစ်သူကိုတော့ သူမအဖို့ မမေ့နိုင်ပေ။

ဟိုစဉ်က သူမအပေါ် ချစ်သူထားခဲ့သော ချစ်ခြင်း

နှင့်တကွ ကြင်နာသနားတတ်မှုများကို အစဉ်သတိရနေ၏။

မမေ့အပ်သော ချစ်သူ။

မတမ်းတကောင်းသော ဘဝအခြေအနေမှ သတိရ ဖြစ်ခြင်းတွေကို အိပ်မက်အဖြစ် အမြဲတမ်း ကျေးရှေးပြန်သည်။

ချစ်သူက သူ့ဘဝနှင့်သူ ပျော်နေပေမည်။

သူမတစ်ယောက်ကသာ လစ်ဟာနေသော နှလုံးသား အစုံဖြင့် မနက်ညသဲ့သရာကို ဖြတ်သန်းနေရသည်ပဲလေ။

ချစ်သူနှင့် ဝေးခဲ့ပြီးမှ ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြီးမှ သူမဘဝသည်လည်း အလှည့်အပြောင်းတွေနှင့် ဆက်တိုက် ကြုံခဲ့သည်ပဲ . . .။

❦ ❦ ❦

ရွှေသမင်စာပေ

(၁)

သူမ အိမ်အပြီးပြောင်းသည့်နေ့မှာတော့ သူမ၏ ထုတ်ဝေသူ ကိုယဉ်ထွန်း မပါလာခဲ့ပေ။ ကိုအောင်ဆွေက တော့ မနက် မလင်းခင်ကပင် ဗင်ကားလေးနှင့် ရောက်လာ၏။ ကိုအောင်ဆွေနှင့် ခင်ကျွမ်းသည်မှာ အလားငါးလပဲ ရှိဦး မည်ထင်၏။ သူမထုတ်ဝေသူ ကိုယဉ်ထွန်း နှင့် ပက်သက်ပြီး သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက် ပျောက် ချင်းမှာ မိန်းကလေး အသက်ပျော်ဆွေဆိုလို့ သူမကို ပထမဆုံး

ခင်မင်ဖြစ်ခြင်းဟု . . . ကိုအောင်ဆွေ ပြော၏။

ကိုအောင်ဆွေတစ်ယောက် သူမကို ခင်မင်ခြင်းမှာ နှောင်ကြိုးတစ်ခုခု ရှိခြင်းအား ကောင်းမွန်စွာ သဘော ပေါက်နားလည်ထား ၏။

"မမရေ . . . ကိုအောင်ဆွေကြီး ရောက်နေတယ်"

အကူနေသော ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သူ မာဝေ မပြောခင် ကပင် ကိုအောင်ဆွေ့ကားကို လှမ်းမြင်ထားပြီး ဖြစ်၏။

"အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား မာဝေ"

"ဖြစ်နေပြီ မမ"

"ငါ မပြောလား၊ တကယ်လို့ ငါတို့သာ အိပ်ရာထ နောက်ကျရင် ကိုအောင်ဆွေကို အားနာစရာကြီး ဖြစ်နေရ မှာ"

ဝတ္ထုသရုပ်ဖော်ပုံ ပန်းချီကားများကို ဖြုတ်သိမ်းရင်း က မာဝေ့အား ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ကူဖြုတ်ပေးမယ် နွယ်"

"ရပါတယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ပစ္စည်းက သိပ်ရှိတော့ တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုအောင်ဆွေ နည်းနည်းချင်း ရွှေ့ပေး ထားလို့ ကုန်သလောက် ရှိနေပါပြီ၊ ဒါနဲ့ နေဦး၊ ကိုယဉ်ထွန်း ကိုပဲ အခန်းသော့ ပေးထားရမှာလား"

"အိမ်ရှင် ကိုယဉ်ထွန်းပဲ ပေးလိုက် နွယ်၊ ဒီနေ့ နွယ့် စာအုပ် ဖြန့်တာလေ၊ ဒါကြောင့် ယဉ်ထွန်း ပါမလာတာ"

"ဟုတ်ပါရဲ့၊ အိမ်ပြောင်းချင်တဲ့ ဇောနဲ့ စာအုပ် ဖြန့် မယ့်ရက်ကိုတောင် ကျွန်မ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်သွား ခဲ့တယ်၊ တကယ်ဆို အခုအိမ်က နောက်ထပ် နှစ်လတောင် ကျန်သေးတာနော်"

"ကိုယ့်အိမ်ပိုင်ကို ပြောင်းလိုက်တာ ကောင်းပါတယ် နွယ်၊ နွယ့်စိတ်ကြိုက် ပြင်စရာ ဆင်စရာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အလုပ်သမားတွေကို ကျွန်တော် အရင်လွှတ် လိုက်တယ် နွယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး နွယ့်စိတ်ကြိုက် ပြင်တော့ဆင် တော့"

သူမ စာရေးသက်တမ်းအရ ဘက်ဆဲလား မဟုတ် သေးပေမယ့် စောင်ရေဆက်တက်မည့် ဒေသားအလာတော့ ရှိနေ၏။ ကိုယဉ်ထွန်း၏ "ငြိမ်းချမ်းရေး" စာပေတိုက်မှ သူမကို စင်တင်ပေးခဲ့ သည်။

သူမ၏ 'နွယ်မိုးခင်' ဆိုသော ကလောင်ကို ပရိသတ်က အသိအမှတ်ပြုလာသည်နှင့် ထုတ်ဝေသူတွေ က တကောက်ကောက် လိုက်လာ၏။ ကိုယဉ်ထွန်းနှင့် မတွေ့ခင်က အသိဖြင့် မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကမျှ သူမအား စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။ ကိုယဉ်ထွန်းနှင့် ဆက်သွယ်မိ တော့ ရဲရဲဝင့်ဝင့်ပင် ထုတ်ပေးမည်ဟု ဆိုလာသည်။ ကို ယဉ်ထွန်း၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင် သူမ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေ ဆက်တိုက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုအောင်ဆွေ ခေါ်ထားသော အလုပ်သမားများ က အဆင်သင့် စောင့်နေကြ၏။ ကားပေါ်မှပစ္စည်းများကို အလုပ်သမားသုံးယောက်ကပင် သယ်ပေးသည်။ ကိုအောင်ဆွေ ကတော့ သူမထက်ပင် အိမ်အပြင်အဆင်ကို စိတ်ကူး ယဉ် ရင်း တက်ကြွနေသေး၏။

ကိုအောင်ဆွေအလစ်မှာ မာဝေက တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလာသည်။

"မမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုအောင်ဆွေကြီးက တကယ့် ကို [illegible] သဲလှူပ်ဖြစ်နေ[illegible]ပဲ [illegible] မမ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော်၊ မမဘဝအတွက် လုံခြုံစိတ်ချ အားထားရမယ့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ပဲ"

"မာဝေကလည်း တော်ကြာ သူ ကြားသွားပါ့မယ်"

မာဝေ့ စကားကြောင့် လိပ်ပြာမလုံဖြစ်ပြီး ဟန့်လိုက် မိသည်။

"ဒီအခန်းက ကျွန်တော့ညီအစ်ကိုနှစ်ဝမ်းကွဲရဲ့

အခန်းလေ၊ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ညားကတည်းက နေကြတာ၊ ကျွန်တော့် အစ်ကိုက တာဝန်မကျေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ပြောရမလိုပဲ၊ အိမ်ထောင်ကျပေမယ့် တကယ့်လူပျိုလုံလွတ်လိုနေတာလေ၊ စိတ်ရင်းကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ မမေတို့ဆီမှာ ဒီအခန်းကို အပေါင်ထားတာ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်နီးပါး ရှိသွားပြီ၊ တိုက်ခန်းဈေးတွေက ကျနေတော့ ရောင်းမထွက်ဘူး ဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာတော့ ဒီအခန်းကို ငွေထပ်အမ်းပြီး မမေက ယူခိုင်းလိုက်တယ်၊အမျိုးချင်းဆိုတော့ ချေးထားတဲ့ငွေတွေကို ဒီနည်းနဲ့ ပြန်ယူဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်လေ"

ကိုအောင်ဆွေ့ အခန်းကို ကိုယဉ်ထွန်းက လက်လွှဲယူရင်း စာမူခအနေဖြင့် သူမအား ပေးခဲ့သည်။ ရန်ကုန်လိုမြို့ကြီးပြကြီးမှာ ကိုယ်ပိုင်နေစရာ တိုက်ခန်းအပိုင်လေး ရမည်ဆိုတော့ သူမ သဘောတူ လက်ခံလိုက်သည်။

"ကိုယဉ်ထွန်းက ပြောပါတယ်၊ ကျွန်မ စာအုပ်လုပ်

ဖြစ်ဖို့ ကိုအောင်ဆွေကပဲ ကူညီခဲ့တာကို ထည့်ပြောပါတယ်၊ ကျွန်မစာအုပ်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် ရှယ်ယာသဘောမျိုး လုပ်ဖို့ ပြောတယ်ဆို၊ ကိုအောင်ဆွေက ဘာလို့ မလုပ်ချင်ရတာလဲ"

သိချင်သော ကိစ္စမို့ အခွင့်ကြုံသည်နှင့် မေးလိုက်မိသည်။

"ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ် နွယ်၊ ယဉ်ထွန်း ဝါသနာကို နွယ်လည်း သိမှာပါ၊ ဒီကောင်က စာပေကို ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ခင်တွယ်တဲ့ကောင်၊ ဒီကောင်ဖြစ်ချင်တာက စာရေးဆရာ၊ စန်း မရှိလို့ မဖြစ်တော့လည်း ဒီနယ်ထဲမှာပဲ ဒီကောင် တွယ်ဖက်နေတာ ကြည့်ပါလား၊ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း လုပ်တယ်၊ စာရေးဆရာတွေရဲ့ ဒုတိယအကြိမ်လေးတွေ ဘာလေးတွေ လုပ်ရင်းနဲ့က နွယ့်ကို ထုတ်ပေးခဲ့တယ်၊ အောင်မြင်တယ်လို့ ပြောရမယ်၊ နွယ်နဲ့ ယဉ်ထွန်း ကံစပ်တယ်လို့ ပြောရမယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီဘက်

မှာ သိပ်ပြီးအဖြစ် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး နွယ်၊ ကျွန်တော် ဝင်ပါလိုက်မှ နွယ်တို့နှစ်ယောက် အ, သွားမှာ စိုးရတယ်၊ ယဉ်ထွန်းကိုလည်း ဖြစ်စေချင်တာ ပါ့ပါ တယ်၊ ဒါကြောင့် တမင်ကူညီလိုက်တာ”

ကိုအောင်ဆွေကတော့ အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင်လုံလုံဖြင့် သူမကို ရှင်းပြသည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း ကိုအောင်ဆွေ့အပေါ် ပိုပြီးလေးစားသွားရပြန်သည်။

“မမရေ အခန်းနံရံတွေကို ဆေးအသစ် သုတ်ရမယ်၊ မီးဖို ချောင်လေးကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်လုပ်ရမယ်၊ အိမ်ရှေ့ပြတင်း တံခါးတွေကလည်း သိပ်မကောင်းဘူး မမ”

အခန်းကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး မာဝေ ပြောလိုက်သည်။ မာဝေ ပြောသလိုပင် အခန်းကို ပြန်ပြင်ယူမှ ဖြစ်မည်။

“ပြင်တော့ ပြင်ရမယ်၊ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့

ချင့်ချိန် ပြင်ရဆောင်ရမှာပေါ့ မာဝေ”

“ကျွန်တော့် စိတ်ကူးကို ပြောပြမယ် နွယ်”

“ဘာများလဲ ကိုအောင်ဆွေ”

“ဒီလို နွယ်၊ ပြတင်းတံခါးတွေကို ပြင်သလိုပဲ၊ သံပန်းတွေ သံတံခါးတွေလည်း လုပ်သင့်တယ်၊ နွယ်တို့က မိန်းမသားတွေ မဟုတ်လား။ လုံခြုံစိတ်ချရအောင် ဖြစ်မှာ၊ ဒီကိစ္စတွေ အားလုံး ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ပေးချင်တယ်၊ ဒီအလုပ်သမား သုံးယောက်အားနဲ့ နေ့ရော ညပါ လုပ်လိုက်ရင် အလွန်ဆုံး ငါးရက် ခြောက်ရက်ဆို ပြီးသွားမယ်၊ သံပန်းသံတံခါးတွေကို ကျွန်တော် အော်ဒါ မှာပြီးပြီ နွယ်”

“ကိုအောင်ဆွေ ကြားထဲကနေပြီး အလကား ပင်ပန်းနေပါ့ မယ်”

“ရပါတယ် နွယ်ရယ်၊ အခု တံခါးပိတ်ထားတဲ့ အခန်းမှာ နွယ်တို့နှစ်ယောက်နေ၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီ

အခန်းမှာ နေမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးကို သော့ ဖွင့်လိုက်၏။ အိပ်ခန်းထဲမှ ပစ္စည်းတွေ အိပ်ရာအခင်း အနားတွေကြောင့်ပင် သူမ စိုးရိမ်စကား ပြောလိုက်မိ၏။

"ဒါ သူများပစ္စည်းတွေရှိနေတဲ့ အခန်းပဲ၊ ဖြစ်ပါ့ မလား ကိုအောင်ဆွေ"

"ဖြစ်ပါတယ် နွယ်၊ ကျွန်တော့်အစ်ကို လင်မယား နေခဲ့တဲ့ အခန်းပါပဲ၊ ဒါပြင် ပစ္စည်းတွေ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့ ခုတင်နဲ့ အိပ်ရာတွေရယ် စာအုပ်ဗီရိုတစ်ခုပဲ ရှိတာ ပါ၊ ဒီအိမ်ကို မေမေ့ဆီမှာ အပေါင်ထားကတည်းက တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေချန်ခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့ပရိဘောဂတွေ အားလုံး သယ်သွားခဲ့တာလေ၊ လူမနေတာကြာတော့ အခန်းက မသန့်ရှင်းတာလည်း ပါတယ်၊ လူနေမယ်ဆိုရင် နွယ်တို့ သိပ်ပြင်စရာ လိုမယ်မထင်ဘူး"

"နေဦး ကိုအောင်ဆွေ ဒီပစ္စည်းတွေကို သူတို့က

ဘယ်တော့ လာယူမှာလဲ"

"ဒီအိမ်ရောင်းလိုက်တာကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက် ထားတယ်၊ သိပ်မကြာခင်မှာ လာယူမယ်ထင်တယ်၊ ပြင် တုန်း ဆင်တုန်းမှာ ဒီ အခန်းထဲမှာပဲ နွယ်တို့ နေလိုက်ပါ"

ကိုအောင်ဆွေ ပြောသလို ဒီအခန်းထဲမှာပဲ သူမနှင့် မာဝေတို့ နေမှဖြစ်မည်။ အိမ်ပြင်ဆင်ခြင်းကို နေ့ရောညပါ လုပ်မှာဆိုတော့ ကိုအောင်ဆွေနှင့် ကျန်အလုပ်သမား သုံးယောက်အတွက် နေရာလိုပေသည်။

(၂)

သူမတို့ အိမ်ရာစခန်းနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိနေသော ဈေးသို့ ကိုအောင်ဆွေတို့နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့၏။

ဈေးရောက်တော့ လူချင်း ခွဲလိုက်ကြသည်။ ကိုအောင်ဆွေနှင့် အလုပ်သမားကောင်လေးက အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ဆိုင်တန်းဖက် ကို သွားသည်။ သူမနှင့် မာဝေက စားသောက်ဖို့အတွက် ဟင်းချက်ရောနှင့် မီးဖိုချောင်သုံး

ပစ္စည်းများရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

"ဝယ်ရင်း ဝယ်ရင်းကနေ ပစ္စည်းတွေက တော်တော်များသွားပြီ မမ၊ တိုက်ခန်းအပေါ်ကိုလည်း တက်ရဦးမှာ၊ ကိုအောင်ဆွေကြီးတို့ ကားနဲ့ အတူတူပြန်ရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်"

ပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးရင်းက ညည်းညည်းညူညူဖြင့် မာဝေ ပြောသည်။

"ငါတို့ဘာသာ ဆိုက်ကားငှါးပြီး ပြန်လိုက်ပါမယ် မာဝေရယ်၊ အရမ်းအဝေးကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့တွေ ပစ္စည်း ဝယ်တာခြမ်းတာက ကြာရင်ကြာဦးမှာ၊ ငါတို့ အလုပ်က ချက်ပြုတ်ရဦးမယ်၊ တို့ဘာတို့ပဲ ပြန်လိုက်ကြရအောင်"

သူမ စကားကို မာဝေ အတွန့်မတက်တော့ပေ။

ဈေးအပြင်ဘက် ရောက်သည်နှင့် နီးစပ်ရာ ဆိုက်ကားတစ်စီးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ တိုက်ခန်း

ရောက်သည်နှင့် မာဝေက ဇာတ်လမ်းစလာ
[illegible]သည်။

[illegible]ဒီဝါပဲ စောင့်နေ အပေါ်ကတစ်ယောက်ကို
[illegible]မယ်"

[illegible]ပြီး အကူအညီတောင်းတာလည်း ကောင်း
[illegible] မာဝေရယ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တစ်ခုလောက်တော့
[illegible]

[illegible]ဘ်အောင် လက်မှုမည်ဆိုတော့ မာဝေ
ပြောသလိုပင် လှေခါးရင်းမှာ ပစ္စည်းတွေနှင့် စောင့်နေ
လိုက်၏။

မာဝေနှင့် အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြန်း[illegible]းလာ
တော့ ပြဿနာတစ်ခုပါ ပါလာသည်။

"ပြဿနာတော့ ဖြစ်ပြီထင်တယ် မမ"

"ဘာများလဲ မာဝေ"

အကျိုးအကြောင်းကို အရမ်းသိချင်သွား၏။ အလုပ်

သမား နှစ်ယောက်ကို ဒီတိုင်းထားခဲ့၍ ဘာတွေများ ဖြစ်
ကုန်သည် မသိပေ။

"အခန်းဖွင့်တဲ့ကိစ္စ မမ"

မာဝေ့ စကားကြောင့်ပင် သိပ်မကြာသောအချိန်
အတွင်းက ကိုအောင်ဆွေ ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခန်းကို
ပြေးမြင်မိသည်။ သူမ ထပ်မမေးခင်မှာပင် အလုပ်သမား
ကောင်လေးက ရှင်းပြ၏။

"အစ်မတို့ ထွက်သွားတာနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲ
လင်မယားနှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ အိမ်ထဲဝင်လာ
လာချင်းမှာပဲ မိန်းမလုပ်တဲ့သူက အခန်းပွင့်နေတာကို ကြည့်
ပြီး ဒေါသူပုန်ထတော့တာပဲ အစ်မ၊ ပြောသွားတာတွေက
တကယ်နားမခံသာဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ကာယကံရှင်တွေ
မဟုတ်တော့ ဘာမှမပြောသာ ဘူး၊ မနေနိုင်လို့ အခန်းကို
ဆရာကိုအောင်ဆွေ ဖွင့်ပေးတာလို့ ပြောလိုက်တယ်၊
ယောကျ်ားလုပ်တဲ့သူကတော့ လိုက်ဟန့်ပါတယ်၊ မိန်းမ

လုပ်တဲ့သူက ဘာရယ်ကြောင့်လဲ မသိဘူး အခေတ်လေးကို ဒေါသူပုန်အသွားတာပဲ"

"သူတို့ပစ္စည်းတွေကို သယ်သွားလား"

"မသယ်ဘူး အစ်မ၊ ကုတင်တွေကို ဖြုတ်ပြီး ပုံထားခဲ့တယ်၊ မနက်ဖြန်မှ လူလွှတ်ပြီး လာသယ်နိုင်းမယ် ပြောတယ်၊ နာမည်တော့ ပြောတယ် အစ်မ၊ ဒီအခန်းဖွင့်တဲ့ ကိစ္စကို တိုင်ပြောရမယ် ပြောတာပဲ"

ကောင်လေးစကားကို နားထောင်ရင်းက နေရင်း ထိုင်ရင်းက ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုတာကို တွေးမိလိုက်သည်။ ကိုအောင်ဆွေ အခန်းသော့ ဖွင့်ကတည်းက စိတ်ထဲမှာ လေးလံနေခဲ့မိသည်။ အခန်း ဖွင့်ပေးသူက ကိုအောင်ဆွေ ဆိုပေမယ့် နေရင်းထိုင်ရင်းကပင် ပြဿနာ ဖြစ်မည့်အထဲမှာ သူမပါ ပါဝင်ပတ်သက်နေသလို ဖြစ်နေ၏။

အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကတော့ အခန်းတံခါး ဖွင့်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောဆိုသွားသော စကားများကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းဖြင့် သိသာအောင် ပြန်ပြောပြသည်။

ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ ပြင်ဆင်ရင်းကပင် ကိုအောင်ဆွေ ပြန်အလာကို မျှော်နေမိသည်။ မီးဖိုခလုတ်များ ပိုယွင်းနေသောကြောင့်ပင် အလုပ်သမားကောင်လေးကို ခေါ်ပြီး လုပ်ခိုင်းရသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

"မမ ဖုန်းလာနေတယ်၊ မာဝေ သွားကိုင်လိုက်ရမလား"

"နေနေ မာဝေ၊ ငါ့ဘာသာ ငါ သွားကိုင်လိုက်မယ်"

မာဝေကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ ဒီနေ့မှအိမ်ပြောင်းသောကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖုန်းနံပါတ် ပေးရသေးပေ။ ကိုအောင်ဆွေ ဖုန်း မဟုတ်

ရင် ကိုယဉ်ထွန်း ဆက်တာပဲဟု တွေးကာ စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

"ဟဲလို . . . အမိန့်ရှိပါရှင်"

အသံလှိုင်းဖြင့် ဖြတ်သန်းစီးဝင်လာသော အသံရှင်ကြောင့်ပင် မှင်သက်မိသွားမိသည်။ သေချာနားစိုက်လေကြားဖူးနေကျ ဒေါသဖြစ်သံမှန်း သိသာလေဖြစ်၏။

"အောင်ဆွေဟစ်ယောက် ရှိလား၊ ညည်းက ဘယ်သူတုန်း၊ အောင်ဆွေကို အခုခေါ်ပေး"

သူမနှလုံးသား၊ သူမဦးနှောက်က ဒီအသံရှင်ကို အလွတ်နီးပါး မှတ်မိနေသည်ပဲ။ အံ့ဩတုန်ယင်စွာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ကိုအောင်ဆွေ မရှိပါဘူး ရှင်၊ ကျွန်မက ဒီအိမ်ကို ဝယ် လိုက်တဲ့သူပါ"

သူမဘက်ကအသံကို ချက်ချင်း ရိပ်စားမိသော်လည်း ဟစ်ဘက်ကတော့ သူမအသံကို မှတ်မိပုံ မပေါ်ပေ။

"နေပါဦးအေ၊ သော့ခတ်ထားတဲ့အခန်းကို ဘာလို့ဖွင့်ရတာတုန်း၊ သူများပစ္စည်းတွေ ပျောက်ပျက်ကုန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ စည်းကမ်းရှိပြီး လူလိုသိဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်အေ၊ အခန်းသော့ကို ညည်းတို့ ဖွင့်တာလား"

"အန်တီစော" ဟု ယောင်ထွက်မလို ဖြစ်သွားသေး၏။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းပြီး ပြောလိုက်ရသည်။

"ဒီလိုပါရှင်၊ အခန်းသော့ကို ကိုအောင်ဆွေ ဖွင့်ပေးတာပါ"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ အောင်ဆွေနဲ့ပဲ ဆက်စာရင်းရှင်းတာ ပေါ့၊ ဒီပုံစံမျိုး ချိုးတာကိုတော့ လုံးဝ မခံနိုင်ဘူး"

စကားပြန်ပြောမခံဘဲ ပြောချင်တာ ပြောပြီး ဖုန်းချသွား၏။ စကားပြောခွက်ကို ကိုင်ကာ ကြောင်နေမိသည်။

အလုပ်သမားကောင်လေးအသံကြောင့်ပင် အသိပြန်ဝင်ရ၏။

"ဘာလဲ အစ်မ၊ တံခါးဖွင့်တဲ့ကိစ္စကို ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြီး

မြိုသနာ ရှာတာ မဟုတ်လား"

သူမအား အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသော အလုပ်သမားကောင်လေးကို ကြည့်ရင်း မေးလိုက်မိသည်။

"မင်း စောစောတုန်းက တိုင်ပြောရဦးမယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ထဲမှာ 'စော' ပါလား"

ကောင်လေးက တစ်ချက် စဉ်းစားပြီးမှ...

"ဟုတ်ပြီ၊ မေမေစောနဲ့ တိုင်ရမယ်လို့ ပြောတာပဲ ဖြစ်မယ် အစ်မ၊ အခုဆက်တာ သူလား"

"ဟုတ်မယ် ထင်တာပါပဲ"

ကောင်လေးကိုတော့ ဖော့ပြီး ပြောလိုက်ရသည်။ အန်တီစောသာ သေချာသည်ဆိုရင်တော့ ကိုအောင်ဆွေ၏ ပြောစကားများ အရပင် ဒီအိမ်သည် ကိုကိုကျော့အိမ်ပင် ဖြစ်ရမည်။

အန်တီတို့ အိမ်မှ ထွက်လာပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ကိုကိုကျော် တစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်ပျက်ကုန်ပြီ မသိပေ။

ကိုကိုကျော် တစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်ခြင်းကို နောက်ဆုံးသတင်းအစအန အနေဖြင့် သတင်းစာမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။

(၃)

"ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့ ကိုအောင်ဆွေရဲ့အစ်ကို နာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်"

အိမ်ထဲသို့ ဝင်ဝင်လာချင်းမှာပင် မေးလိုက်မိသည်။

"ကျော်ကိုနိုင်ပါ နှယ် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

ကိုအောင်ဆွေ၏ အမေးစကားကို မဖြေသေးဘဲ သူမ အနေဖြင့် နောက်ထပ်မေးခွန်း ထုတ်မိပြန်သည်။

"ဒါဆိုရင် ကျော်ကိုနိုင်ရဲ့ အမေက အန်တီစော ပေါ့နော် ကိုအောင်ဆွေ"

သိပ်မကြာသေးခင်က အဖြစ်အပျက်များကို မသိရခင်မှာပင် သူမ၏စကားအသွားအလာများကြောင့် ကိုအောင်ဆွေ အံ့ဩနေ၏။

"အန်တီစောတို့ကို နွယ် သိနေတယ်ဟုတ်လား"

"သိရုံတင် ဘယ်ကပါ့မလဲ ကိုကျော်ဆွေ၊ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ မရှိတုန်း ကိုကိုကျော်တို့ လင်မယား ဒီကို လာသွားတယ်၊ သူတို့ ပစ္စည်းတွေရှိတဲ့ အခန်းကို ဖွင့်တဲ့အတွက် ကိုကိုကျော်ရဲ့မိန်းမက အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်နေတယ်၊ အန်တီစောဆီ လှမ်းပြီး အကြောင်းကြားလို့ အခုလေးတင် ဒီကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ၊ ဒီအခန်းကို ကျွန်မတို့ ဖွင့်မိရင် လွယ်မယ့်ပုံတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုအောင်ဆွေ ဖွင့်ပေးတာလို့ ပြောလိုက်တော့ ကိုအောင်ဆွေနဲ့ပဲ ရှင်းမယ်ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတယ်"

ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုတာကိုတော့ ကိုအောင်ဆွေ ချက်ချင်းဆိုသလို ရိပ်စားမိ၏။ ပြဿနာ ခဏထားပြီး ကိုကိုကျော်တို့နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော အကြောင်းကို စပ်စုတော့၏။

"ဒါဆိုရင် ဒီအိမ်ကို နွယ် ဝယ်လိုက်မှန်း အန်တီစော သိပြီး ပြီပေါ့၊ ကျော်ကိုနိုင်နဲ့ရော အန်တီစောနဲ့ပါ နွယ် သိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မတွေးထားမိဘူး"

"ကျွန်မ ဒီအိမ်ကို ဝယ်လိုက်မှန်းသာ အန်တီစော သိရင် ဒီထက်ပွဲကြမ်းနိုင်တယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ကိုအောင်ဆွေက ကိုကိုကျော်တို့အိမ်ကို အရောက်အပေါက် အတော်နည်းလို့ ဖြစ်မှာပါ၊ သူတို့အိမ်မှာ ကျွန်မ နေခဲ့ဖူးတယ်၊ ရိုးရိုးဘဝနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး ကိုအောင်ဆွေ၊ ကိုကိုကျော်က ကျွန်မတို့နယ်ကို လာလည်ရင်းက သူတို့အိမ်မှာ ဝေယျာဝစ္စကူညီလုပ်ရအောင်ဆိုပြီး ကျွန်မကို ခေါ်လာခဲ့တာ၊ အဲဒီဘဝမျိုးနဲ့ ကျွန်မနေရင်း ဘွဲ့တစ်ခုရလုလုအခြေအနေအထိ ကျွန်မ နေလာခဲ့တာ"

လက်စနှင့်မို့ သူမ၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ပြောပြ လိုက်သည်။ မာဝေကတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောစေချင်ပုံ မရပေ။ ကိုကိုကျော်တို့နှင့် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းမှုတော့ တစ်နေ့မှာ သူမအကြောင်းတွေကို ကိုအောင်ဆွေ သိသွားနိုင်သည်ပဲ။ ကိုကိုကျော်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည့်အကြောင်းကိုတော့ ချန်လှပ်ထားခဲ့မိသည်။

"ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကတော့ ဦးလေးရဲ့ အရှိန်နဲ့ အန်တီစောတို့ ရွှေထီးဆောင်းကာလတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင် ဘဝမျိုး ဖြစ်နေပြီ နွယ်၊ ဒါကိုတောင်မှ အန်တီစောက မာန်မချသေးဘူး၊ ဦးလေး ဆုံးတော့ သူတို့ မိသားစုဘဝက ပိုဆိုးသွားတာပေါ့"

"ဦးလေး ဆုံးပြီ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် နွယ်၊ နွယ် မသိဘူးလား"

"ဦးလေး ဆုံးတာကိုတော့ ကျွန်မ မသိတာ အမှန်ပဲ၊ ကိုကိုကျော် လက်ထပ်တဲ့သတင်းကိုတော့ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်မိတယ်"

"ဒီကိစ္စကို နွယ့်ခေါင်းထဲမှာလည်း မထားပါနဲ့၊ ကျွန်တော့် ဘာသာ ပြေလည်အောင် ရှင်းပေးပါ့မယ်"

"ဖြစ်လာမှတော့ အတူတူရှင်းကြတာပေါ့ ကိုအောင်ဆွေရယ်၊ အပြောအဆိုခံရလည်း အတူတူပေါ့"

ကိုအောင်ဆွေနှင့် စကားကောင်းနေဆဲမှာပင် ဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဖုန်းရှိရာကို လှမ်းအကြည့်မှာပင် ကိုအောင်ဆွေ ပြော သည်။

"ကျွန်တော့်ပဲ ကိုင်လိုက်မယ် နွယ်"

အန်တီစော ဆက်တာပဲဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်မိသည်။ တစ်ဖက်ကို စကားသံကို ကြားနိုင်စွမ်း မရှိသော်လည်း ကိုအောင်ဆွေ ၏ စကားသံများကို နားထောင်ရုံဖြင့်

အန်တီစော ဆက်တာမှန်း သိလိုက်ရပြန်သည်။

"ကျွန်တော် အောင်ဆွေပါ မေမေ"

" .... "

"စောစောလေးက အန်တီစော ဖုန်းဆက်တယ် ပြောတယ်၊ သားနဲ့တော့ မတွေ့လိုက်ရဘူး"

" .... "

"စိတ်ချပါ မေမေ၊ သူ ဘာပြောပြော သား ဘည်းခံပေးပါ့မယ်၊ မေမေ စိတ်အေးအေးထားပါ"

ကိုအောင်ဆွေနှင့် မတွေ့လိုက်ရ၍ အန်တီစောက ကိုအောင်ဆွေ့ မိခင်ဆီ လှမ်းဆက်တာ ဖြစ်ရမည်။

စကားပြောခွက်ကို ချရင်းက ကိုအောင်ဆွေ သက်ပြင်းချသည်။

"ဒီကိစ္စက ဒီလောက်ထိ လူကြီးတွေ ခေါင်းခြောက်လောက်အောင် မဖြစ်သင့်ဘူး၊ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စ အားလုံးရဲ့ တရားခံဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကုလားဖန် ထိုး

မှုကြောင့် ဖြစ်ရတာ၊ အခန်းဖွင့်တာကို မကျေနပ်ရင် ကျွန်တော့်ကို တိုက်ရိုက်ပြောလို့ ရနေသားပဲ"

ကိုအောင်ဆွေ ရည်ညွှန်းသော မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုသည်မှာ ကိုကိုကျော့် အမျိုးသမီးကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်မည် ထင်၏။

ကိုအောင်ဆွေ တွေးသလိုပင် သူမလည်း တွေးမိသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ အခန်းဖွင့်ခြင်းကိစ္စသည် အကြောင်းမဲ့သက်သက် ပုံကြီးချဲ့ကားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်ပဲ . . . ။

(၄)

ကိုကိုကျော့် အမျိုးသမီး မီးမွေးပေးခဲ့သော ပြဿနာသည် သူ့အလိုလို ပြီးဆုံးသွားလိမ့်မည် . . . ဟု ဖေ့ါတွေးကာ တစ်ညတာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့၏။

မနက်လင်းတော့ သူမ ခေါင်းထဲမှာပင် ထိုပြဿနာက ရေးရေးမျှပင် ကျန်တော့၏။ ကိုအောင်ဆွေကလည်း အလုပ်သမားများကို ဦးစီးကာ ဖခန်းကန့်ခြင်း၊ ဆေးသုတ်

ခြင်း၊ မီးကြီးများ ပြင်ဆင်တပ်ခြင်းကို အားချင်း လုပ်လေသည်။

နံနက်ကိုးနာရီထိုးလောက်မှာ ပစ္စည်းသယ်မည့်လူများ ရောက်လာကြသည်။

"ပစ္စည်းတွေကတော့ လာသယ်ကြပြီ နွယ်"

ကိုအောင်ဆွေ့ စကားကြောင့်ပင် တိုက်အောက်မှာ ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကိုကိုကျော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ဆိုသော အသိကြောင့်ပင် ရင်မှာ လှုပ်ရှားရ၏။

တကယ်တမ်းကျတော့ ပစ္စည်းတွေ လာသယ်ကြသည့် လူများထဲတွင် ကိုကိုကျော်တစ်ယောက် ပါမလာပေ။

ကိုကိုကျော်၏ ဇနီးဖြစ်သူသာ ပါလာ၏။

ကိုကိုကျော့်ဇနီး မျက်နှာကြော တင်းလွန်းသော်လည်း ကိုအောင်ဆွေကတော့ ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံ၏။

"ကိုကျော်ကိုနိုင် မပါဘူးလား"

"မပါဘူး"

"ကျွန်တော့် အလုပ်သမားတွေက အပေါ်ကနေပြီး ပစ္စည်းတွေချပေးပါ့မယ်၊ ပါလာတဲ့လူတွေက အောက် လှေကားတွေကပဲ သက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ပေါ့၊ ပစ္စည်းက သိပ်မှ မများပဲ"

ကိုအောင်ဆွေ့ စကားကြောင့် အလုပ်သမားကောင်လေး သုံးယောက်က အလုပ်များကို ရပ်ထားဖို့ ပြင်လိုက်၏။

"နေပါစေ၊ ပစ္စည်းတွေ မေ့ကျန်ကာတို့ ရောပါမှာတို့ မဖြစ်ရအောင် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ကျွန်မလူတွေနဲ့ ကြည့်လုပ်ပါ့မယ်"

စကားကို တုံးတိကြီး ပြောချလိုက်သောကြောင့်ပင် အလုပ်သမားကောင်လေးတွေ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ ကိုအောင်ဆွေက နေရာမှာပင် ပြန်နေရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်တော့မှ အနေချောင်သွားကြသည်။

ကိုအောင်ဆွေ ပြောသလိုပင် ပစ္စည်းတွေက သိပ်

မများတော့ နှစ်ခေါက်လောက် သယ်ချရုံဖြင့် ကိစ္စပြီးသွား၏။ ကိုအောင်ဆွေ့စကားကို အသာတကြည် လက်ခံလိုက်ရင် တစ်ခေါက်တည်းနှင့် ကိစ္စပြီးသွားနိုင်သည်။

ပစ္စည်းတွေကို ကားပေါ်တင်ပြီး ကားထွက်လု ဖြစ်ခါနီးမှာပင် ကားအနီးသို့ အငှားကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာ၏။

ကားပေါ်မှ ကမန်းကတမ်း ဆင်းလာသူကို ကြည့်ပြီး သူမရော ကိုအောင်ဆွေပါ အံ့ဩသွားကြ၏။ အန်တီစောတစ်ယောက် မထင်မှတ်ဘဲ ဒီအထိ ပေါက်ချလာသည်။

"အန်တီစော လိုက်လာတယ် နွယ်၊ ဘာပြဿနာရှာဦးမလဲ မသိဘူး"

"ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ သူ့ချွေးမနဲ့ စကားပြောပြီး တိုက်ပေါ် တက်လာပြီ"

"နွယ် ရှောင်နေရင် ကောင်းမလား မသိဘူး၊ ဒီကိစ္စပြတ်အောင် ကျွန်တော့်ဘာသာ ရှင်းလိုက်ချင်တယ်"

"မရှောင်ဘူး ကိုအောင်ဆွေ၊ တကယ်ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာ

က သေးသေးမွှားမွှားပါ၊ ကိုကိုကျော့် မိန်းမ ပုံကြီးချဲ့တာကိုတော့ သိအောင်ပြောရမှာပေါ့"

အန်တီစောနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ကို ရဲဝံ့စွာပင်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မာဝေက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သူမလက်ကိုဆုပ်ကိုင်လာ၏။

ဘေးမှ အဖေါ်ကိုပင် လက်မတွဲဘဲ ဒေါသတကြီးမောပန်း စွာဖြင့် အခန်းထဲ ဝင်လာ၏။ ကိုအောင်ဆွေနှင့်ခပ်ခွာခွာမှာရပ်နေသော သူမကိုပင် အန်တီစောတစ်ယောက် ရုတ်ခြည်း မြင်နိုင်စွမ်း မရှိပေ။

ဒေါသဖြင့် မျက်နှာထားချိုထားပေမယ့် အန်တီစောတစ်ယောက် အရွယ်ကျသွားခြင်းမှာ သိသာနေ၏။

"အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး နားလိုက်ပါဦး အန်တီစော၊ ကိုအောင်ဆွေ နေရာချပေးသောခုံမှာ ထိုင်ပြီးသည်နှင့် အမောမဖြေ သေးဘဲ ဒေါသသင့်သော စကားလုံးများကို ပွင့်အန်ထုတ်၏။

"မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ အောင်ဆွေ"

"ကျွန်တော် ဘာများလုပ်မိလို့လဲ အန်တီစော၊ အမောဖြေပါဦး၊ ပြီးမှ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောပါ၊ အန်တီစော ပြောသမျှကို ကျွန်တော် နားထောင်ပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြတာကိုလည်း အန်တီစော နားထောင်ပေးပါ"

"ဘာမှ ရှင်းပြမနေနဲ့ အောင်ဆွေ၊ မင်း လူလုပ်မလုပ်တာတော့ အရမ်းကို သေချာတယ်၊ အိမ်ရောင်းလိုက်ပြီဆိုကတည်းက ဒီပစ္စည်းတွေ ရွှေ့ပေးရမယ်ဆိုတာကို နားလည်တယ်၊ မင်း အမေ ပြောတုန်းကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲဆို၊ အခုတော့ မင်းက ဒီအခန်းကို ဘာကြောင့် ငါတို့ကို အသိမပေးဘဲ ဖွင့်ရတာလဲ"

"သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ အန်တီစောရယ်၊ ဒီအခန်းဖွင့်မိလို့ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် အန်တီစောတို့ ကျေနပ်တဲ့အထိ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါ့မယ်၊ ဒီကိစ္စကလည်း

ကျွန်တော်နဲ့ ကိုကျော်ကိုနိုင်တို့ နှစ်ယောက်ချင်း ပြောကြဆိုကြရင် ပြီးနေတာပဲ၊ အန်တီစောတို့ လူကြီးတွေအထိ နားမပေါက် သင့်ပါဘူး၊ အခုတော့ မောကြီး ပန်းကြီးနဲ့ ဒီအထိ အန်တီစော ရောက်လာရတာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး"

ကိုအောင်ဆွေကတော့ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့်ကို လေသံအေးအေးဖြင့် ရှင်းပြ၏။

"မင်းက ပိုက်ဆံလေးရှိမယ် မကြံသေးဘူး၊ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပြီး ပျားရည်နဲ့ဝမ်း မချချင်ပါနဲ့ကွာ၊ ဆွေမျိုးချင်းနိမ့်ပြီဆိုတာနဲ့ ဒီလောက်ထိတော့ မင်းတို့ မလုပ်သင့်ပါဘူး၊ မင်း လုပ်ရပ်က အတော်လေး လူမဆန်လွန်းတယ်"

ကိုအောင်ဆွေက တောင်းပန်နေသော်လည်း အန်တီစောမှာ နားမဝင်နိုင်ဘဲ ဒေါသကြီးပြီး စကားတွေ ကျွံကျွံလာ၏။ မနေနိုင်တော့သည်မို့ သူမ ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။

"ဒီအိမ်ကို ဝယ်လိုက်တဲ့သူက ကျွန်မပါ အန်တီစော၊ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်တဲ့ ကိုအောင်ဆွေမှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီ အပြစ်တစ်ဝက်က ကျွန်မနဲ့လည်း ဆိုင်နေပါတယ်"

သူမပြောလိုက်သော စကားသံကြောင့်ပင် အန်တီစော မျက်လုံးပြူးသွား၏။ အခုမှပင် သူမကို မြင်တွေ့သွားပုံရသည်။

"ဩော် . . . လက်စသတ်တော့ ဒီအိမ်ကို အောင်ဆွေ့ လက်ထဲက ဝယ်လိုက်တဲ့ စာရေးဆရာမ ပေါက်စဆိုတာ မင်းကိုး၊ ဒါ မင်း တမင်သက်သက်လုပ်တာ အကြံတွေနဲ့ ဒီအိမ်ကို မရရအောင်ဝယ်တာ၊ ပြီးတော့ အားချင်း တက်နေတာ မဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးလဲ၊ မင်း နိုင်ပြီဆိုပြီး ငါ့ကိုရော ငါ့သားကိုပါ အရှက်ရအောင် တမင်လုပ်တာပေါ့လေ"

ပြောရင်းကပင် အန်တီစော မတ်တပ်ထရပ်၏။

လက်ဝါးဖြန့်ပြီး သူမ ပါးကို လှမ်းရိုက်ရန် ပြင်၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကိုအောင်ဆွေက အန်တီစော လက်ကို လှမ်းဆွဲထား၏။

"မှားမယ် အန်တီစော၊ အခုဖြစ်ရပ်က ဘယ်သူမှ မဖန်တီးဘဲ တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ"

"မင်း ဘာသိလဲ အောင်ဆွေ၊ သူဟာ ငါ့အိမ်မှာ အစေခံ လုပ်သွားခဲ့ဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့သားလေးကို ရုပ်ကလေး ဇန်းပြပြီး အပိုင်ကြံခဲ့တာ၊ သူ့ကို ငါ အိမ်ပေါ်က နှင်ချခဲ့တာ၊ ဒါတွေကို မင်း သိလား၊ အခုလည်း မင်းကို အပိုင်ကြံချင်တာရယ်၊ ငါတို့ကို ဦးချိုးချင်တာရယ်နဲ့ ဒီကိစ္စ မဖြစ်ဖြစ်အောင် တမင်လုပ်ယူတာ၊ မြွေဟောက်လို မိန်းမ ပဲ"

"အန်တီစော ပြောလို့ ကျေနပ်ပြီလား၊ အခုမှ အန်တီစော ပြောတာဆိုတာကို ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုတုန်းကတည်းကပါ၊ နောက်နောင်ကိုလည်း ပြော

ချင်ရာ ပြောလို့ရပါသေးတယ်”

“ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက် အရှက်မရှိတဲ့ မျက်နှာလဲ၊ ငါ့ လက်ကိုလွှတ် အောင်ဆွေ၊ ငါ ဒီနေရာ အမြန်ထွက်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ် ဒီဟာမကို သတ်မိလိမ့်မယ်”

ကိုအောင်ဆွေ့ လက်ကို ဆောင့်တွန်းလွှတ်ရင်းက အန်တီစော ထွက်သွား၏။ ကိုအောင်ဆွေကတော့ ဖြစ်ရပ်မှန်အတွက် ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားသေး၏။

“ခဏလေး သည်းခံပြီး နားထောင်ပေးပါဦး အန်တီစောရယ်”

ကိုအောင်ဆွေ၏ တောင်းပန်ခယခြင်းက အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ခဲ့၏။

ပါလာသော အမျိုးသမီး အဖော် ကိုပင် အန်တီစော မစောင့်တော့ဘဲ လှေကားမှ ဆင်းသွား၏။

အန်တီစောကို တောင်းပန်၍ မရသောအခါ ကိုအောင်ဆွေ၏ တောင်းပန်ခယခြင်းက သူမဆီသို့ ရောက်

လာပြန်၏။

“ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် နွယ်၊ အန်တီစော ဒီအထိ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝထင်မထား ခဲ့လို့ ဒီလောက်အထိ ဖြစ်ရတာပါ၊ မနေ့က နေ့ချင်းမှာပဲ ကိစ္စပြတ် အောင် မလုပ်မိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်”

“ကိုအောင်ဆွေမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ အခုကိစ္စက သူ့အလိုလို ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်သွားခဲ့တာ၊ အန်တီစော ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေက မှန်တာတွေလည်း ပါသလို မှားတာတွေလည်း ပါတယ်၊ အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုးအရင်ကတည်းကိုက အန်တီစော ဒီလို ပြောချင်အောင် ကျွန်မက ပြုမူမိခဲ့တာကိုး”

ပစ္စုပ္ပန်မှနေပြီး အတိတ်အကြောင်းကို ကူးပြောင်းပြော ဆိုရင်းက မျက်ရည်ဝဲချင် မိလာသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ဆို့နင့်ခဲ့ရ၏။ အခုချိန်မှာ ကိုကိုကျော်

တစ်ယောက် အနားမှာ ရှိနေချင်၏။ ကိုကိုကျော်သာ ဒီ အဖြစ်အပျက်တွေကို သိသွားပါက ဘာတွေပြောဆိုမည် မသိပေ။

အတိတ်တုန်းကတော့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေအတွက် ကိုကိုကျော်တစ်ယောက် နေတတ်သလိုနေခဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ သည်ပဲလေ။

အပိုင်း (နှစ်)

(၁)

ဖြတ်သန်းရင်ဆိုင်ခဲ့သော သူမ၏ ငယ်ဘဝများသည် သာမန်မျှသာပင် ဖြစ်၏။

မိုးလင်းမိုးချုပ် သံသရာအောက်ဝယ် လက်လှမ်းမီရာ အသိများဖြင့် အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့သည်။

ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း အရောက်မှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူများ၏ သတိထားမှုကို ခံခဲ့ရသည်။ နုပျိုသော သူမ၏အလှအပများကို မက်မောသူများက မက်မောကြ၏။

သက်တူရွယ်တူများကြားမှာ သူမဘဝလေးသည် ငြိမ်သက်လွန်းလှ၏။ ဥစ္စာ ဆင်းရဲသော မိသားစုအတွက်ပင် သူမကြုံသလို ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။

အပျော်အပါး အသွားအလာတို့နှင့် ဝေးသော သူမ အဖို့ "သုခုမ" စာအုပ်ဆိုင်လေးသည် စိတ်အပန်းဖြေရာ တစ်ခုလို ဖြစ်ခဲ့၏။

သူမ ဆယ်တန်းဖြေပြီးစ ကျောင်းစာတာဝန်များ ပခုံးပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားချိန် 'သုခုမ' စာအုပ်ဆိုင်လေးမှာ ကျော်ကိုနိုင် . . . ဟု အမည်ရသော ကိုကိုကျော်နှင့် ဆုံဖြစ် ခဲ့ကြ၏။

"မိနွယ် ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ စာအုပ် အသစ်တွေရော အဟောင်းတွေပါ အဖုံးတွေ ... စရာရှိတယ်"

သူမ အမေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်၍ သုခုမနှင့် ဆယ်ရက်ခန့် ကင်းကွာသွားခဲ့၏။ သူမ ဆိုင်ပေါ်တက်

လာသည်နှင့် ကိုတင်သောင်းက လှမ်းပြောသည်။ သူမတို့ မြို့လေးနှင့် သုခုမကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေသူမှာ ကိုတင်သောင်း ပင် ဖြစ်၏။ လူငယ်အများစုက ကိုတင်သောင်းကို ချစ်ကြ သလို ရိုလည်းရိုသေကြ၏။ ကိုတင်သောင်းက ကဗျာသမား တစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။

"ဟုတ်တယ် ကိုတင်သောင်း၊ အမေ့ကျန်းမာရေးက ပြန်ဆိုး လာတာရယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်က စီးပွားရေးကြောင့် ရယ် သွားဆုံသွားလို့မလာဖြစ်တာ၊ ဒီညနေတော့ ကိုတင်သောင်း ကို ကူလို့ရပါပြီ"

"နင့်မှာလည်း လူနဲ့ မလိုက်အောင် အလုပ်က လုပ် ရတာကိုး၊ ငါလည်း ငွေစကြေးစလေး အဆင်ပြေပါပြီ၊ အခွေဆိုင်လေးပါ တိုးဖွင့်မယ်၊ ညနေပိုင်း ငါ့ဆိုင်မှာ ကူထိုင် ပေါ့၊ နင့်အတွက်ပါ ငါ ကြည့်ပေးပါ့မယ်"

"ပိုက်ဆံက အဓိက မဟုတ်ပါဘူး၊ စာအုပ်သာ အလကား ဖတ်ခွင့်ရရင် တော်ပါပြီ"

ကိုတင်မောင်းနှင့် စကားစမြည် ပြောနေစဉ်မှာပင် သူစိမ်းယောကျ်ားတစ်ဦးက သူမကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ လူပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် ဝတ်စားထားပုံများကြောင့်ပင် ဒီမြို့သား မဟုတ်မှန်း ချက်ချင်းသိ၏။

မဟုတ်မှ လွဲရော၊ မိန်းမပျိုလေးများ၏ နှုတ်ဖျားမှာ ဒီရက်ပိုင်း ရေပန်းစားနေသော ရန်ကုန်က ဧည့်သည်ပဲ ဖြစ်ရမည်။ အဲဒီ ဧည့်သည်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားက ကိုတင်မောင်းတို့နှင့် ဆွေရိပ် မျိုးရိပ်မကင်းသူ ဖြစ်သည်။ သူ့မိဘများက မင်းပေါက် စိုးပေါက်တွေ ဟု ပြောသံကြားဖူး၏။

"မိန္ဒယ်ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ကျော်ကိုနိုင်တဲ့၊ ငါ့ဦးကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပဲ၊ ဒီကိုတော့ အခုမှ ရောက်ဖူးတာ၊ ရန်ကုန်မှာ ပွေလို့ ရှုပ်လို့ အားရလို့ တို့မြို့ကို မျက်စိလည်လာ တာလေ၊ ငါတို့ကတော့ သူ့ကို ကိုကိုကျော် လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ ဒီဆိုင်ကိုလာတဲ့ ကောင်မလေးတွေ

လည်း ဒီအတိုင်းပဲခေါ်တယ်၊ နင် မရှိတုန်းမှာ ကိုကိုကျော်က ဆိုင်ကူထိုင်ပေးတယ်၊ ကိုကိုကျော် သူက ငါ့ရဲ့ ညီမလေးလို ခင်မင်နေတဲ့ နွယ်မိုးခင်၊ ငါတို့ကတော့ မိန္ဒယ်လို့ပဲ အလွယ်ခေါ်တယ်၊ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းဖြေထားတာ၊ ဆင်းရဲပေမယ့် စာကြိုးစားတယ်၊ မိဘနဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမကို အလုပ်လုပ်ပြီး ရှာကျွေးနေတာ"

သူမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံတော့ ကိုကိုကျော်က အပြုံးလှလှလေးကို လှစ်ခနဲ ပြ၏။ ကိုကိုကျော်က မိန်းမချော, ချောသူတစ် ယောက်ပင်။

"ကျွန်တော်ကလည်း မိန္ဒယ်ကို တွေ့ချင်နေဘာ၊ မိန္ဒယ်ကို မတွေ့ခင်က သူများတွေ ပြောကြတာကို မယုံချင်ဘူး၊ ဒီဆိုင်ကို လာတာက မိန္ဒယ်ကို တွေ့ချင်လို့ပဲ၊ ကျွန်တော် စောင့်ရကျိုးနပ်ပါ တယ်၊ မိန္ဒယ်အလှက တကယ့်ကို အရိုင်းပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့ အလှမျိုးပဲ၊ သူများတွေလို ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နဲ့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဆင်သင်လိုက်ရင် ဒီမြို့က အချော

အလှတွေ ထိုင်ငိုကြမှာ အရမ်းကို သေချာတယ်"

အမြောက်အပင့်တွေနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကျ လောက်အောင် ကိုကိုကျော် ပြော၏။ ကိုကိုကျော်မျက်လုံးအကြည့်များနှင့် ချိုသာသော စကားများကို မသာယာချင်သော်လည်း ရင်ခုန် လှုပ်ရှားမိ၏။

သက်တူရွယ်တူများ၏ ချစ်စကား ကြိုက်စကားများကို ကြားဖူးနားဝရှိထားသော်လည်း ဒီတစ်ခါ ကြုံဆုံရခြင်းကိုက ရင်မှာ လှိုက်ဖိုမိနေ၏။

သူမနှင့်ကိုကိုကျော်တို့၏ မတင်မကျ ဖြစ်နေမှုအခြေအနေကို ကိုတင်သောင်းက ရိပ်စားမိပုံရသည်။

"မင်းတို့ချင်းက ငါ တွေ့မပေးလည်း တွေ့ကြမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်၊ လူချင်းအဆုံမှာ ငါ တစ်ခါတည်းအပြတ်ပြောထားချင် တယ် ကိုကိုကျော်၊ မင်းတွေ့ဖူးနေကျမိန်းကလေးတွေရဲ့ ဘဝမျိုး မိနွယ်မှာ မရှိဘူး၊ မိနွယ်ဟာတကယ့်ကို ချို့တဲ့စွာနဲ့ မိသားစု ဝမ်းစာကို ဖြည့်ဆည်းရင်း

ဆယ်တန်းအထိ ကျောင်းတက်လာရတဲ့သူ၊ သူများတွေပျော်ချိန် ပါးချိန်၊ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့ မိန်းမောကျနေချိန်မှာ မိနွယ်က တစ်ဝမ်းတစ်ခါးမကတဲ့ မိသားစုဝန်ကိုထမ်းနေရတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ မင်း စိတ်ပျော်ဖို့ မင်းနှလုံးသားကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ မိနွယ်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးစေချင်တယ်၊ ငါ့ညီက ဒီလောက် ပြောရင် သဘောပေါက်မှာပါ၊ မိနွယ်ကို ညီမတစ်ယောက်လို ခင်မင်ပြီး သူ့ဘဝကိုတတ်နိုင်သလောက်ဖြစ်ဖြစ် ခရီးသွားဟန်လွှဲသဘောမျိုးနဲ့ကူညီစေချင်တယ် ကိုကိုကျော်"

ကိုကိုကျော်၏ စကားအသွားအလာများကြောင့်ပင်ကိုတင်သောင်းက စည်းတွေ တားထားလိုက်၏။

ဒီစရိုက်က ကိုတင်သောင်း၏ စေတနာအမှန်ပင်ဖြစ် သည်။ ဒီမြို့က လူငယ်တွေရော လူလတ်ပိုင်းတွေကိုပါသူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမြဲဆုံးမလေ့ရှိ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် အစ်ကိုအရင်းတစ်ယောက်ပမာ သူမကို ကိုတင် သောင်း

စောင့်ရှောက်ကာကွယ် ပေးထားခဲ့၏။

"ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ် ကိုတင်သောင်း၊ ဒီသတင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားပြီးသားပါ၊ သားကောင် တိုင်းကိုတော့ အလွတ်မပေးတတ်တဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ စည်းရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီကို သူ့အလိုလို ခစားရောက်လာတတ်တဲ့ သားကောင်တွေရဲ့ အလိုအတိုင်း ကျွန်တော် အကျင့်ဖြစ်နေရတာ၊ မိနွယ်လို မိန်းကလေးမျိုးက သူ့အလိုလို ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော့် ရှေ့ကို ဒူးတုပ်အခစားရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီလို ခက်ခဲတဲ့ သားကောင်မျိုး စိတ် ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"မင်းကို ခင်တယ် မင်တယ်ဆိုတာ ပွင့်လင်းတဲ့စိတ် ရယ် စိတ်ရင်း စိတ်ကောင်းထားတတ်တဲ့ အမူအကျင့် ကြောင့်ပဲ"

"ကျွန်တော် ပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့စကားတွေက ကျွန်တော့်

ဝသီအ တိုင်း ပြောဖြစ်သွားတာပါ၊ မိနွယ် စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမထားနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရိုးသားစွာ ခင်ကြ မင်ကြတာပေါ့၊ မိနွယ်လို မိန်းကလေးမျိုးကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကိုကျော်"

ခင်မင်ခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုသော စကားကို သူမ ဆို လိုက်၏။

ကိုကိုကျော်အား သာမန်တွေ့နေ မြင်နေကျ လူ တစ်ဦးလို ပင် စိတ်မှာ ထင်ထားလိုက်သည်။

"မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့နော် မိနွယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ ကိုတင်သောင်း"

"မနက်ဖြန်မနက် နင်တို့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း တွေ လွှတ်မယ်လို့ ကျောင်းဆရာ ပြောသွားတယ်"

"ကျွန်မလည်း ကြားတယ်"

အောင်စာရင်းဆိုသော အသံကို ကြားရကတည်းကို

က သူမစိတ်တွေ လှုပ်ရှားမိသည်။ အောင်မည်ဆိုတာကို သိနှင့်နေသည်။ ဒါပေမယ့် ရှေ့ဆက်မည့် ပညာရေး အစီအစဉ်ကို အိပ်မက်ပင် မက်ခွင့်မရပေ။

"မိနွယ် ရင်မခုန်ဘူးလားဟင်၊ ကျွန်တော်တို့တုန်းက ဆို တစ်ညလုံး မအိပ်ပဲ အောင်စာရင်းအကပ်ကို ထိုင် စောင့်ကြတာ၊ စောင့်သာ စောင့်ရတယ်၊ ကိုယ့်နာမည်နဲ့ ခုံနံပါတ်ပါပါ့မလား ကြိတ်ပြီး စိတ်ပူရတာ အမောပါပဲ"

"မိနွယ်က နှစ်ချင်းပေါက် အောင်မှာပါ ကိုကိုကျော်"

"ကိုတင်သောင်း ပြောတာ မဟုတ်လား၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မိနွယ် တကယ်တော်တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကျတော့ ဆယ်တန်းကို နှစ်နှစ်ဖြေယူမှအောင်တာလေ၊ အောင်လာတော့လည်း အောင်ရုံ သက်သက်ပါပဲ၊ ဂုဏ်ထူးတွေဘာတွေ မပါဘူး၊ မိနွယ် ဂုဏ်ထူး ဘယ်နှစ်ခုမှန်းထားလဲဟင်"

"တစ်ခု နှစ်ခုလောက်ပဲ အများဆုံး ပါမယ်ထင်

တယ်၊ မနက်ဖြန် အောင်စာရင်းမှာ ကျွန်မနာမည်ပါလာရင်လည်း သိပ်ပြီးထူးခြားမှာ မဟုတ်တာ"

သူမ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့်ပင် ကိုကိုကျော်ရော ကိုတင်သောင်းပါ အံ့ဩစွာဖြင့် ပြိုင်တူနီးပါး မေးလိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မိနွယ်"

"ဟုတ်သားပဲ ဘာဖြစ်လို့များလဲ"

"အောင်သွားရင်လည်း ရှေ့ဆက်ဖို့ခရီးက မလွယ်ပါဘူး၊ ဒီစာမေးပွဲ အောင်ဖို့တောင် အရပ်ကူ လူဝိုင်းပြီးမှ အောင်ခဲ့ရတာကို သိနေတယ်လေ"

သူမစကားကို နားထောင်ပြီး ကိုကိုကျော်ရော၊ ကိုတင်သောင်းပါ ငိုင်သွားကြ၏။ သူမဘဝဖြစ်စဉ် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို, ကိုတင်သောင်းက ပြောပြ၏။

"ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် ကိုကိုကျော်၊ မိနွယ်ဆီမှာ အခက်အခဲတွေ အများကြီးပဲ၊ မိသားစုတာဝန်တွေ ရှိသေး

တယ်၊ အဝေးသင် ပဲ ယူထားတယ်ထားဦး၊ တော်တော် မလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲ ကိုကိုကျော်၊ ငါတို့နယ်မှာက မင်းမြင်တဲ့ အပိုင်းပဲ ရန်ကုန်လို နေရာမျိုးဆိုရင်တော့ ဘာအကြောင်း လည်းကွာ၊ မိန္ဒယ်အနေနဲ့ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နိုင်လွန်းမှ ဝမ်းဝရုံပဲ ပိုက်ဆံရှာလို့ ရတာလေ၊ အတန်းကြီးလာရင် ကြုံတွေ့ရမယ့် ကျောင်းစရိတ်တွေကို မီအောင် ဘယ်လိုက် နိုင်ပါ့မလဲ"

"မိန္ဒယ်အတွက် ကျွန်တော် စဉ်းစားပေးပါ့မယ် ကိုတင်သောင်း၊ မိန္ဒယ်အတွက် တကယ့်ညီမလေး တစ်ယောက် လို စိတ်ရင်းနဲ့ စဉ်းစားပေးမှာပါ၊ မိန္ဒယ် အောင်စာရင်း ထွက်ပြီးရင် ကျွန်တော် စဉ်းစားထားတာကို ပြောမယ်"

သူမရော ကိုတင်သောင်းပါ ကိုကိုကျော်စကားကို နားထောင်ပေးကြ၏။

"အေးကွယ်၊ ခရီးသွားဟန်လွှဲ မင်းအကူအညီ တစ်ခုတော့ ပေးခဲ့ရင် ကောင်းတာပေါ့၊ အကူအညီဆိုတာ

တကယ်လိုအပ်တဲ့ လူမျိုးကို ပေးရတာ မြတ်ပါတယ် ကိုကိုကျော်ရာ"

"မိန္ဒယ်အကြောင်း ဆွေးနွေးရတာနဲ့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ တကယ့်ကို မွန်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်လာမိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အပြင်သွားပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ကိုတင်သောင်း၊ ဆိုင်ကို မိန္ဒယ်နဲ့ ထားခဲ့ရင် ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား"

"ဖြစ်ပါတယ်၊ မိန္ဒယ် လာတဲ့နေ့ဆို ငါ လက် ဖက်ရည် ထွက်သောက်နေကျပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့"

"ဘာများလဲ ကိုတင်သောင်းရဲ့"

သူမကတော့ ကိုကိုကျော်နှင့် ကိုတင်သောင်းတို့ အတိုင် အဖောက် စကားများကို ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေမိ သည်။

"ဒီလိုလေ၊ အပြန်ကျရင်တော့ မိန္ဒယ်သောက်ဖို့ ပါဆယ်တော့ အမြဲဆွဲလာရတယ်"

"ဒါများ ကိုတင်သောင်းရယ်၊ ကျွန်တော်က တခြားကိစ္စ မှတ်လို့"

ကိုတင်သောင်း၏ အပြောင်အပျက်စကားကြောင့်ပင် ကြားထဲကနေပြီး အားနာစကား သူမ ဆိုဖြစ်၏။

"ရပါတယ်၊ မိန္နယ်အတွက် ဝယ်မလာပါနဲ့"

"ဝယ်လာရမှာပေါ့ မိန္နယ်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က လေကြောမိရင် ကြာမှာ၊ ကောင်မလေးတွေလာမေးရင်သာ မိန္နယ် ကြည့်ကောင်းအောင် ဖြေပေးနော်"

ကိုကိုကျော်စကားကို နားမရှင်းမည်စိုး၍ ကိုတင်သောင်းက ဝင်ပြီး ရှင်းပြ၏။

"ဒီလို မိန္နယ်ရေ၊ မိန္နယ် မရှိတုန်းမှာ ဒီကောင်ကြီးက ဆိုင်ကို လာပြီး သူ့ကောင်မလေးတွေနဲ့ အဖွဲ့ကျနေတာလေ၊ အဲဒီကောင်မလေးတွေ သူ့ကိုမေးရင် အပြင်သွားတယ် စောင့်ရင် စောင့်ပါလို့ ပြောခိုင်းတာ"

"စိတ်ချနေပါ၊ တစ်ခါတည်း လက်လန်သွားအောင်

ကျွန်မ ဆုံးမလွှတ်လိုက်မယ်"

အပြောင်အပျက်စကားများကို အရွှန်းဖောက်ပြီး ပြောဆိုဖြစ်ကြသည်။ တခဏတာအတွင်းမှာပင် ကိုကိုကျော်နှင့် ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော်တွေလို ရင်းနှီးသွားရသည်လေ။

(၂)

တနင်္ဂနွေမနက် အရုဏ်လင်းသည်နှင့် သူမလုပ်နေကျဖြစ်သော ဈေးထဲမှ ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကြီးကို စနစ်တကျဖြစ်အောင် ပစ္စည်းများ ခင်းကျင်းပေးရ၏။ ဈေးထဲမှာပင် နပမ်းလုံးနေရသောကြောင့် အောင်စာရင်းကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားခဲ့မိသည်။

မနက်ရှစ်နာရီထိုးတော့ ဆိုင်ရှင်တရုတ်မကြီးက ပေးနေကျ လုပ်အားခ ပိုက်ဆံကိုယူပြီး အိမ်သားတွေစားဖို့

သောက်ဖို့ တွက်ချက်ပြီး ဈေးဝယ်ရပြန်သည်။ ဈေးဝယ်ရင်းက ပြောကျဆိုကျသံများကြောင့် ခေါင်းထဲသို့ အောင်စာရင်းကိစ္စက ဝင်လာသည်။ ဖရိုဖရဲ နိုင်လွန်းလှသော အပြင်အဆင်များနှင့် ပစ္စည်းများကြောင့်ပင် အောင်စာရင်း သွားကြည့်ဖို့ကို နောက်ဆုတ်လိုက်ရပြန်သည်။

ဟင်းချက်စရာတွေ ပြန်ပို့ပြီး ရေမိုးချိုးပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ ဈေးအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။

ဈေးအထွက်လမ်းမလယ်ခေါင် အလှုန်လောက်မှာ သူမ အနားသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ထိုးရပ်လာ၏။

သေချာကြည့်တော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ လူမှာ ကိုကိုကျော်ဖြစ်နေ၏။

"ကိုကိုကျော် ဈေးကို လာတာလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုတင်သောင်းက မိန္ဒယ် ဈေးထဲမှာ ရှိနေမယ်လို့ ပြောလိုက်လို့ လိုက်ရှာမလို့လေ"

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကိုကိုကျော်"

"အခုအချိန်အထိ မိန္ဒယ် အောင်စာရင်းသွား မကြည့်ရသေးဘူး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ကိုကိုကျော်၊ မျက်စိနှစ်လုံး စဖွင့်ကတည်းက အခုအထိ အောင်စာရင်းကြည့်ဖို့ အချိန်မရဘူးဖြစ်နေတာ၊ ဒီပစ္စည်းတွေ အိမ်ပြန်ပို့ပေးပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး သွားကြည့်မလို့"

"မိန္ဒယ့် အောင်စာရင်းကို ကျွန်တော် ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီဆိုရင် လုံလောက်မလား၊ ကျွန်တော် ပြောပြချင်တယ်"

"ကိုကိုကျော်ကလည်း ကျွန်မတို့ စာစစ်ဌာနမှာ နာမည်တူတွေ ဘာတွေ ရှိရင်ရှိနေမှာ၊ ကျွန်မနာမည် တစ်ခုတည်းကို သိရုံနဲ့ ကိုကိုကျော် အမှတ်လွဲရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ"

သူမ အောင်စာရင်းကို ကိုကိုကျော် ကြည့်ပြီးပြီဆိုတော့ အံ့ဩမိသည်။ မသေချာမှာစိုး၍ သူမ စကားနာ

ထိုးမိသည်။

ကိုကိုကျော်က စေ့စပ်သေချာကြောင်းကို သူမ သိအောင် ပြော၏။

"အဲဒီလောက် ဘယ်ညံ့ပါ့မလဲ မိနွယ်ရာ၊ မိနွယ်ရဲ့ ခုံနံပါတ်များ၊ အဖေနာမည်ကိုပါ မနေ့က ညကတည်းက ကိုတင်သောင်းဆီက သိပြီးသား"

"ဒါဆိုရင် ပြောလေ၊ မိနွယ် အောင်တာ သေချာရဲ့လား"

"အောင်တယ် မိနွယ်၊ မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးတစ်ခုတောင် အဆစ်ပါသေးတယ်"

"ကကယ် မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးပါတာ"

မြန်မာစာဂုဏ်ထူးပါသည်ဆို၍ ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ဒီပြင်ဘာသာတွေ ဂုဏ်ထူးပါခြင်းထက် မြန်မာစာဂုဏ်ထူး ပါခြင်းကို သူမ စိတ်ကျေနပ်နေမိသည်။

"စာရေးဆရာမ သိပ်ဖြစ်ချင်တဲ့ မိနွယ် မြန်မာစာဂုဏ်ထူးပါတာ ကျွန်တော်ရော ကိုတင်သောင်းပါ ဂုဏ်ယူနေကြတာ မိနွယ်၊ ကိုတင်သောင်းဆိုင်ကနေ စောင့်နေတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါတည်း မိနွယ် လိုက်ခဲ့ပါလား"

ကိုကိုကျော် သူ့ဆိုင်ကယ်နှင့် အတူစီးရန် ဖိတ်ခေါ်နေ၏။ သူမ၏ဖရိုဖရဲနိုင်မှုတွေ မရှိခဲ့ရင်တောင်မှ ကိုကိုကျော်နှင့် ဆိုင်ကယ် အတူစီးလို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူမတို့နယ်မြို့လေးက တကယ့်ကို ကျဉ်းကျဉ်းလေး ဖြစ်၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကိုကိုကျော်နှင့် ဆိုင်ကယ် အတူစီးသည့် သကင်းမှာ ပျံ့နှံ့သွားမှာ သေချာ၏။

"ဒီပစ္စည်းတွေ အိမ်ပြန်ပို့ပေးရမယ် ကိုကိုကျော်"

"ဒါဆိုလည်း အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ပြီးမှ ကိုတင်သောင်းဆီ ပြန်သွားကြတာပေါ့"

ကိုကိုကျော်ကတော့ သဘောရိုးနှင့် ပြောဆိုနေတာ သေချာ၏။ အရိပ်ပြ၍ အကောင်မမြင်မှတော့ တည့်တည့်

ပင် သူမ ပြောလိုက်မိသည်။

"ကိုကိုကျော်နဲ့ အတူတူ ဆိုင်ကယ်စီးလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ"

"ဒီမြို့က ကျဉ်းကျဉ်းလေးလေ၊ အပ်ကျတာကအစ အကုန် သိကြတာ၊ ရန်ကုန်လိုမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုကိုကျော် ဆိုင်ကနေပြီး ပြန်စောင့်နေပါ၊ ကျွန်မ လာခဲ့ပါ့မယ်"

"ဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီ မိန္ဒယ်၊ ကိုကိုတို့နှစ်ယောက် မိန္ဒယ်ကို စောင့်နေကြမှာနော်"

ဆိုင်ကယ်စက်နိုးပြီး သူမရှေ့မှ ကိုကိုကျော် ထွက်သွား၏။

ကိုကိုကျော်၏ အရေးတယူဆက်ဆံမှုကြောင့်ပင် စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်မိပြန်၏။

ရေမိုးချိုးခြင်း၊ အဝတ်အစားဝတ်ခြင်းကို အချိန် သိပ်မဆွဲပဲ အဆုံးသတ်ရ၏။

'သုခုမ' ဆိုင်လေးသို့ သူမရောက်သွားတော့ ကိုကိုကျော် တစ်ယောက် အဆင်သင့် ရှိမနေပေ။

"ကြာလိုက်တာ မိန္ဒယ်ရယ်၊ ကိုကိုကျော်က အိမ် ခဏပြန် သွားတယ်၊ သူ့အိမ်က ဖုန်းလာလို့လေ"

ဆိုင်ပေါ် လှမ်းတက်သည်နှင့် ကိုတင်သောင်း ပြော၏။

ကိုကိုကျော်တစ်ယောက် သူမတို့၏ မြို့လေးကို အလည် ရောက်နေတာ ရက်အတန်ကြာသွားခဲ့ပြီ။

"ကိုကိုကျော် ပြောလို့သာ မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးပါတယ်ဆိုတာ သိရတာ၊ ကျွန်မဖြင့် အခုထိကို အောင်စာရင်း မကြည့်ရသေးပါ ဘူး ကိုတင်သောင်းရယ်"

"သေချာပါတယ် မိန္ဒယ်ရ၊ ကိုကိုကျော်က မနက် အစောကြီး ထပြီး နင့်အောင်စာရင်းကို သွားကြည့်ပေးတာ၊

သူ ရောက်လာမှ နင် အောင်တယ်ဆိုတာ သိရတာ၊ ငါနဲ့သူ နောက်တစ်ခေါက်တောင် ထပ်ကြည့်ပြီးပါပြီ"

"ဆယ်တန်းအောင်လို့ ဝမ်းသာရပေမယ့် ရှေ့ဆက် ပညာသင်နိုင်မှာတွေးပြီး စိတ်ပူမိတာ အမှန်ပဲ"

အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်သလိုမျိုး ပွင့်လင်းစွာ သူမ ပြောချလိုက်သည်။

သူမ စိုးရိမ်သောကတို့အတွက် ပြေရာပြေကြောင်း နှင့် အစီအစဉ်များကို ကိုတင်သောင်း ပြောပြသည်။

"ဒီအတွက် ငါတို့ နည်းရှာထားတယ်၊ နင့်အောင်စာရင်းကို သိရရင် ကိုကိုကျော်က နင့်အတွက် သူ စဉ်းစားထားတာကို ပြောမယ်ဆိုတဲ့ စကားကို နင် မှတ်မိမှာပါ၊ သူ ငါ့ကို ပြောပြပြီးပြီ၊ တိုင်လည်း တိုင်ပင်ပြီးပြီ မိန္ဒယ်"

ကိုကိုကျော်က ဘာတွေစဉ်းစားပြီး ကိုတင်သောင်း နှင့် ဘာ တွေတိုင်ပင်သည်မသိ။ သူမ မေးမည်ဟု ကြံနေဆဲမှာပင် ဆိုင်ရှေ့သို့ ဆိုင်ကယ်နှင့် ကိုကိုကျော် ပြန်ရောက်

လာ၏။ ဆိုင်ပေါ်သို့ တက်လာသော ကိုကိုကျော်အား ကိုတင်သောင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ ကိုကိုကျော်၊ မင်းအဖေနဲ့အမေက ပြန်ခေါ်ပြီ မဟုတ်လား"

"ဆိုပါတော့ဗျ ကျွန်တော်တော့ အလွန်ဆုံး တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ပဲ ဒီမှာ နေခွင့်ရတော့မယ်"

သူမကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကိုကိုကျော် ပြော၏။

ကိုကိုကျော်နှင့် ခင်ရမင်ရသော အချိန်မကြာသေး ခင်မှာပင် ခွဲခွာကြဖို့ ဖြစ်လာ၏။

"ကဲ . . . ကိုကိုကျော်၊ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ မင်းစဉ်းစားထားတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ကွာ"

ကိုတင်သောင်းက ပြောဖို့ စကား လမ်းကြောင်း၏။

ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ကို စာအုပ်ပေါ် တင်ရင်းက သူမကို ငဲ့ကြည့်သေး၏။

"ဒီလို မိန္ဒယ်၊ ဒီမြို့လေးမှာ ဖိုးငယ်ပေါက်တည်းက

မိသားစုနဲ့အတူ ရှန်းကန်ရင်း အသက်မွေးခဲ့တာ အခုချိန် အထိပဲနော်၊ တကယ်လို့များ ရန်ကုန်လို မျက်စိပွင့် နားပွင့်ရှိတဲ့ နေရာမျိုးကို မိန္ဒယ် မသွားချင်ဘူးလား"

မထင်မှတ်ထားသော မေးခွန်းကို အမေးခံလိုက်ရသည့်အတွက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရသည်။

သူမနှုတ်မှ အဖြေစကား မထွက်လာသောအခါ ကိုတင်သောင်းက ဖြည့်စွက်ပြီး ထပ်ပြောပြန်သည်။

"ကိုကိုကျော် စကားကြောင့် မိန္ဒယ် နားမလည်သလို ဖြစ်ရင်ဖြစ်သွားမယ်၊ မိန္ဒယ် ပညာဆက်သင်ဖို့နဲ့ ဒီမှာထက် သက်သာတဲ့ အလုပ်အကိုင်ရဖို့ ကိုကိုကျော်က စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ရှိတယ်၊ မိန္ဒယ် ရန်ကုန်မှာနေဖို့ကိစ္စပါပဲ၊ မိန္ဒယ် ဖြစ်ချင်တဲ့ စာရေးဆရာမ ဖြစ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းလည်း နီးစပ်သွားတာပေါ့၊ ဟိုမှာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေ ထုတ်ဝေသူတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ"

သူမ နားလည်သဘောပေါက်စ ပြုလာသည်။

သူမဘက်မှ သွားဖို့ မသွားဖို့ထက် အခက်အခဲများကို တင်ပြဖြစ်ပြန်၏။

"အမေနဲ့ အိမ်ကို လစ်ပြီးသွားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူတဲ့ကိစ္စ တစ်ခုပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက ရန်ကုန်ဆိုတာကို ကြားဖူးနားဝပဲ ရှိထားဖူးတာ"

"မိန္ဒယ် အမေက တရှောင်ရှောင် ဆိုပေမယ့် အမြဲတမ်းကြီး အိပ်ရာပေါ် လဲနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန်မှာ နေဖို့နဲ့ အလုပ်အကိုင်အတွက် ပိုက်ဆံရမယ့် နည်းလမ်းကိုပါ စဉ်းစားထားပြီးသား၊ ဒီမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ပေးရတဲ့ ဝင်ငွေကို သက်သောင့်သက်သာနဲ့ရမယ်၊ ပြီးတော့ မိန္ဒယ်အတွက် အစစ အရာရာ လမ်းတွေ ပွင့်စေမယ့်ကိစ္စပါ"

ကိုတင်သောင်း ပြောသည့်အကြောင်းအရာတွေကို ငြင်းနေစရာ မရှိပေ။ ခက်နေတာက သူမ ဘယ်မှာ မှီခိုနေပြီး ဘာတွေလုပ်ရမည်ကို မသိရပေ။

"ကိုတင်သောင်း ပြောသလို ဖြစ်ပါပြီတဲ့၊ ကျွန်မ အနေနဲ့ ဘာအလုပ်လုပ်ပြီး ဘယ်မှာ နေရမှာလဲ"

သူမ၏အမေးကို ကိုကိုကျော်က ရှင်းပြ၏။

"ကိုကိုကျော့်အိမ်မှာနေဖို့ စီစဉ်ထားတယ်"

"ကိုကိုကျော့်အိမ်မှာ နေရမယ်"

"ဟုတ်တယ် မိန္ဒယ်၊ မိန္ဒယ်က ကိုကိုကျော့်အိမ်မှာ နေရမယ်၊ အလုပ်ကတော့ ကိုကိုကျော့် အိမ်အလုပ်တွေကို ဝိုင်းကူပေးရုံပဲ၊ ကိုကိုကျော်ရဲ့ မေမေရယ် ဖေဖေရယ် ဒါပဲရှိတာ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ကူပြီး လုပ်ပေးရုံပဲ၊ ဒါက အခုလောလောဆယ်မှာ အဆင်ပြေဆုံးပဲ၊ အလုပ်အဆင် ပြေသလို မိန္ဒယ်ရဲ့ ပညာရေးလည်း အဆင်ပြေမယ် လေ"

"ဟုတ်တယ် မိန္ဒယ်၊ ငါ ရန်ကုန်ဆင်းတိုင်း အန်တီစောက မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုချင်တယ်လို့ အမြဲပြောတယ်၊ အိမ်မှာခေါ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးတွေက မမြဲတာများတယ်၊ နင့်ကို တွေ့ပြီး နင် လုပ်ပုံကိုင်ပုံ ဆက်ဆံပုံတွေကို

အန်တီစော သဘောကျမှာ သေချာတယ်"

"ကိုတင်သောင်း ပြောသလိုဆိုရင် ကျွန်မက အိမ်ဖော်သဘောမျိုး လုပ်ရမှာပေါ့"

"ဒီသဘောတော့ မယူဆပါနဲ့၊ ကိုကိုကျော် တစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်၊ အဓိက,ကတော့ မေမေစောကို မိန္ဒယ် အဆင်ပြေအောင် ကြည့်နေရုံပါပဲ၊ မိန္ဒယ်ကိစ္စကို ဖေဖေနဲ့ ကိုကိုကျော် တိုင်ပင်ပါ့မယ်၊ ဖေဖေက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ကိုတင်သောင်း အသိပဲလေ"

"ဟုတ်တယ် မိန္ဒယ်၊ မိသားစုလို နေရထိုင်ရမှာ၊ အန်တီစောနဲ့ အဆင်ပြေရင် ကိစ္စပြီးနေပြီ၊ ကိုကိုကျော် တစ်ယောက်လုံး နင့်ဘက်မှာ ရှိနေတာပဲဥစ္စာ"

ကိုကိုကျော်နှင့် ကိုတင်သောင်းတို့ကတော့ ရန်ကုန်သို့ လိုက်နေဖို့ အတော်လေးကို အားသန်နေကြ၏။

ကိုတင်သောင်းကို ယုံသလို ကိုကိုကျော့် စေတနာကိုလည်း သူမ ယုံသည်။

"ကိုကိုကျော်တို့ အစီအစဉ်ကို လိုက်နာဖို့က မခက်ခဲပါဘူး၊ အဆင်မပြေဖြစ်မှာကိုပဲ ကျွန်မကြောက်တယ်"

"မိန္ဒယ် လိုက်ဖြစ်မယ်ပေါ့"

သူမ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ကိုကိုကျော်မေး၏။

ကိုကိုကျော်အမေးကို နှုတ်ဖြင့် မဖြေဘဲ မဝံ့မရဲ အမူအရာ ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

"ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ရန်ကုန် ပြန်ဆင်းမယ် ကိုတင်သောင်း၊ နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာမှ ကိုတင်သောင်းက မိန္ဒယ်ကို ခေါ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ပေါ့၊ မိန္ဒယ်ကို ကြိုပြောထားမယ်နော်၊ ကိုကိုကျော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မိန္ဒယ် လိုက်လာတယ်ဆိုတာကို မေမေစော လုံးဝမသိစေနဲ့နော်"

သူမဘဝ၏ ကံဇာတာ အလှည့်အပြောင်းက မထင်မှတ်ဘဲ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည် ထင်၏။

အိပ်မက်ပင် မမက်ဘူးသော မြို့ပြကို သူမ ရောက်ရတော့မည်။ သူမ သွားနေရမည့်အိမ်က သူမသံယောဇဉ်ဖြစ်မိသော ကိုကိုကျော့် အိမ်မှာ ဖြစ်နေ၏။ မျက်လုံးစုံမှိတ်ရင်းက ရန်ကုန်လိုက်ဖို့ကို သူမ ဆုံးဖြတ်မိသည်ပဲ။

(၃)

ကိုတင်သောင်းနှင့်အတူ ရန်ကုန် လိုက်ခဲ့သည်၊ ခရီးစဉ်သည် သူမဘဝ၏ တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းလဲမှုကို စတင်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းသော မြို့ပြ၏ အဆွေ့အသက်များကြားမှာ အံ့ဩရှုမောရင်းက သူမအဖို့ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် ဖြစ်ရသည်။

ကိုကိုကျော်တို့ နေထိုင်ရာခြံဝင်းရှေ့ကို ရောက်ရပြန်တော့ သူမခြေလှမ်းတို့က အလိုလို တုန့်နှေးသွားရပြန်သည်။

သူမ နေထိုင်ရမည့် ခြံဝင်းနှင့် တိုက်တာသည် သူမ၏ အားငယ်ကြောက်ရွံ့မှုကို အလိုလို ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ သူမအဓိကရင်ဆိုင်ရမည့် ကိုကိုကျော့်မေမေ အန်တီစောကို မတွေ့ရခင်ကပင် ကျောချမ်းနေရပြန်၏။

သူမအရိပ်အကဲကို အကဲခတ်မိသော ကိုတင်သောင်းက အိမ်ထဲဝင်ခါနီးမှာ သတိပေးစကားပြော၏။

"ခြံထဲဝင်ကတည်းက ငါ သတိထားကြည့်နေတာ၊ နင်ဘာလို့ သွေးပျက်ရတာတုန်း မိန္ဓယ်၊ အန်တီစော ရှေ့ကျရင် ဒီပုံစံမျိုး ဖြစ်နေရင် ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်၊ ဘာကိုမှ သိပ်ပြီး အလေးထားမနေနဲ့ မိန္ဓယ်၊ အန်တီစောနဲ့ အဆင်ပြေရင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေပြီဆိုတာ ငါ အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုတင်သောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် ရုတ်တရက်ကြီး အပြောင်းအလဲ သဘောမျိုးဖြစ်သွားတော့ လိပ်ပြာ ငယ်မိတာပေါ့"

လိပ်ပြာငယ်မြင်းကို တတ်နိုင်သလောက်တော့ သူမ လျှော့ချထားလိုက်ရသည်။ အန်တီစောကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ချက်ချင်းဆိုသလို ရဲရင့်ခြင်းတွေ မွေးလိုက်ရ၏။ ကိုတင်သောင်းနှင့် အတူတူ ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်မိချိန်မှာတော့ အန်တီစော ဖြစ်နိုင်သော မျက်နှာထားတင်းမည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို စတင်ရင်ဆိုင်ရ၏။

"မောင်တင်သောင်းပါလား၊ မင်းညီတော်မောင်တော့ မရှိဘူးကွဲ့"

ကိုတင်သောင်းကို ခရီးကြိုပြုသောစကားဆိုရင်း သူမကို ကွက်ပြီး အန်တီစော အကဲခတ်နေ၏။

"ဦးလေးရော ရှိလား အန်တီစော"

"ရှိပါတယ်၊ ပြောရင်းဆိုရင်း လာနေပါပြီ"

ကိုတင်သောင်းပြောသော ဦးလေးဆိုသူမှာ ကိုကိုကျော်၏ ဖေဖေပင် ဖြစ်ရမည်။ ကိုကိုကျော့် ဖေဖေကတော့ ဒီအိမ်သို့ သူမ ရောက်လာခြင်း အကျိုးအကြောင်းကို သိနှင့်ပြီးသူ ဖြစ်နေမှာ သေချာ၏။

"ဒါနဲ့နေပါဦး မောင်တင်သောင်း၊ ဒီကလေးမလေးက ဘယ်သူတုန်း၊ မင်းညီမပဲလား"

အန်တီစော မေးလိုက်ချိန်မှာတော့ သူမ ခေါင်းငုံ့ပြီး နေတတ်အောင် နေလိုက်ရသည်။

ကိုတင်သောင်းကတော့ သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး အန်တီစောကို ပြောပြ၏။

"ဒီလိုပါ အန်တီစော၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း ဒီအိမ်မှာ အဖော်ရအောင် လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် လိုချင်တယ်လို့ အမြဲပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အခု ကျွန်တော်တို့ မြို့က သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့တာပါ"

"နယ်ကဆိုတော့ တစ်မျိုးတော့ စိတ်ချရပါတယ်၊

မောင်တင်သောင်း ခေါ်လာတာဆိုတော့ ပိုစိတ်ချရတာပေါ့ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

သူမကို ရည်ရွယ်ပြီး အန်တီစော မေး၏။

နှုတ်အနေသော သူမကိုကြည့်ကာ ကိုတင်သောင်း မျက်ရိပ်ပြသည်။

“နွယ်မိုးခင်ပါ။ ကိုတင်သောင်းတို့ကတော့ မိနွယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“မိနွယ်လို့ပဲ အလွယ်ခေါ်တာ ကောင်းပါတယ်၊ အန်တီစော တို့အိမ်မှာ နှစ်ရှည်လများနေမှ ဖြစ်မှာနော်၊ အိမ်ကို သတိရလို့ ဘယ်သူ့ကို လွမ်းလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြ ချက်တွေနဲ့ ခဏခဏပြန်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအိမ်မှာက အန်တီစောတို့ မိသားစုသုံးယောက်ရှိတယ်၊ ဒီပြင်အလုပ် သမားတွေလည်း ရှိကယ်၊ မိနွယ် တာဝန်ယူရမှာက အန်တီ စောတို့ မိသားစုသုံးယောက်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေအတွက်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီစော”

ကိုကိုကျော်တို့ ပြောသလို အန်တီစောက အရမ်း အဆိုးကြီးထဲက မဟုတ်ဘူး . . . ဟု ကောက်ချက်ချမိ သည်။

“ဒါနဲ့ မိနွယ်က ကျောင်းတွေ ဘာတွေနေခဲ့ဖူးလား”

စကားဝိုင်းမှာပါဝင်ပြီး ငြိမ်သက်နေသော ကိုကိုကျော့် ဖေဖေ ဦးကျော်မိုးက ဝင်မေးလိုက်၏။ ဦးကျော်မိုး အမေးကို သူမ ကိုယ်စား ကိုတင်သောင်းက အဖြေပေး၏။

“ဒီနှစ် ဆယ်တန်းအောင်ပါတယ် ဦးလေး၊ မြို့မှာ တော့ မိနွယ်က ဆင်းရဲသလောက် အရမ်းအလုပ်လုပ်ပြီး မိသားစုကိုလည်း ရှာကျွေးတယ်၊ သူ့ပညာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်တဲ့မိန်းကလေးပါ၊ လိမ္မာသွက်လက်လို့လည်း ဦးတို့အိမ်မှာ အဖော်ရအောင် ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့တာပါ”

“ဩော် . . . မိနွယ်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားကိုး၊ တော်သားပဲ၊ အန်တီစောဖြင့် ထင်တောင်မထင်မိဘူး၊ အချက် အပြုတ်ရော လက်ရာကောင်းရဲ့လား မောင်တင်သောင်း”

"စိတ်ချပါ အန်တီသောင်း၊ အန်တီစော ခိုင်းကြည့်ပါ။ အစစအရာရာအတွက် အန်တီစော ကျေနပ်စေရပါ့မယ်"

"ကောင်းပြီလေ ေမာင်တင်သောင်း၊ မိန္ဒယ်ကို အန်တီစော သင်ခဲ့ဘားလိုက်မယ်၊ မိန္ဒယ်ကို တစ်ခုတော့ ပြောထားရဦးမယ၊ အန်တီတို့မှာက သားလေး တစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ သူ့စိတ်ကျဖြစ် အောင်တော့ အစစအရာရာ မိန္ဒယ် သည်းခံပြီး လုပ်ပေးရမယ်၊ သားက အသန့်အပြန့် အရမ်းကြိုက်တတ်တာ၊ မင်းရဲ့ဦးလေးက ဂျီးမများပေမယ့် တစ်ခါတလေ မဟုက်ဘာလေးကို ကပ်သီးကပ်ဖဲ့ လုပ်တတ်တယ်"

"မင်းကလည်းကွာ၊ အခုမှ ရောက်လာတဲ့လူကို စိတ်ပျက်စရာအကြောင်းတွေပဲ ရွေးပြောသလို ဖြစ်နေပြီ၊ မိန္ဒယ်က အရင်လူ တွေလို စိတ်မျိုးထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် ကပ်သီးကပ်ဖဲ့လုပ် တာကလည်း သူတို့ရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို သိပ်ဘဝင်မကျလို့ တမင်လုပ်ရပြောရ

တာပါကွာ၊ သားလေးကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ငါနဲ့ သားသိပ်ပြီး ထည့်ပြောမနေနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ထည့်ပြောပြပြီး၊ မင်းနဲ့ အဆင်ပြေပြေဆက်ဆံတတ်ဖို့ကို တစ်ခါတည်း ပြောပြထား"

ဦးကျော်မိုးက အချက်ကျကျဖြစ်အောင် တမင် ပြောလိုက်ပုံရ၏။

"ကျွန်မအကြောင်းကို အထွေအထူး ပြောပြနေစရာမှ မလိုပဲ၊ ကျွန်မနဲ့ နေ့တိုင်းလိုလို မိန္ဒယ် ဆက်ဆံထိတွေ့နေရမှာပဲ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို ကျွန်မသဘောထားကို သူ့ဘာသာ အလိုလို သိသွားမှာပါ၊ အလုပ်တာပန်ကျေပြီး အလိုက်သိတတ်ရင် ကျွန်မ ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြားတယ်နော် မိန္ဒယ်၊ အန်တီစော လိုချင်တာ ဖြစ်ချင်တာကို တစ်ခါပဲ ပြောပြထားမယ်၊ အမြဲမှတ်ထားပြီး အမှားအယွင်း နည်းအောင် လုပ်ဖို့က မင်းရဲ့ အဓိကတာဝန်ပဲ"

သူမ အဓိကထားပြီး ပြေလည်အောင်ဆက်ဆံရ

မည့်သူမှာ အန်တီစောဆိုတာကို သူမ သိနေခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

"ဒါဆိုလည်း မိနွယ်ကို ထားခဲ့ပြီး မြို့ထဲ ခဏသွားဦးမယ်၊ ဒီညတော့ ကျွန်တော် ပြန်အိပ်ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး၊ မပြန်ခင် တစ်ညတော့ မိနွယ်အခြေအနေ သိရအောင် ကျွန်တော် လာအိပ်ပါ့မယ်၊ အန်တီစောနဲ့ ဦးလေးတို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုကြပါဦး"

ကိုတင်သောင်းကတော့ သူမကို အန်တီစောလက်ထဲ ထည့်ပြီး ပြန်ဖို့ပြင်၏။ ကိုတင်သောင်း ပြန်မည်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်ရသေးသည်။

ကိုတင်သောင်း ထွက်သွားသည်နှင့် ရိပ်ခန် လှမ်း ထွက်လာသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို အန်တီစော လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

"ဟိုတစ်ယောက် ဒီကို ခဏလာစမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီစော"

အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိသော အမျိုးသားက

အန်တီစောတို့ရှေ့မှာ ရှိသေစွာဖြင့် လာရပ်၏။

"သူ့နာမည်က မိနွယ်တဲ့၊ သူနေဖို့ အခန်းတစ်ခန်းကို ရှင်းပေးလိုက်၊ ကျန်တဲ့လူတွေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ဦး၊ လက်စနဲ့ ငါ့အကြောင်းတွေကို မင်းတို့ဝသီအတိုင်း အတင်းချကြဦးပေါ့၊ မိနွယ် ပြီးရင် သူနဲ့လိုက်သွား၊ အန်တီစောကတော့ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့ အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်"

သူမနေဖို့ ထိုင်ဖို့ကိစ္စကို လူတစ်ဦးနှင့် လွှဲပေးခဲ့ပြီးသည်နှင့် အန်တီစော ထွက်သွား၏။ အမျိုးသားကြီး ခေါ်ရာနောက်ကို အထုပ်အပိုးတွေဖြင့် သူလိုက်ခဲ့ရသည်။ သူမနေရာအခန်းထဲမှာ ခဏလှည့် ပတ်ကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပင် စောစောကအမျိုးသားကြီးက လာခေါ်၏။

"မိနွယ်ကို ဆရာကြီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်"

ဆရာကြီးဆိုတာ ဦးကျော်မိုးအား ရည်ညွှန်းသည်ကို သူမ သိနေ၏။

"ကျွန်မ ဘယ်ကို သွားတွေ့ရမှာလဲ"

"စောစောကဧည့်ခန်းမှာ ရှိနေတယ်"

ဦးကျော်မိုးရှိရာ ဧည့်ခန်းသို့အသွားမှာတော့ စောစောက အမျိုးသားကြီး လိုက်မလာတော့ပေ။

ဧည့်ခန်း၏ ဆိုဖာခုံပေါ်မှာပင် ဦးကျော်မိုး ထိုင်စောင့်နေ၏။

"သမီး ခဏထိုင်ဦး"

သူမကို ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနေခြင်းကြောင့်ပင် အနေကျုံ့မိ သည်။

အခုချိန်ထိတော့ ကိုကိုကျော်၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်တွေ့ရသေးပေ။

"သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းကတော့ လျှောက်လည်နေပုံရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးလေးအမြင်နဲ့ ပြောရရင် သမီးမိနွယ်ကိုတော့ သူတော်တော် ခင်ရှာတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး၊ ကိုတင်သောင်း ခင်မင်သလို ကိုကိုကျော်ကလည်း ခင်ခဲ့တာပါ၊ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာရ

တာ ကိုကိုကျော်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါပဲ"

"ဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ သမီးရဲ့ အန်တီစောကို ပေးသိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာကို သိသွားရင် မိုးမီးလောင်မှာတော့ သေချာတယ်"

"စိတ်ချပါ ဦးလေး၊ အန်တီစောနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံနေတိုင်ပေးဖို့ ကိုကိုကျော်က မှာထားပါတယ်"

သူမ အဖြေစကားကြောင့်ပင် ဦးကျော်မိုး ပြုံး၏။

"သာမန်အနေနဲ့ ဒီအိမ်ကို သမီးရောက်လာခဲ့ရင် အခုလောက်ထိ သမီးကို စိတ်ဝင်စားဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို သမီး ဦးလေးရဲ့ သားလေးက တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ သားလေးကို သူ့ အမေက အရမ်းအလိုလိုက်လွန်းတယ်၊ သားလေးစိတ်က စိတ်ရင်း စိတ်ကောင်းရှိပေမယ့် သူ့ အမေရဲ့ အလိုလိုက်မှုကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေရတာ၊ သားလေး မှာ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိ နေတယ်ဆို

တာကို သမီး သိထားယ်နော်"

ကိုကိုကျော် မျက်နှာပွင့်ခြင်းနှင့် ရည်းစားများခြင်းကို စကား အလှသုံးပြီး ဦးကျော်မိုး ပြောလိုက်သည်။

အလိုက်သင့်ပင် သူမကလည်း အဖြေပေးလိုက်၏။

"သိပါတယ်"

"သားလေးက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်ပတ် သက်သက်နေ ထိုင်လေ့ရှိပေမယ့် ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ လေးစား အထင်ကြီးခြင်းရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ဦးလေးတို့ ဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ သမီးတို့မြို့ကို တစ်ခေါက်တည်းပဲ သွားလည်တယ်၊ ဒီမှာတင် သမီးကို ခင်ခဲ့တယ်၊ သားလေးကလည်း ဦးလေးကို အပြတ်ပြောထားပါတယ်၊ သမီးကို ခင်တယ် သံယောဇဉ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာက သူ့အရင် အဖြစ်အပျက် သံယောဇဉ် ခင်မင်မှုတွေနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ပါဘူးတဲ့၊ သမီးဘဝ၊ သမီးရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကို သူ လေးစားတာ၊ သမီးကို သူ အကူအညီပေးချင်တာ၊ သမီး ပညာဆက်သင်

နိုင်ဖို့ အတွက် ဦးလေးကို တိုင်ပင်ပါတယ်"

စကားအရှည်ကြီးကို တထိုင်တည်းနှင့် ပြောလိုက်၍လား မသိ။

ဦးကျော်မိုး မောပန်းသွား၍ ခဏနားလိုက်သည်။

သူမအဖို့ကတော့ ဦးကျော်မိုး ပြောစကားများကိုနား ထောင်ရုံသက်သက်သာ ရှိနေ၏။

"သားလေးတောင်းတဲ့ အကူအညီ သမီးဖြစ်ချင်တာတွေကို ဦးလေး ကူညီပံ့ပိုးပေးမယ်၊ သမီးမိန့်ယ်က ဦးလေးကို အကူအညီ တစ်ခုပြန်ပေးရမယ်"

ထူးဆန်းသော ဦးကျော်မိုး၏ စကားကြောင့်ပင် အလန့်တကြား သူမ မေးလိုက်မိသည်။

"ကျွန်မက ဘာအကူအညီများ ပေးရမှာလဲ ဦးလေး"

"သိပ်မခက်ခဲတဲ့ အကူအညီပါ၊ ဦးလေးကလည်း ဦးလေး အလုပ်နဲ့ ဦးလေး အားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သားလေးရဲ့

ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ အစစအရာရာကို ဂရုမစိုက်နိုင်တာ အမှန်ပဲ၊ သူ့မေမေကလည်း အရမ်းအလိုလိုက်ပြီး ဘာ တစ်ခုမှ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြပေးတာမျိုး မရှိဘူး၊ သားလေးရဲ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါကို သမီးကလည်း တာဝန်ယူပြီး ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုပေးချင်တယ်၊ အဲဒီအကူအညီကိုတော့ သမီး မိန္ဒယ်က ပေးနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ သမီးကို သူက လေးစားတဲ့ စိတ်လေးရှိနေတော့ သမီးပြောတာဆိုတာကို သားလေး နားထောင်မှာ သေချာပါတယ်"

ဦးကျော်မိုး၏ အကူအညီတောင်းမှုကြောင့်ပင် သူမ အနေအထားက ဘဝင်မြင့်ချင်စရာ ဖြစ်သွား၏။ ကိုကိုကျော် အတွက်မို့ပင် လွယ်လင့်တကူ သူမ ကတိပေးမိသား ဖြစ် နေ၏။

"စိတ်ချပါ ဦးလေး၊ ကျွန်မ တတ်နိုင်သရွေ့၊ အစွမ်း ရှိသရွေ့တော့ လုပ်ပေးပါ့မယ်"

"အေးကွယ်၊ သမီး ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတာ

ဦးလေးတို့ အိမ်အတွက်ရော သားလေးအတွက်ပါ တကယ့် အဖော်ကောင်းကို ကောက်ရလိုက်သလိုပါပဲ"

ဒီအခြေအနေတွေကို သူမ အနေဖြင့် မျှော်လင့် မထားခဲ့ပေ။

သူမဘက်မှ လုံးဝရပ်မပေးသူမှာ အန်တီစောပင် ဖြစ်နေ ပြန်၏။ အန်တီစောကိုတော့ အဆင်ပြေအောင် အလိုက်အထိုက် ပေါင်းသင်းမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

(၄)

သူမတွေးပုံသလောက်တော့ အန်တီစောက အရမ်းအဆိုးကြီး မဟုတ်ပေ။ အန်တီစောမှာ ပြောစရာတစ်ခုပဲ ရှိသည်။ အန်တီစောက ဆွေကြီးမျိုးကြီးမှ ဆင်းသက်ပြီး လက်ရှိအခြေအနေမှာလည်း ဦးကျော်မိုး၏ ဂုဏ်အရှိန်အဝါကြောင့် မာနတရား ပြင်းထန်လွန်းတာပဲ ရှိသည်။

ဒီခြံနှင့် ဒီအိမ်ထဲမှာ နေထိုင်ကြသော တခြားအလုပ်သမားများနှင့် စာရင်တော့ သူမက ဒုတိယတန်းစား

အခွင့်ရေးရသူ ဖြစ်နေ၏။ အိမ်ထဲကို ကျန်သူများက အလုပ်မရှိပဲ ဝင်ခွင့်မပေးပေ။

သူမအပေါ်မှာရော ကျန်သူများအပေါ်မှာရော အန်တီစောထားသည့်အတွက် သဘောထားမှာ တစ်ခုတည်းပင် ဖြစ်၏။ အန်တီစောက သူမကိုအားလုံးကို လက်အောက်ခံ အစေအပါးအ ဖြစ် အမြဲခွဲခြားဆက်ဆံ၏။

ဒီအချက်တစ်ခုကိုတော့ သူမ သည်းခံလိုက်ရုံဖြင့် နေရတိုင်ရတာ အတော်လေး အဆင်ပြေမှုတော့ရှိ၏။

"မီနွယ်၊ အဲဒီအလုပ်တွေကို ခဏထားပြီး ငါ့ဆီခဏလာခဲ့ဦး၊ ခါတ်ပုံများ၊ ပန်းချီကားများကို ဖုန်သုတ်နေရင်းမှာပင် အန်တီ စောက လှမ်းခေါ်၏။ အန်တီစောကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ခိုင်းဖို့ထက် သူမအား ပြောစရာရှိနေကြောင်းမှာ သိသာနေ၏။ ဝတ္တရားအရပင် သူမ မေးလိုက်သည်"

"ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ အန်တီစော"

"လုပ်စရာ အထွေအထူးတော့ မရှိဘူး၊ ပြောစရာ

တော့ ငါ့မှာ ရှိနေတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ နားထောင်နေပါတယ်"

"နင် ဒီအိမ်ရောက်လာတာ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ နင် လုပ်တာကိုင်တာတွေက အရမ်းစနစ်ရှိပြီး သေသပ်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီပြင်လူတွေနဲ့ ဘာဆိုဘာမှ မဆိုင်ဘူး ခိုင်းစရာလည်း မလိုဘူး၊ တာဝန်ကျေတယ်၊ တချို့ကိစ္စတွေဆိုရင် ငါ မခိုင်းပဲနဲ့ နင့် ဘာသာ အလိုက်သိပြီး လုပ်တတ်တယ်"

သူမကို ရှေ့မှာထားပြီး အန်တီစောက ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေပြန်၏။

"ဒီအလုပ်တွေ လုပ်ရတာက ကျွန်မအနေနဲ့ မပင်ပန်းပါဘူး၊ နယ်မှာတုန်းကထက်စာရင် အများကြီး သက်သာပါတယ် အန်တီစော၊ ပြီးတော့လည်း အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်မနေရရင် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်က မနေတတ်တာလည်း ပါ,ပါတယ်"

သူမဘက်ကတော့ သမရိုးကျအတိုင်းပင် အန်တီစောအား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အန်တီစောက သူမအတွက် အခွင့်အလမ်းကို မနားတမ်း ပြောပြ၏။

"ညည်းကိုတော့ ငါ အမှတ်ပြည့် ပေးပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ ငါက အခွင့်အရေးပေးတယ်ဆိုပြီး ကော့ ဘာကိုမှ အခွင့်ရေးယူဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့ ငါ အပြင်တွေ ဘာတွေသွားရင် ညည်း လိုက်ရမယ် မိန္ဒယ်၊ နေ့ခင်းဘက်လောက်မှာ ငါဈေးသွားဝယ်မယ်၊ ညည်းမှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး ဝတ်စုံတစ်စုံကို ရွေးဝတ်လာခဲ့၊ ညည်း အတွက် သင့်တော်မယ့် အဝတ်အစားကို ငါ ဝယ်ပေးမယ်၊ ငါ ပေးမယ့် လခထဲက မဖြတ်ဘူး၊ ညည်း ဘာဝန်ကျေတဲ့ အတွက် ငါ ဆုချတယ်လို့ သဘောထားပေါ့၊ အခိုးမွဲတွေ ဘာတွေကိုလည်း ငါနဲ့ အဖော်ရအောင် ညည်းလိုက်တက်ရမယ်၊ ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ရင် ညည်း ရုပ်ရည်က တသွေး

တမွေးဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ ဒီလိုအခွင့် အရေးပေးလို့ ညည်း ဘဝင်မြင့်စရာ မလိုဘူး၊ ပါ့အိမ်က အလုပ်သမား ဆိုတာကို ညည်းအမြဲစိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီစော"

ရက်ပိုင်းမျှနှင့်ပင် အန်တီစောနှင့် အလိုက်သင့် သွားခဲ့ သည်။ သူမ၏ ကံဇာတာအလှည့်အပြောင်းကိုပင် အံ့ဩမိပြန်၏။

"မေမေစောနဲ့ အဆင်ပြေကယ် ဟုတ်လား မိန္ဒယ်"

အန်တီစော အလစ်ကို စောင့်ရင်းက ကိုကို လှိုင်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း အမြဲတွေ့ကာ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ အန်တီစော ရှေ့မှာတော့ သူမရော ကိုကိုကျော်ပါ ဝပ်ဖယ်ဖယ်နေပြခဲ့ကြ၏။

"အဆင်ပြေပါတယ် ကိုကိုကျော်"

"ကိုကိုကျော်လည်း သိတယ်၊ ဖေဖေနဲ့တောင် ဒီအကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသေးတယ်၊ ကိုကိုကျော်တို့ စီမံကိန်းရဲ့ ပထမအဆင့်တော့ အောင်မြင်သွားပြီလို့ ဆိုရမယ် မိန္ဒယ်"

"စီမံကိန်းတွေ ဘာတွေ ပြောနေတော့ ဒီပြင်ကိစ္စတွေ ရှိနေသေးလို့လား ကိုကိုကျော်"

"ရှိတာပေါ့ မိန္ဒယ်၊ မိန္ဒယ် ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ကိစ္စ ကျန်သေးတယ်လေ"

ကိုကိုကျော် အသိပေးမှပင် တက္ကသိုလ်ပညာကို ဆက်လက်ဆည်းပူးရမည့်အရေးကို သတိရမိတော့သည်။

ငန်းကျင်အပြောင်းအလဲ လူမှုဆက်ဆံရေး ကျယ်ပြောမှုကြားမှာ သူမ နစ်မျောမိန်းမောရင်းက ပညာသင်မည့်ကိစ္စကို မေ့လျော့နေခဲ့၏။

အန်တီစောမျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်းကပင် သူမ ပြော လိုက်မိသည်။

"ဒီအထိ လိုက်လျောမှုပေးတာတောင် လွန်နေပြီ ကိုကိုကျော်၊ မိန္ဒယ် ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ကိစ္စကိုတော့ အန်တီစော ခွင့်ပြုမယ်မထင်ဘူး"

"ဘာမှ မပြောရ မဆိုရသေးပဲ ဘာကြောင့် အားလျော့တဲ့စကားပြောရတာလည်း မိန္ဒယ်၊ မိန္ဒယ် ဖြစ်ချင်တာ နောက်ထပ် ကျန်နေသေးတယ်လေ"

"ဘာများလဲ ကိုကိုကျော်"

"စာရေးဆရာမလေ"

သူမ၏အမြဲတမ်းမက်နေဖြစ်သော အိပ်မက်ကို ကိုကိုကျော်က တပ်လှန့်ပေးနေပြန်၏။

သူမဖြစ်ချင်သည်ဆိုပေမယ့် မလွယ်ကူသော ကိစ္စတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

"ကိုကိုကျော်ရယ် ဘဝဆိုတာ ဖြစ်ချင်တာတွေ ချည်းပဲ လုပ်ယူလို့ရတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ အခြေအနေဆိုတာ

ရှိနေသေးတယ်၊ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုပေမယ့် အချိန်တွေကို မိန္ဒယ်အနေနဲ့ စောင့်ဆိုင်းရဦးမှာပါ၊ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ကိစ္စကိုတောင်မှ မရေမရာ ဖြစ်နေသေးတာလေ”

“ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ယူတတ်တာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဘိုးတစ်ခုပဲ မိန္ဒယ်၊ မိန္ဒယ်က ဒီလောက် ညံ့တဲ့လူမှ မဟုတ်ပဲ၊ မိန္ဒယ်ဖြစ်ချင်ရာတွေဖြစ်ဖို့ ကိုကိုကျော် ပံ့ပိုးနိုင်သမျှ ပံ့ပိုးပေးချင်တယ် မိန္ဒယ်”

ကိုကိုကျော့် သံယောဇဉ်နှင့် စေတနာတွေကို သူမ တန်ဘိုးထားချင်၏။ အသိအမှတ်လည်း ပြုချင်သည်။ ကိုကိုကျော့် စကားနှင့် ကိုကိုကျော့်ကို နောက်မိလိုက်၏။

“မိန္ဒယ်ကိုသာ ကိုကိုကျော်က ပြောနေတာ၊ ကိုကိုကျော်ကတော့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ချည်းပဲ အမြဲအချိန်ကုန်နေတာပဲ ဥစ္စာ၊ မိန္ဒယ်အတွက်ချည်း ပြောနေတာပဲ၊ ကိုကိုကျော်အတွက်လည်း ကိုကိုကျော် စဉ်းစားဦးနော်”

သူမ၏ အပြောင်အနောက်စကားက အထိနာသွားမည်ဆိုတာကို သိနေ၏။

ကိုကိုကျော်ကတော့ အပြုံးမပျက်ဘဲခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြော၏။

“ဒီမှာ မိန္ဒယ်၊ လူဆိုတာက သိသိနဲ့ ဆိုးနေမိုက်နေတတ်ကြတာ သဘာဝပဲ၊ သူ့အချိန်တန်ရင်တော့ အဲဒီကိစ္စတွေက သူ့အ ိုလို ပြီးဆုံးသွားမှာပါ၊ အခုတောင် ပြီးဆုံးလုဖြစ်နေပြီ မိန္ဒယ်”

“ဒီသတင်းက မိန္ဒယ်အတွက် ဝမ်းသာစရာသတင်းပဲ၊ ကိုကိုကျော်ရယ် အဲဒီပွေတဲ့ရှုပ်တဲ့အကျင့်တွေကို အခုကတည်းက ဖျောက် သင့်တယ်၊ ကိုကိုကျော်အသက်ကယ်တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲမိဘ အသိုက်အဝန်းကြောင့်သာ ရေး ဝတ်ရေး ပညာရေးကို မပူမပင် မကြောင့်ကြနေရတာ၊ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ့်ဘဝအတွက် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဖြစ်နေတာလေ၊ အချိန်ဆိုတာ မရပ်တန့်သလို အတွေးအခေါ် အမူအကျင့်ကလည်း အသက်အရွယ်

အလိုက် ပြောင်းလဲနေမှု တိုးတက်မှုဆိုတာရှိတာ၊ တတိယ နှစ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ နောက်နှစ်ဆို ရင် ပညာစုံပြီ၊ ကြင်ယာတွေ ဘာတွေပဲ လိုတော့တယ်၊ ယောကျ်ားကောင်း မောင်းမ တစ်ထောင်ဆိုတဲ့စကားကို အကာအကွယ်ယူပြီး မျက်နှာမများချင် ပါနဲ့ ကိုကိုကျော် ရယ်၊ အဲဒီစကားက ခေတ်ဟောင်းရဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခု၊ ဆွေးမြည့် နေပြီ၊ ဘဝအတွက်တော့ နားလည်မှုအရှိဆုံးနှင့် သစ္စာ အရှိဆုံး လက်တွဲဖော်ပဲလိုတာ"

သူမ၏ မတောက်တစ်ခေါက် ဒဿနများကို ကိုကိုကျော်က အလေးအနက်ထားမည်လား မသိ။ သိ သရွေ့နှင့်တော့ ကိုကိုကျော် အသိထဲဝင်အောင် ပြောပြနေ မိ၏။

"ကျွန်တော် မှတ်သားထားပါ့မယ် စာရေးဆရာမ ကြီးရယ်"

"မနောက်နဲ့ ကိုကိုကျော်၊ မိနွယ် အတည်ပြောပြ

နေတာကို သဘောနားသောင်၊ မောင်းမတစ်ထောင်နဲ့ ပျော်ပါးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မင်း ကေရာဇ်မှာတောင် ယုံကြည်စိတ် ချရမယ့် သစ္စာအမြဲရှိတတ်တဲ့ မိဖုရားခေါင်တစ်ပါး လိုအပ် နေသေးတာပဲ၊ ကိုကိုကျော်လို လူမျိုးအတွက်တော့ ပို လို အပ်တာပေါ့၊ လောကကြီးမှာ ပန်းတွေမျိုးစုံအောင် ပွင့်ဖူးနေကြတာပဲ၊ အားလုံးဟာ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ သူ့ အဆင့်နဲ့ ချစ်စရာကောင်းတာချည်းပဲ၊ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ဆို တာ ရှိနေတယ်ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ တစ်ပွင့်တည်း သော ပန်းသာ ကိုယ့်အတွက် အမြဲမွှေးပျံ့စေမှာလေ ကိုကိုကျော်"

"ကျွန်တော် နားထောင်ပါ့မယ်ဗျာ၊ စာရေး ဆရာမကြီး မိနွယ် ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုအတိုအစ၊ ကဗျာအတို အစလေး တွေကို ပေးဖတ်ပါလား။ မိနွယ် ရေးတဲ့စာတွေကို ဖတ်ကြည့်ချင်တယ်"

ဒီစကားကို အပြုံးနှင့် မပြောပဲ လေးလေးနက်နက်

နှင့် ကိုကိုကျော် ပြောလေ၏။

"မိန္ဒယ် ကဗျာ မရေးတတ်ပါဘူး"

"ဝတ္ထုတော့ ရေးထားတာ ရှိမှာပေါ့"

"ရှိတယ်"

"ဒါဆိုရင် ကိုကိုကျော့်ကို ပေးဖတ်လေ"

ကိုကိုကျော်က တကယ့်ကို တောင်းဆိုနေ၏။

ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်တော့ သူမ ရှက်နေမိသည်။

"ပေးမဖတ်ပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန္ဒယ်ရဲ့"

"မိန္ဒယ် ရေးထားတာကို ကိုကိုကျော်က လှောင်မှာစိုးလို့ပေါ့"

"ဒါများ မိန္ဒယ်ရယ်၊ လှောင်တာ မလှောင်တာက ဖတ်တဲ့သူနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ မိန္ဒယ် ရေးထားတာက မိန္ဒယ် တစ်ယောက်တည်း ဖတ်ကြည့်ဖို့လား"

"ဟုတ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဆိုရင် ပေးဖတ်ပေါ့၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေထဲ ပါလာခဲ့ရင် သူများတွေလည်း ဖတ်ကြမှာပဲဥစ္စာ၊ သူများတွေထက် ဦးအောင် ကိုကိုကျော် ဖတ်ကြည့်ချင်တယ် မိန္ဒယ်"

ကိုကိုကျော်က ငွေမလျှော်ဘဲကလေးငယ်လို တစာစာ တောင်းဆိုနေ၏။

ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ သူမဘက်က လိုက်လျောပေးမှ ဖြစ်ပေမည်။

"ဒါဆိုရင် ပေးဖတ်မယ်၊ မိန္ဒယ်ရှေ့မှာတော့ မဖတ်ရဘူးနော်၊ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ယောက်တည်းဖတ်၊ ဖတ်ပြီးတော့ မိန္ဒယ် ရေးထားတာတွေကို အပြုသဘောဆောင်ပဲ အပြစ်ဝေဖန်မှု မပြုရဘူးနော်၊ အဲဒီစည်းကမ်းချက်တွေကို လိုက်နာမှ မိန္ဒယ် ပေးဖတ်မှာ"

"စိတ်ချစမ်းပါ စာရေးဆရာမကြီးရယ်၊ ဒါနဲ့ မိန္ဒယ်ရယ် ကလောင်နာမည်နဲ့ ရေးမှာလဲဟင့်"

သူမ အမြတ်တနိုးစဉ်းစားသော မေးခွန်းကိုမှ ကိုကိုကျော်

မေး၏။

ဒီစကားကို ကိုတင်သောင်းလည်း ပြောဖူး၏။

"ရေးတော့ ရေးနေတာပဲ၊ ဘယ်ကိုမှလည်း မပို့ဖြ ဘူး၊ ကလောင်နာမည်တွေ ဘာတွေလည်း အတည်မဖြ ဖြစ်သေးပါဘူး"

အရိုးခံအတိုင်းပင် ပြောလိုက်မိသည်။

ခေတ္တခဏ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ ကိုကိုကျော် ပြော၏။

"ဒီလိုတော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ မိန္ဒယ် ရေးထားတာတွေ ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ကွန်ပျူတာ ရိုက်ပေးမယ်၊ မိတ္တူတွေ ဘာ တွေ ကူးပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေ ဂျာနယ်တွေကို လိုက်ပို့ပေးမယ် အဲဒီ တာဝန်ကို ကိုကိုကျော် ယူပါ့မယ်၊ ရေးတာသားတာက တော့ မိန္ဒယ် တာဝန်ပေါ့၊ ကလောင်နာမည်ပေးဖို့တော့ အဓိကထားပြီး စဉ်းစားရမယ်၊ မိန္ဒယ် ပေဒင်တွေ ဓါတ်ရိုက် ဓါတ်ဆင်တွေ ယုံသလား၊ ယုံတယ်ဆိုရင်တော့ အောင်မြ

ကျော်ကြားဖို့ ဆရာတွေ ရှိနေတယ်၊ သူတို့နဲ့ တွေ့ချင်ရင် လည်း လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မေမေမစောက ဒါမျိုးတွေနဲ့ ရင်းရင်း နှီးနှီးနေတော့ ကိုကိုကျော် တွေးမိတာကို ပြောပြတာ"

"မိန္ဒယ် စာရေးချင်တာက အောင်မြင်ကျော်ကြား ဖို့ မဟုတ်တာ၊ အဲဒါတွေ မလိုပါဘူး၊ စာရေးချင်လို့ ရေးနေ တဲ့ လူအဖို့ ဒါတွေက အဓိက မကျပါဘူး၊ မိန္ဒယ်က စာရေး ချင်လို့ ရေးနေတဲ့ လူပဲ ဥစ္စာ"

"စာရေးဆရာမလို့ ပြောလောက်ပါပေတယ် မိန္ဒယ်ရယ်"

ကလောင်နာမည် ရွေးချယ်ဖို့ကိစ္စက လမ်းစ ပျောက်နေသလို ဖြစ်သွားတာ။

ကလောင်နာမည်ကိစ္စကို လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရှမ ပြန် တင်ပေးလိုက်ရသည်။

"ဘယ်လိုနာမည်မျိုး ပေးမယ်လို့ ကိုကိုကျော် စိတ် ကူးရသလဲ ဟင်"

"စဉ်းစားကြည့်နေတာပဲ မိနွယ်၊ ကိုကိုကျော် ပြေ
ကြည့်မယ်နော်"

"ပြောလေ ကိုကိုကျော်"

"နွယ်မိုးခင်ဆိုတဲ့ နာမည်အရင်းက လှတာတော့
လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနာမည်ထက် ပိုပြီး သဘောကျ
နာမည်ရှိတယ်"

"ဘယ်လိုနာမည်မျိုးလဲ ကိုကိုကျော်"

"မိနွယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ပဲပေါ့၊ ကိုကိုကျော်တော့ အဲ
လို ခေါ်ရပြောရတာ မှတ်မိလွယ်မယ် ထင်တယ်၊ တစ်
ဖတ်မိရုံနဲ့ လူတိုင်း သိသွားတာပေါ့"

သူမအနေဖြင့် ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး တစ်ခါမျှ မကူး
ခဲ့ပေ။ ကိုကိုကျော် ပြောတာကို အတော်လေး သဘောတွေ
သွား၏။

"ကောင်းတယ် ကိုကိုကျော်၊ အဲဒီနာမည်နဲ့ပဲ မိနွ
တရေးမယ်"

ကိုကိုကျော်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး
အခန်းသို့ ခဏလာခဲ့မိသည်။ သူမသေတ္တာထဲမှ ရေးခြစ်
ထားသော ဗလာစာအုပ်လေးများကို တယုတယ ထုတ်ယူမိ
လိုက်၏။

(၇)

ကိုကိုကျော်တို့အိမ်သို့ ရောက်ပြီး နှစ်လပြည့်သော နွေမှာပင် ရန်ကုန်သို့ ကိုတင်သောင်း ရောက်လာ၏။

ကိုတင်သောင်း ရောက်လာတော့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိ၏။ သူမ၏အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ကိုတင်သောင်းက လည်း ကျေနပ်နေ၏။

“အမေတို့ နေကောင်းကြရဲ့လား ကိုတင်သောင်း။ ကျွန်မမောင်လေးတွေရော ကျောင်းမှန်မှန်တက်ကြရဲ့လား”

"ကြည့်မယ့်သူ ဂရုစိုက်မယ့်သူ မရှိလို့လား မသိဘူး မိန္မယ်၊ နင့်အမေ ကျန်းမာရေးက အရင်ထက် အများကြီး အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်၊ နင် ပို့ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ သူတို့တွေ အဆင်ပြေကြပါတယ်၊ ငါ တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသားပဲ မိန္မယ်ရယ်၊ အခက်အခဲ ရှိရင် ငါ ကူညီမှာပေါ့။ နင်ရော နေရထိုင်ရ အဆင်ပြေရဲ့လား"

"ပြေပါတယ် ကိုတင်သောင်း"

"နေဦး မိန္မယ်၊ သူများတွေက ကျောင်းတက်ကြဖို့ ပြင်ကြ ဆင်ကြပြီ၊ ဘယ်ဘာသာယူမယ်၊ ဘယ်တက္ကသိုလ် တက်မယ်လို့ ရွေးချယ်နေကြပြီ၊ နင်ကရော"

ကိုတင်သောင်း အမေးကို သူမ မဖြေနိုင်ပေ။

တကယ်လည်း ဘယ်တက္ကသိုလ်တက်ပြီး ဘယ် ဘာသာယူ ရကောင်းမှန်း မတွေးခဲ့ပေ။

သူမ ခံစားချက်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်၏။

"တက်ချင်တာပေါ့ ကိုတင်သောင်းရယ်၊ သူများအိမ်

မှာ အဆင်ပြေအောင် နေနေရတဲ့ဘဝလေ၊ သဘောထား တင်းမာတဲ့ အန်တီစောက ဒီအခြေအနေထိ လိုက်လျော တာ လွန်နေပြီ ကိုတင်သောင်း"

"နေပါဦး မိန္မယ်ရယ်၊ ကိုကိုကျော်က အပြော ကောင်းတစ်မျိုး အလုပ်တစ်မျိုးလုပ်တာ၊ သူရော သူ့အဖေရော ဘာမှ အကူအညီ မပေးကြဘူးလား"

"ကိုကိုကျော်ကတော့ မြန်မာစာအောင်စီစဉ်မယ်လို့ ပြောပါတယ်"

"အေးဟာ နေ့ကျောင်းမတက်နိုင်တောင် အဝေး သင် လောက်ကိုတော့ သူတို့စီစဉ်ပေးသင့်ပါတယ်၊ နင့် အတွက်ရော သူတို့အတွက်ပါ အဝေးသင်တက်ရင် ဘယ်သူ မှ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီည ငါ ပြန်ဒေါ်ပ မယ်၊ ကိုကိုကျော်နဲ့တွေ့မှ ပြောရဦးမယ်"

"ကိုကိုကျော်ကို အရမ်းတော့ မပြောလိုက်နဲ့ဦးနော် ကိုတင်သောင်း"

"အေးပါဟာ၊ ငါ့ဘာသာ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောပေးခဲ့မှာပေါ့"

ကိုကိုကျော်တို့အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ၊ အိမ်က ပေးလိုက်သော မြို့ထွက်သီးနှံများကို ထားရစ်ပြီး ကိုတင်သောင်း မြို့ထဲ ပြန်ထွက်သွား၏။

ကိုတင်သောင်း ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် အန်တီစော အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာ၏။

"ဒီပစ္စည်းတွေကို မောင်တင်သောင်း ယူလာတာလား မိနွယ်"

"ဟုတ်တယ် အန်တီစော၊ အခုလေးတင် ကိုတင်သောင်း အပြင်ပြန်ထွက်သွားတာ၊ ဒီညပြန်လာအိပ်မယ် ပြောတယ်"

"ညည်းမိဘတွေရော နေကောင်းကြတယ်တဲ့လား"

"အမေတော့ နေကောင်းပါတယ်၊ အန်တီစောတို့အတွက် သီးနှံတွေတောင် ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်"

"ကောင်းပါတယ်၊ မောင်တင်သောင်း ပြန်ရင်တော့

ညည်း အိမ်အတွက် ငွေထည့်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ညည်းတော့ပြန် မလိုက်သွားရဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီစော"

အန်တီစောကတော့ သူမ ပြန်မည်ကို စိုး၍ မသိမသာ ပြောသွားသေး၏။

အိမ်ကို လွမ်းပေမယ့် တော်ရာမှာတော့ မျော်သလို နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်ပဲ။

ညနေပိုင်းမှာတော့ အိမ်မှာလူစုံသလို ကိုတင်သောင်းလည်း ရှိနေ၏။

ညစာကို လူစုံတက်စုံဖြင့် စားသောက်ဖြစ်ကြသည်။

ထမင်းစားပွဲမှာပင် သူမ၏ အရေးကိစ္စကို ဦးလေးက စတင် ပြောလိုက်၏။

ဒီစကားတွေအရ ဆိုရင်တော့ ကိုကိုကျော်၊ ဦးလေးနှင့် ကိုတင်သောင်းတို့ ဒီအရင် တိုင်ပင်ပြီးတာ သေချာနေ၏။

"လူစုံတုန်းမှာ မိန္ဒယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရဦးမယ်"

"ဘာများ အကြောင်းရှိလို့လည်း အဖေကြီးရဲ့"

ဦးလေး၏ စကားအစကို အန်တီစောက စိတ်ဝင်စားပြီး လိုက်နင်း၏

"ဒီလို စောရေ၊ မိန္ဒယ်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသား မဟုတ်လား၊ အခုဆိုရင် တက္ကသိုလ်တက်ခွင့် လျှောက်လွှာတွေ တင်မယ့်အချိန်ရောက်နေပြီ၊ တို့အိမ်မှာနေတော့ ကို့က မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ"

ဦးလေးစကားကို အန်တီစောက သိပ်ဘဝင် မကျချင်ပေ။

ကိုတင်သောင်းနှင့် ကိုကိုကျော်တို့ကတော့ တစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြောဘဲ နားစွင့်ထားကြ၏။

သူမအနေနှင့်ကတော့ အန်တီစော၏မျက်လုံးနှင့် စကားသံများကြောင့် ရင်ခုန်ချင်နေမိသည်။

"သူက စောတို့အိမ်မှာ လုပ်ခစားနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတာပဲ၊ သူ့အလုပ်အတွက် ပိုက်ဆံပေးရုံမကဘူး၊ သူ့ဝတ်စားဆင်မှုကအစ လူမှုရေးအဆုံး စောတို့က ပစ်ထားတာမှ မဟုတ်မဲ့၊ တက္ကသိုလ်တက်မယ့်ကိစ္စကတော့ စောတို့နဲ့ ဆိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ စောတို့ကလည်း သူ့မိဘအုပ်ထိန်းသူတွေမှ မဟုတ်ကြဘဲ"

"ဒီမှာစော၊ မိန္ဒယ်က တို့သားထက် ငယ်တယ်၊ မိန္ဒယ်အရင်က ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်၊ ဘယ်တစ်ယောက်မှ အတန်းပညာလည်း မရှိဘူး၊ လိမ္မာရေးခြားလည်း မရှိဘူး၊ အလိုက်သိတတ်မှု ရှိဖို့ဆို တာ ဝေလာဝေးပဲ၊ အခွင့်ရေးပေးတာနဲ့ ယူဖို့က အသင့်စောင့်နေကြတာ၊ မိန္ဒယ်က တို့သားသမီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မိဝေးဖဝေး ဆွေမျိုးဝေးနဲ့ တို့အရိပ်မှာ လာခိုနေတဲ့သူ၊ လက်ရှိအနေ

အထားမှာတော့ တို့ဟာ မိန္ဒယ်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေ ဖြစ်ရပြီ စော၊ ဒါကို စော ငြင်းလို့ မရတဲ့အချက်ပဲ”

“အဖေကြီးသဘောက ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ”

ဦးလေး၏စကားကိုတော့ အန်တီစောက အကြောက် အကန်ကြီး ငြင်းမနေ။

သူမကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး လင်မယားချင်း စကားများမှာကိုတော့ သူမ စိုးထိတ်မိ၏။

“တို့သဘောကတော့ မိန္ဒယ်ပညာရေးကို တတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကနေပြီး ပံ့ပိုးပေးချင်တယ် စော၊ ပညာဓါနပြုတဲ့ သဘောလည်းပါတယ်၊ မိန္ဒယ်လို မိန်းကလေးမျိုးကို မြေတောင် မြှောက်ပေးရတာ လောကီလောကုတ္တရာအကျိုးရှိမယ့် ကိစ္စပါပဲ”

“သူ့ကို တက္ကသိုလ်ပေးတက်ရင် ကုန်ကျစရိတ်က မနည်းဘူး၊ ပြီးတော့ အိမ်အလုပ်တွေကသိကုန်မှာ သေချာတယ် အဖေကြီး၊ ဒီအချက်ကိုတော့ အဖေကြီး ထည့်စဉ်းစား

ရမယ်နော်၊ စောအနေနဲ့ မိန္ဒယ်ကို ကျောင်းမတက်စေချင်တဲ့ သဘော မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်လာ နိုင်မယ့် ပြဿနာကို ကြိုပြောတဲ့ သဘောပါ”

အန်တီစောကတော့ ဘောင်ထဲကနေပြီး ကန့်ကွက်ချင်နေတာ သေချာ၏။

အန်တီစော တင်ပြသော ပြဿနာကြောင့်ပင် ဦးလေး သက်ပြင်းချလေသည်။

ထိုအခြေအနေမှာပင် ကိုတင်သောင်းက ကြားဝင်ပြီး ဖြေလည်မည့်နည်းလမ်းကို ချပြလေ၏။

ကိုကိုကျော်ကတော့ အန်တီစောရှေ့မှာမို့ မဆိုင်သလို နေတတ်အောင်နေလေ၏။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် ဒီကို မိန္ဒယ် ရောက်လာတာပါ၊ မိန္ဒယ် ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝင်ပြောခွင့်ပြုကြပါ”

“ပြောပါ မောင်တင်သောင်း၊ ဒီစားပွဲမှာ ထိုင်နေကြ

ထဲ့ လူတိုင်းအတွက် ဦးလေး ပြောခွင့်ပြုပါတယ်"

"ဒီလိုပါ ဦးလေး၊ ဦးလေးက မိန္ဒယ်ကို တက္ကသိုလ် ပညာ ဆက်လက်ဆည်းပူးစေချင်တယ်၊ အန်တီစောက လည်း အိမ်က ဝေယျာဝစ္စ လစ်ဟင်းမှာကို စိုးရိမ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီပြဿနာ နှစ်ခုကြားကနေပြီး ပြေလည်မယ့် နည်းလမ်းကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိလို့ပါ"

ကိုတင်သောင်း စကားအဆုံးမှာတော့ အန်တီစော က ဦးအောင် ကောက်မေးလိုက်၏။ စကားစ ပြောဟန်ပြင် သော ဦးလေး ခမျာ တိုးလို့တန်းလန်း ဖြစ်သွားရ၏။

"ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးလည်း မောင်တင်သောင်း၊ အန်တီ စော သိချင်တယ်"

"မိန္ဒယ်လည်း တက္ကသိုလ်ပညာ ဆက်သင်ခွင့်ရ မယ်၊ ဦးလေးဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒလည်း ပြည့်မယ်၊ အန်တီစော စိုးရိမ် တဲ့ဒုက္ခတွေလည်း ထင်သလောက်မဖြစ်မယ့် နည်း လမ်းပါ။ မိန္ဒယ်ကို အဝေးသင်တက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ပြုလို့

ရပါတယ်၊ မိန္ဒယ်ကို အဝေးသင် တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ပြုလို့ ရပါတယ်၊ ဝိဇ္ဇာဘာသာရပ် တစ်ခုခုယူမယ်ဆိုရင် ပို အဆင် ပြေပါလိမ့်မယ်၊ အနီးကပ်သင်တန်း အချိန်တစ်ခုပဲ မိန္ဒယ်မှာ အချိန်ယူ ရမယ်၊ ဒါကလည်း ကာလတိုလေးပါ အန်တီစော"

"ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ မောင်တင်သောင်း ပြောတာကို ဦးလေးတော့ သဘောကျတယ်၊ ဘယ်လို သဘောရလည်း စော"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့ အဖေကြီး၊ ပြေလည်မယ့် နည်း လမ်း ရှိနေပါလျက်က စော ကန့်ကွက်ရင် မိန္ဒယ် တစ်မျိုးမြင်မှာပေါ့"

အန်တီစော၏ ခွင့်ပြုစကားကြောင့်ပင် အားလုံး မျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်သန်းသွားကြ၏။ အသိသာဆုံးကတော့ ကိုကိုကျော်ပင် ဖြစ်၏။

"ဒါပဲ ကောင်းတယ် မေမေစော၊ သားတို့ နေ့ ကျောင်းတက်သလို နေ့တိုင်းသွားစရာမှ မလိုပဲ၊ မိန္ဒယ်လည်း

အိမ်မှာ အလုပ်မပျက်တော့ဘူး၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်"

"ဒါပဲနော် မိနွယ်၊ အခုတည်းက ညည်းကို ငါ အပြတ်ပြော ထားမယ်၊ ကျောင်းစာသင်ရင် ကျောင်းစာကို ထူးချွန်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကို နားလည်ရမယ်၊ အပေါင်းအသင်းများလာလို့ တောင်တောင်မြောက်မြောက် အသံတွေကြားလာရင်တော့ အတွေ့ပဲနော်"

"စိတ်ချပါ အန်တီစောရယ်"

ဆုံးဖြတ်ချက်များ၊ ကတိကဝတ်စကားများ ပြောဆိုကြပြီး သည်နှင့် လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။

ဦးလေးနှင့် အန်တီစောတို့ အိပ်ရာဝင်ချိန်မှာတော့ ကိုကိုကျော်၊ ကိုတင်သောင်းနှင့် သူမတို့သုံးဦး အစည်းအဝေး ဆက်ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။

"အဆင်ပြေမှပြေပါ့မလားလို့ ကျွန်တော့်မှာ တွေးပူ

လိုက်ရတာဗျာ"

"အဆင်ပြေနိုင်မယ့် နည်းလမ်းကို ငါတို့ ရွေးချယ်ပြီး ဇာတ် တိုက်ခဲ့တာပဲ၊ နေ့ကျောင်းတက်ဖို့ဆိုရင်တော့ ပြဿနာဖြစ်မှာပေါ့ကွာ"

"အဝေးသင်တက်ခွင့်ပေးတာကိုပဲ ကျွန်မအနေနဲ့ အန်တီစောကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးဖြစ်ရတာအမှန်ပဲ ကိုတင်သောင်း"

သူမအတွက်တော့ တက္ကသိုလ်ပညာဆက်လက်သင်ယူရေး အစီအစဉ်မှာ ရင်ခုန်ခြင်းများစွာ စိတ်ပင်ပန်းခြင်းကိုယ်စီဖြင့် အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

"အဝေးသင်တက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ နင် ဘယ်ဘာသာယူမလဲ မိနွယ်"

ကိုကိုကျော်က ကောက်ခါငင်ခါဖြင့် မေးလိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှာ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော အတွေးကို

ပင် အဖြေပေးလိုက်၏။

"မိန္နယ်က မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးထွက်ထားတော့ မြန်မာစာ အဓိကပဲ ယူမလားလို့ ကိုကိုကျော်"

ကိုကိုကျော်ကတော့ စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။

ကိုတင်သောင်းကတော့ ထင်မြင်ချက် တစ်မျိုးပေး၏။

"မြန်မာစာ ယူတာသက်သာရင် နှင် ဗိုဟ်ဘာသာ တစ်ခုခုကို ယူသင့်တယ်၊ ဒဿနိကဗေဒကို နှင် ယူပါလား မိန္နယ်၊ ဘာသာစကားကို စည်းစနစ်ကျကျ အတွင်းယိုလွန်း နေရင် နှင် စာရေးရတာ အချုပ်အနှောင်တစ်ခုလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ စာရေးဆရာတွေထဲမှာ မြန်မာစာသမားက အသော်ရှားတာပဲ၊ အတွေးအခေါ် ကောင်းဖို့ ဒဿနိကကို ယူပါလား"

"ကိုတင်သောင်း ပြောတာ ဟုတ်တယ် မိန္နယ်၊ စာရေးမယ့် လူတစ်ယောက်ဟာ အတွေးအခေါ် ကောင်း

တဲ့၊ စဉ်းစား ဆင်ခြင်တတ်တဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်"

ကိုကိုကျော်ကရော ကိုတင်သောင်းကပါ လိုလို လားလား ပြောနေမှတော့ သူမလည်း သဘောတူရလေ သည်။

သူမဘ၀ ဒီအခြေအနေထိရောက်အောင် ဒီလူ တွပဲ တွန်းပို့ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့စကားကို နားထောင်တာ အကျိုးတော့ မယုတ်တန်ရာ . . . ဟု တွေးမြင်မိသည်။

"ဒါဆို ဝင်ခွင့်လျှောက်လွှာထဲမှာ ဒဿနိကကို နံပါတ်တစ်က ထားမယ်၊ မြန်မာစာက ဒုတိယနေရာပေါ့၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒဿနိက မရရင် မြန်မာစာတော့ သေချာ ပေါက်ရမှာပဲ"

"နင် အမှတ်နဲ့ ဒဿနိကပဲ ရမှာပါဟာ"

ကိုကိုကျော်က အခိုင်အမာ ပြောပြန်သည်။

သူမ ယူရမည့် ဘာသာရပ် ရွေးချယ်ခြင်း အစီ

အစဉ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာဘော့၊ နောက်ဆက်တွဲ ဆွေးနွေးစရာခေါင်းစဉ် တစ်ခုကို ကိုကိုကျော် အစပျိုးလိုက်၏။

“မိနွယ် ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်တွေကို ကိုတင်သောင်း ဖတ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဝတ္ထုတိုတွေတော့ ငါ ဖတ်ဖူးတယ်၊ မိနွယ်လက်က မဆိုးဘူးကွ၊ စာရေးဆရာမ ဖြစ်လောက်တဲ့ အရေးအသားမျိုးပဲ၊ မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်ကိုတော့ ငါ မဖတ်ဖူးဘူး”

“ဝတ္ထုရှည်သုံးပုဒ်က ဒီရောက်မှ ရေးဖြစ်တာပါ ကိုတင်သောင်း”

“အဲဒါတွေအားလုံးကို ကျွန်တော် ဖတ်ပြီးပြီ၊ မိနွယ်က ဝတ္ထု အရေးကောင်းပဲဗျ၊ ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေကို တစ်ပုဒ်ဆုံးအောင် ဖတ်လေ့ဖတ်ထမရှိတာ အမှန်ပဲ၊ မိနွယ်နဲ့ ပေါင်းမိမှ တကကယ့်ကို စာဖတ်သူ အစစ်ဖြစ်ရတာ၊ ကျွန်တော် ရည်စားတွေ အများကြီးထားဖူးတယ်၊ အချစ်ကြောင့်

ပူပင်တာတို့ ပျော်ရွှင်တာတို့တွေက ကြိမ်ဖန် ထပ်မျှကြုံတွေ့ရတယ်၊ ဒါတွေကို အနုပညာမြောက်အောင် ရေးပြဖို့ မပြောနဲ့ နားထောင်ကောင်းအောင် ပြန်ပြောပြပါဆိုရင် တောင်မှ အတော်အခက်တွေ့မှာ၊ မိနွယ်ကတော့ ရည်စားတွေ ဘာတွေမထား ဖူးဘူးလို့သာ ပြောတယ်၊ အရေးအသားတွေ၊ စကား လုံးတွေက ကကယ့်ခံစားမှု အပြည့်ပဲ ကိုတင်သောင်း”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကျော်၊ မိနွယ်တို့က အပြင်မှာ ရည်စားမထားရဲတော့ စာထဲမှာပဲ စိတ်ကူးယဉ်ရတာပေါ့၊ စိတ်ထဲမှာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တွေးပြီး ရင်ခုန်ရတာ အရသာ တစ်ခုပဲ၊ ကိုယ်ဖြစ် ချင်ရာကို ဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊ ကိုယ်က မလွမ်းရဲ မချစ်ရဲပေမယ့် ဇာတ်ရုပ်တွေကို လွမ်းခိုင်း၊ ချစ်ခိုင်းလို့ ရနေတယ်လေ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မိနွယ်မှာ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ပေါင်းရင် အမာခံ ပရိသတ်နှစ်ဦးရနေပြီပဲ ကိုကိုကျော်ရာ”

ကိုတင်သောင်းကတော့ အပြောင်အပျက်သဘော မျိုးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ကိုကိုကျော်ကတော့ တက်ကြွစွာဖြင့် သူမ မသိရ သေးသော အကြောင်းအရာများကို အတည်ပေါက်ကြီးလုပ် ကာ ပြောလိုက်သည်။

"ပရိသတ်နှစ်ဦးကနေပြီးတော့ စာဖတ်သူတွေ လက်ထဲကို မိန္တယ်ရဲ့ လက်ရာတွေ မကြာခင် ရောက်လာ တော့မယ် ကိုတင်သောင်း၊ မိန္တယ်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ကျွန်တော် ကွန်ပျူတာစီပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေဆီပို့ပေးပြီးပြီ"

"ဟင် . . . မိန္တယ်လည်း ဘာမှမသိရပါလား ကိုကိုကျော် ရယ်"

"ဝတ္ထုတွေ ယူဖတ်တဲ့နေ့ကတည်းက မိန္တယ်ကို ပြောခဲ့ပြီး ပြီပဲ၊ ကိုကိုကျော် တင်ပါတယ် လာမယ့်နှစ်လ သုံးလအတွင်းမှာ မိန္တယ်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ပုံနှိပ်စာလုံးနဲ့ ဖတ်ရလိမ့်မယ်"

"နယ်မှာကတည်းက ငါပို့ပေးမယ်လို့ တိုက်တွန်းခဲ့ ပါတယ်၊ မိန္တယ်က အမြင်ငြင်းလို့ မပို့ပေးဖြစ်တာ"

ကိုကိုကျော်ကတော့ တကယ်လက်တွေ့ကို အကောင် အထည်ဖော်နေတော့၏။

သူမအနေနှင့်တော့ ကိုကိုကျော်လောက်တော့ မတွေးရဲ မမျှော်လင့်ရဲသေးပေ။

သူမကိုယ် သူမ မယုံရဲသလို၊ ကုသိုလ်ကံကိုလည်း မယုံစားချင်ပေ။

ဘာပဲပြောပြော သူမ ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်း များကတော့ အယ်ဒီတာတွေလက်ထဲကို အမှန်တကယ် ရောက်သွားခဲ့တာတော့ သေချာနေသည်လေ။

(၆)

"မိန္ဒယ် . . . မိန္ဒယ်"

မီးဖိုချောင်ထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသော သူမထံသို့ ကိုကိုကျော်တစ်ယောက် အမောတကြီး ပြေးဝင်လာ၏။

ဒီအချိန်မျိုးမှာ အန်တီစောတစ်ယောက်ရှိနေ တတ်ခြင်းကို သိနေပါလျက် သတိကင်းလွတ်စွာဖြင့် ကိုကိုကျော်ရောက်လာ၍ သူမ အံ့အားသင့်သွား၏။

"ဝမ်းသာစရာ သတင်းကို လာယူခဲ့တာ မိန္ဒယ်"

"ကိုးတိုးပြောပါ ကိုကိုကျော်ရယ်၊ တော်ကြာ အန်တီစော ကြားသွားလို့ ပြဿနာ ဖြစ်နေပါဦးမယ်"

"ဖြစ်ကာမှဖြစ်ရောဟာ ဒီမှာ ဘာလဲတွေ့လား"

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပြရင်း ကိုကိုကျော် မေး၏။

ကိုကို ပြောခဲ့သော စကားများနှင့် ဆက်စပ်ရင်းက သူမ ရင်ခုန်သံ မြန်သွား၏။ အန်တီစော ရှိနေသည်ဆိုသော အသိလည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွားရသည်။

"ဘာလဲ ကိုကိုကျော်၊ မိနွယ် ဝတ္ထု ပါလာတာလား ဟင်၊ ပေးဖတ်စမ်းပါဦး"

"ဟုတ်တယ် မိနွယ်၊ မဂ္ဂဇင်း ထွက်တာ နှစ်ရက် လောက်တော့ ရှိသွားပြီ၊ ဒီမနက်စောစော မေမေစော နိုင်ငံလို့ ဈေးသွားရင်းကနေ စာအုပ်အရောင်းဆိုင်မှာ အမှတ် မဲ့ လှန်ကြည့်လိုက်တာ၊ မိနွယ် ဝတ္ထု ပါလာတာနဲ့ ဝယ်လာ ခဲ့တာ"

မဂ္ဂဇင်းကို လက်ထဲအပြီး မယည့်သေးပဲ မာတိကာ ကို အရင်လှန်ပြ၏။

"တွေ့လား မိနွယ်"

"ပေးစမ်းပါ ကိုကိုကျော်ရယ် မိနွယ်ဘာသာ ကြည့်ပါ့မယ်"

စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပဲ မဂ္ဂဇင်းကို လုယူလိုက်၏။

မာတိကာက ညွှန်းသောစာမျက်နှာကို အရင်လှန် လိုက်၏။

သူမ ဝတ္ထုသရုပ်ဖော်ပုံလေးနှင့် သူမကလောင် နာမည်ကို ထင်းခနဲ တွေ့ရလေ၏။

"ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်း မသိဘူး ကိုကိုကျော်ရယ်၊ ကိုကိုကျော်ကိုလည်း အရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲ"

"ကျေးဇူးတွေ ဘာတွေကို ခနောက်ထားလိုက် မိနွယ်၊ ဒီနေ့ မိနွယ် အပြင်ထွက်လို့ရအောင် ကြံဖန်လုပ်ပေတော့"

"ဘာအတွက်လဲ ကိုကိုကျော်"

"မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို သွားပြီး စာမူခထုတ်ရင်း စာအုပ်လက်ဆောင် သွားတောင်းရအောင်လေ၊ ပြီးတော့ မကြာခင်က ရေးပြီးသွားတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ယူလာခဲ့၊ တစ်ခါတည်း လက်စနဲ့ ပေးခဲ့ရအောင်"

ကိုကိုကျော်က အလွယ်ပြော၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူမအနေဖြင့် အပြင်တွေဘာတွေကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လေ့ ထုံးစံမရှိပေ။

"အန်တီစောက ခွင့်ပေးပါ့မလား"

"မိနွယ်ကလည်းဟာ ကျောင်းကိစ္စကို အကြောင်းပြလို့ဆိုရင် ရနေတာပဲ၊ နင်ထွက် ငါအရင်စောစောထွက်ပြီးကားမှတ်တိုင်မှာ ငါ့ကားနဲ့ စောင့်နေမယ်"

ကိုကိုကျော် ပြောသည့် အကြံအစည်က ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်၏။

အပြင်ထွက်ခွင့်ရဖို့ ကျောင်းကိစ္စကိုပင် အသုံးချတော့မည်။

"ကောင်းပြီ ကိုကိုကျော်၊ ခဏနေရင် အန်တီစောကို မိနွယ် ပြောကြည့်မယ်၊ ရပြီဆိုတာနဲ့ ကိုကိုကျော်ကို အချက်ပြလိုက်မယ်၊ ကိုကိုကျော် အပြင်ထွက်နှင့်တော့၊ တစ်နာရီ ထစ်နာရီခွဲလောက် ကြာမှ မိနွယ် ထွက်လာခဲ့မယ်၊ အဲဒီ အချိန်လောက်ဆိုရင် အိမ်က အလုပ်တွေလည်း အကုန်ပြီးပြီ၊ ကိုကိုကျော်သာ ပြောတဲ့နေရာမှာ မိနွယ် မလာမချင်း စောင့်နေနော်"

"စိတ်ချစမ်းပါ မိနွယ်ရာ"

ညှပ်ခန်းဆီမှ အန်တီစော၏ အသံကြောင့်ပင် မီးဖိုခန်းထဲမှ ကိုကိုကျော် ပြေးထွက်သွား၏။

သူမရှိရာသို့ အန်တီစော ရောက်လာရင်တော့ အပြင်သွား မည့်ကိစ္စကို အကျိုးအကြောင်းခိုင်လုံစွာဖြင့် ခွင့်တောင်းရမည်လေ။

သူမတို့ အချိန်းအချက်လုပ်ထားသည့်အတိုင်းပင် ကားမှတ်တိုင်နှင့် မနီးမဝေးမှာ ကားရပ်ရင်း ကိုကိုကျော် စောင့်နှင့်နေ၏။

"ကိုကိုကျော် စောင့်နေရတာ ပျင်းနေမှာပေါ့၊ မိန္ဒယ် နည်းနည်းတော့ ကြာသွားတယ်"

"ဟုတ်တယ် မိန္ဒယ်၊ ထွက်လာခါနီးမှ မေမေစော စိတ်ပြောင်းသွားပြီး မလွှတ်တာတို့ ဘာတို့များ ဖြစ်နေမလား လို့ စိတ် တောင်ပူမိသေးတယ်"

စိုးရိမ်စကားကို ပြောရင်းက ကိုကိုကျော် ကားစက် နိုးလိုက်သည်။

"သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူအောင်လို့ ပြင်ရဆင်ရသေး တယ် ကိုကိုကျော်၊ လွယ်အိတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ဆိုတော့ အန်တီစောက တကယ်ကျောင်းသွားမယ်ပဲ ထင်နေတာ၊ ကိုကိုကျော် ပြောသလိုပဲ ထွက်ခါနီးမှ အန်တီစော ဘာစိတ် ကူး ပေါက်သွားသလဲ မသိဘူး၊ ဒရိုင်ဘာ ဦးလေးကြီးကို

တားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းလို့ မနည်းငြင်းရ သေးတယ်"

"စာရေးဆရာမကြီးရဲ့ သည်းထိတ်ရင်ဖို စွန့်စားခန်း တစ်ခုပေါ့ မိန္ဒယ်ရယ်၊ လွယ်အိတ်တွေဘာတွေ လွယ်လိုက် တော့ ကျောင်းသူရုပ်ထက် စာရေးဆရာမပုံပိုပေါက်သွား တယ်၊ ဒီခေတ်ကျောင်းသူ တွေက လွယ်အိတ်လွယ်တာ နည်းသွားပြီလေ"

"ကိုကိုကျော် ပြောတာ ဟုတ်တယ်နော်၊ မိန္ဒယ်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက စတွေ့ဖူးမြင်ဖူးတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တိုင်းလိုလို လွယ်အိတ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီလွယ်ကြတာများ တယ်၊ ဒီအခုခေတ်က ကျောပိုးအိတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ဖြစ်ကုန် ပြီ"

ခေတ်ရေစီး၏ အပြောင်းအလဲ ပြောင်းလဲမှုကို ဖန်ရင်းကပင် စကားဖောင်ဖွဲ့ဖြစ်ကြ၏။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ကိုယ်တိုင်သွားခြင်းမှာ ဒါ ပထမ အကြိမ်ပဲ ဖြစ်၏။

သူမ၏စာမူတွေကို ကိုကိုကျော်ကပင် တာဝန်ယူပြီး ပို့ပေးတာ ဖြစ်သည်။

"မှတ်ပုံတင်တွေ ကျောင်းသားကတ်တွေတော့ ပါတယ် မဟုတ်လား မိနွယ်"

"လိုရမယ်ရတော့ ထည့်လာခဲ့တယ်"

ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် မြို့ထဲထွက်တာဆိုတော့ အချိန်သိပ်မကြာဘဲ ရောက်လာ၏။ မဂ္ဂဇင်းတိုက် ရှိရာလမ်းကို ကားလေးက ချိုးဝင် လိုက်၏။

"မဂ္ဂဇင်းတိုက်တော့ရောက်ပြီ မိနွယ်"

ကိုကိုကျော်က ကားပေါ်မှ အရင်ဆင်းလိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ နေရာမှာပင် ထိုင်နေဆဲ ဖြစ်၏။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်ထဲကိုလှမ်းကြည့်ရင်းက စိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့သလို ရှက်သလိုလို ခံစားနေမိ၏။

"ဆင်းလေ မိနွယ်"

"အခုမှ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး ကိုကိုကျော်၊

မိနွယ် မဝင်ရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်"

"စာရေးဆရာမကြီးရယ်၊ ကိုယ့်စာမူပါလာလို့ မဂ္ဂဇင်းတိုက် ကို လာတာပဲ ဘာမှ ရှက်ကြောက်နေစရာ မလိုဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကျော်တစ်ယောက်လုံး ပါနေတာပဲ ဥစ္စာ"

ကိုကိုကျော့်ကို အားကိုးပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

အယ်ဒီတာစားပွဲမှာတော့ အသက်ခပ်ကြီးကြီး ယောကျာ်း သုံးလေးယောက်စုပြီး စကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ခုံတင်းဖျက်လတ်စွာ ဝင်သွားသော ကိုကိုကျော် နောက်မှနေပြီး လိုက်ပါခဲ့ရ၏။

"ဘာကိစ္စများ ရှိကြလို့လဲကွယ်၊ စာမူတွေ ဘာတွေ များ ပို့ချင်လို့လား"

အယ်ဒီတာ စားပွဲတစ်ခုမှ အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးက

ကိုကိုကျော်ကို မေးလိုက်၏။

"ဒီလိုပါ ဦး၊ ဒီလမဂ္ဂဇင်းမှာ စာမူတစ်ပုဒ်ပါလာလို့ပါ။ အဲဒီ ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာရတာပါ"

"မောင်ရင့် ဝတ္ထုလား"

တစ်ဖက်စားပွဲမှ အမျိုးသားတစ်ဦးက မေး၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နောက်ဖက်ဆီမှာ ငြိမ်ကုပ်ပြီး ရပ်နေသော သူမကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ ကိုကိုကျော် ပြော၏။

"ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ စာရေးဆရာမက သူပါပဲ"

"ကဗျာလား၊ ဝတ္ထုလားကွဲ့"

"ဝတ္ထုပါ၊ ကလောင်နာမည်က မိနွယ်ပါ"

ကိုကိုကျော့် စကားကြောင့်ပင် အားလုံးက သူမကို စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

"မိနွယ်က ဦးတို့ ထင်ထားသလို အသက်မကြီးသေး

ပဲ လူကိုကြည့်ပြီး ဒီဝတ္ထုရေးနိုင်မယ်လို့တောင် ထင်မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထိုင်ကြပါဦးကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဦး"

ထိုင်ခုံအလွတ်မှာ ကိုကိုကျော်နှင့် ပြိုင်တူလိုလို ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

နေသားကျသလို ဖြစ်ချင်လာတော့ စောစောက လောက် စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်မနေတော့ပေ။

မဂ္ဂဇင်းမှ လူများက စာအုပ်ကို ပြန်လှန်ကြည့်ရင်းက ထုံးစံအရ ပြောလိုက်၏။

"စိတ်တော့ မရှိမနဲ့နော် သမီး၊ ဒီစာမူပို့တုန်းက သမီးရဲ့ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းပါတယ်၊ သမီးရဲ့ မှတ်ပုံတင်လေး တစ်ချက်လောက် ကြည့်ချင်တယ်"

"ရပါတယ်ရှင့်"

လွယ်အိတ်ထဲမှနေပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက် သည်။

ကျောင်းသားကတ်နှင့်အတူ နှင့်အတူ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

"ရပါပြီ သမီး၊ သမီး လက်မှတ်လေး ဒီမှာထိုး၊ ဒီစာ အိတ်ထဲမှာ သမီးအတွက် စာမူခပါတယ်၊ ဒီစာအုပ်တ လည်း သမီးအတွက်ပဲ"

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကြားမှာ မြင်သာအောင် စာအိတ် လေးကို ညှပ်ပြီး ကမ်းပေး၏။

"ကျေးဇူးပါပဲရှင်"

"သမီးစာရေးတာ ကြာပြီလား၊ ဒီပြင်မဂ္ဂဇင်းတွေမှ ပါဘူးလား"

သူမ ဖြေဖို့ အားယူနေဆဲမှာပင် ကိုကိုကျော်က ဝင်ဖြေလိုက်၏။

"စာရေးတာတော့ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက် ရှိပါ တယ်၊ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါဘူးတာတော့ ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ ဒီပြင် မဂ္ဂဇင်းတွေလည်း ပို့ထားပါတယ်၊ စာမူပို့တဲ

ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော်ကပဲ လုပ်ပေးရတာပါ"

"ဆက်ပြီး ရေးနော် သမီး၊ သမီး အသက်ငယ်သေး တာပဲ၊ စာပေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှေ့လျှောက်အောင်မြင်စရာ လမ်းတွေ အများကြီး ရှိသေးတာပဲ"

အယ်ဒီတာကြီး၏ စကားအဆုံးမှာပင် စာမူထပ်ပေး ဖို့ကို ကိုကိုကျော်က သတိပေးလိုက်၏။

"မိန္ဒယ် ပါလာတဲ့ စာမူကို ပေးလိုက်ဦးလေ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ဝမ်းသာတဲ့စိတ်ကြောင့်ပဲ မေ့နေလိုက် တာ၊ ဒီ စာမူလေးကို သမီးပေးထားခဲ့ပါရစေ"

"ထားခဲ့သမီး၊ ဖတ်ကြည့်ပြီးလို့ အနုပညာရသ မြောက်တဲ့ ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ဆိုရင်တော့ ဦးတို့မဂ္ဂဇင်းက သုံးမှာပါ၊ သမီးလက်ကို ဦးတို့က သိထားပြီးသား ဖြစ်နေပြီ လေ၊ နောက်တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်ကြာရင် တစ်ခေါက် ဖြစ်ဖြစ် လှည့်ဝင်လာခဲ့ပေါ့၊ သုံးဖြစ် မသုံးဖြစ်ကို သိရတာ ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင့်၊ သမီးတို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး"

"ကောင်းပါပြီကွယ်"

မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ပြန်ထွက်လာပြီး ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကိုကိုကျော် မေး၏။

"မိန္ဒယ် ဘယ်သွားချင်သေးလဲ"

"ဘုရားတစ်ခုခုတော့ သွားချင်တယ်၊ အမေတို့အတွက် စာမူခလေးနဲ့ ကုသိုလ်လေး ဘာလေးလုပ်ချင်တယ်၊ ဘုရားမသွားခင် တစ်ဆိုင်ဆိုင် ထိုင်ရအောင်၊ ဝမ်းသာတဲ့စိတ်နဲ့ . . . မိန္ဒယ် ဘာဆိုဘာမှ မစားခဲ့ရဘူး၊ ကိုကိုကျော်လည်း ခုလောက်ဆို ဆာလောက်ရောပေါ့"

"ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦးနော်၊ စားတာသောက်တာကိုတော့ ကိုကိုကျော်ပဲ ရှင်းပါ့မယ်၊ မိန္ဒယ် စာမူခကို မိန္ဒယ် အမှတ်တရ သိမ်းထားလိုက်ပါ"

"မရဘူး ကိုကိုကျော်၊ မိန္ဒယ်ပဲ ကျွေးမယ်၊ လုံးဝ ထပ်မငြင်းနဲ့တော့နော်၊ ငြင်းရင်တော့ မိန္ဒယ် စိတ်ဆိုးရ

လိမ့်မယ်"

"စိတ်တော့ မဆိုးပါနဲ့ စာရေးဆရာမကြီးရယ်၊ တော်ကြာ အရှမ်းအောင်မြင်ကျော်ကြားလာတဲ့အခါမှာ အခေါ်အပြော မလုပ်မှာစိုးလို့ပါ"

အပြောင်အနောက်စကားမို့ ဘာမှခွန်း တုံ့ မပြန်မိပေ။

ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင် တစ်ခုရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်၏။ ကိုကိုကျော်နှင့် အတူတူ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။

စားရင်းသောက်ရင်းကပင် အဆက်အစပ်မရှိသော စကားကို ကိုကိုကျော် ပြောလိုက်သည်။

"ကိုကိုကျော့် စိတ်ထဲမှာ အားမလို အားမရ ဖြစ်မိတာ တစ်ခုရှိတယ်"

"ဘာများလဲ ကိုကိုကျော်"

"ဒီလိုပါ မိန္ဒယ်ရဲ့၊ ကိုကိုကျော်တို့ ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့

ခင်ကြမင်ကြခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ အခုတော့ ကိုကိုကျော့အိမ်မှာ မိနွယ်က လာနေတယ်၊ မေမေစော ရှိနေတော့ ဒီလိုမျိုး လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောသွား လာခွင့် မရဘူးလေ၊ အဲဒီအတွက် အားမရဖြစ်နေမိတာ"

"ဒါတော့ ကိုကိုကျော့ရဲ့ အခြေအနေကြောင့်ပဲ ညီမ"

"အဲဒီ အခြေအနေကြီးကို အလိုမကျဖြစ်နေတာ မိနွယ်"

"မိနွယ်လည်း ကိုကိုကျော့နဲ့အတူတူ ဒီလို လွတ်လွတ် လပ်လပ်နဲ့ မိနွယ် သွားချင်တဲ့နေရာ၊ မရောက်ဖူးသေးတဲ့ နေရာတွေကို သွားချင်ပါတယ်၊ ကိုကိုကျော့ တွေးဟာလည်း မှုတ်နေတော့ ဟုတ်နေသလိုပဲ၊ မိနွယ်တို့ ခင်ရမင်ရတာ တစ်ခုခုကြီးလိုနေသလိုပဲနော်၊ ဒါကလည်းတစ်မျိုးကောင်း ပါတယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိကြမယ်ဆိုရင် ကိုကိုကျော့ အချိန်တွေကို မိနွယ်က အလကား ဖြုန်းတီးမိမှာ သေချ

တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကိုကိုကျော့ ကောင်မလေးတွေက မိနွယ်ကို မနာလိုဖြစ်ကြမှာ သေချာတယ်၊ ကိုကိုကျော်ရဲ့ ကောင်မလေးတွေပါ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုကျော် ကိုယ်တိုင်က မိနွယ်ကို ရှောင်တော့မှာ မဟုတ်လား"

ရယ်စရာမောစရာအနေဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

ကိုကိုကျော်က သူ့ပ ထင်ထားသလို အရယ်အမော မဲ့နေ၏။

သူမမျက်နှာကို ငေးမောကြည့်ရင်းက ကိုကိုကျော် ပြောလိုက်သည်။

"ကိုကိုကျော် စဉ်းစားမိတယ်၊ မိနွယ်လို ကဗျာ ဘာတွေ ရေးတတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းကြိတ်ပြီး ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေတာတက်စာရင် အဲဒါတွေကို ခံစားမှုတနေ့ စကားလုံးတွေအဖြစ် အသွင်ပြောင်းနိုင် ရင် အတော်လေး စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားမှာ သေချာတယ်"

"ရေးပေါ့ ကိုကိုကျော်ရယ်၊ အဲဒီအသိ အဲဒီစိတ်မျိုးရှိရင် စာရေးလို့ ဖြစ်မှာပါ"

"ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အသိဆုံးပေါ့ မိနွယ်ရယ်၊ သူများ ဖန်တီးထားတဲ့ အနုပညာကိုပဲ ခံစားနိုင်စွမ်းရှိတာလေ၊ မိနွယ်ဘဝပဲ ကောင်းပါတယ်၊ စိတ်တိုစရာရှိတာ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာရှိတာတွေ၊ ပြီးတော့ အတွေးထဲက ဖြစ်ချင်တာတွေကို အနုပညာဖန်တီးမှု တစ်ခုအနေနဲ့ ထုတ်ဖော်ဖွင့်အန်ခွင့်ရှိတဲ့ အနေအထားကိုလေ"

ကိုကိုကျော့်စကားတွေက နားထောင်ရတာ အတော်လေး ထူးဆန်းနေ၏။

နောက်ပြောင်လိုစိတ်ကြောင့်ပင် သူမ ပြောလိုက်မိသည်။

"ပြောပြစမ်းပါဦး ကိုကိုကျော်၊ ဘယ်ကောင်မလေး တစ်ယောက်အတွက်နဲ့များ သောကများနေရလဲဟင်၊ မဟုတ်မှလွဲရော မိဖုရားခေါင် တင်မြှောက်မယ့် မိန်းကလေး

အတွက် ဖြစ်နေတာလား"

"မသိချင်ပါနဲ့ မိနွယ်ရယ်၊ တစ်ခါတလေတော့ လည်း စာရေးဆရာမနဲ့ အနေများတော့ စိတ်ကူးလေး ဘာလေး ယဉ်ကြည့်တဲ့သဘောပါပဲ၊ ကဲပါ၊ စားပြီး သောက်ပြီးရင် ဘုရားသွားကြရအောင် မိနွယ်"

သူများတို့ စားနေသောက်နေထက်စာရင် စကားပြောဖြစ်ခြင်းက အချိန်ကြာသွား၏။ ကိုကိုကျော့် စကားအတိုင်းပင် ဘုရားသွားဖို့ စားပွဲဝိုင်းမှ ထထွက်ခဲ့ကြ၏။

(၇)

သူမတို့ ပထမနှစ်စာမေးပွဲဖြေဖို့ အနီးကပ်သင်တန်းတွေ တက်ဖြစ်တော့ ကိုကိုကျော်က နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးလေပြီ။

သူမနှင့် ကိုကိုကျော်တို့နှစ်ယောက် အတူတူလည်ကြပတ်ကြတာတွေ ရက်စိပ်လာခဲ့၏။

သူမတို့ကျောင်းသို့ ကိုကိုကျော် ရောက်ရောက်လာပြီးမှ သူမကိုခေါ်ကာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေသွားရင်

သွားသည်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် သူမ ရောက်ဖူးချင်သော နေရာများကို ကိုကိုကျော် လိုက်ပို့ပေး၏။

သူမအနေဖြင့်လည်း မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေမှာ ဝတ္ထုတွေ အရေးစိပ်လာခဲ့၏။

မသိမသာဖြင့် အနေနီးလာခဲ့သော သူမနှင့် ကိုကို ကျော်တို့ ကြားမှာ လုံးဝမထင်ထားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပေါ်လာခဲ့ သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ရုတ်ခြည်းပေါ် ပေါက်စေသော အကြောင်းအရာတစ်ခုမှာ အတန်းအားချိန်၌ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင် ထိုင်ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကိုကိုကျော် ရောက်လာချိန်မှာ သူမအတန်းမှာ ရှိမနေ။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေနှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင်တန်းသို့ ရောက်နေခဲ့၏။

"နင့်အစ်ကို နင့်ကို လိုက်ရှာနေတာလား မသိဘူး နွယ်မိုးခင်"

"သွားခေါ် လိုက်ပါ"

အသိမိတ်ဆွေတွေနှင့် ထိုင်နေကျဖြစ်သော်လည်း ဒီတစ်ခါ ထိုင်ခြင်းမှာတော့ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲမဟုတ်။ ယောကျ်ားလေးတွေပါ ပါ၏။ ထိုယောကျ်ားလေးများထဲတွင် သူမကို စိတ်ဝင်စားနေသော ကိုသန်းနိုင်ဆိုသူလည်း တစ်ဝိုင်းတည်းမှာ ရှိနေ၏။

"ကိုကိုကျော်"

သူမတို့ ထိုင်နေသောဆိုင်ကို ကျော်သွားလုဆဲဆဲမှာပင် အမိအရ ထွက်ခေါ် လိုက်သည်။

"ရှာလိုက်တာ မိနွယ်ရယ်၊ ငါမှာဖြင့် အမောတကော နင့်ဆီ ပြေးလာခဲ့ရတာ"

"အမောပြေ အအေးတိုက်ပါ့မယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထိုင်လက်စကြီး ဖြစ်နေတော့ ခဏလိုက်ထိုင်ဦးနော် ကိုကိုကျော်"

စိတ်ဆိုးပြေအောင်ချော့ခြင်းကိုက အခြေအနေကို

ပိုဆိုး သွားစေသည်လား မသိ။

ကိုသန်းနိုင်ကို မြင်သွားသည်နှင့် မကောင်းတတ်၍သာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပုံရသည်။ တစ်ဝိုင်းလုံးနှင့် အခေါ်အပြောမလုပ်ပဲ အအေးပုလင်းကိုသာ ကိုကိုကျော် ဖိသောက်နေ၏။

အတူထိုင်နေကြသူများက ကိုကိုကျော်၏ အရိပ်အကဲကို သိသွားကြ၍ ငြိမ်နေကြသည်။

ကိုသန်းနိုင်တစ်ယောက်ကသာ အလိုက်သိစွာဖြင့် သူမကို ပြောလိုက်သည်။

"နွယ်မိုးခင်တို့ သွားစရာရှိရင် သွားလေ၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တော့ ဒီမှာဆက်ထိုင်ဖြစ်ကြဦးမှာ၊ အတန်းရှိတော့တာမှ မဟုတ်တာ"

"ဒါဆိုလည်း အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်၊ ဒီဝိုင်းအတွက်လည်း ရှင်းပေးခဲ့မယ်"

"ထားခဲ့ပါ နွယ်မိုးခင်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စုရှင်းလိုက်

ပါ့မယ်"

သူမက နှုတ်ဆက်ပြီး လောကဝတ်စကားဆိုပေမယ့် ကိုကိုကျော်ကတော့ ပုပ်သိုးနေသောမျက်နှာဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ အခေါ်အပြော မလုပ်ပဲ ဒီဝိုင်းကြီး ထွက်လာခဲ့၏။

စားသောက်ဆိုင်တန်းလွန်သည်နှင့် ကိုကိုကျော်ကို စကားနာထိုးလိုက်မိသည်။

"ကိုကိုကျော်ကလည်းကွာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မခေါ်မပြောနဲ့ အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ"

"အားနာစရာကောင်းတဲ့သူအတွက် အားနာနေရင်လည်း မိနွယ် ကျန်ခဲ့ရောပေါ့၊ ကိုကိုကျော်တစ်ယောက်တည်း ထပြန်လည်း ရနေတာပဲဥစ္စာ"

"ကိုကိုကျော်ကလည်းကွာ၊ အားလုံးက ခေါ်တော့ မိနွယ် လိုက်မထိုင်လို့ ကောင်းမလား၊ ဘာလဲ ကိုသန်းနိုင်ကြောင့် မဟုတ်လား"

"အဲဒီလူ မိနွယ်ကို ကြည့်ပုံကိုက မရိုးသားဘူး၊

ကိုကိုကျော် လုံးဝမကြိုက်ဘူး မိနွယ်"

ကိုကိုကျော်ကတော့ အူတိုစရာမရှိ ကြဲဖန်ပြီး ဖူကို ပြုံးဟု သူမတွေးလိုက်၏။

ကိုကိုကျော့်ကို ကြည့်ရတာ တစ်နေရာရာမှာ ဘယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် အဆင်မပြေခဲ့ပုံရသည်။

"ဘာလဲ သူ့ဘာသာ ကောင်မလေးနဲ့ ရန်ဖြစ်လာပြီး သူများကို ရမ်းချင်တာလား ကိုကိုကျော်"

"မဆိုင်တဲ့ စကားတွေ မပြောနဲ့ မိနွယ်၊ ကိုယ့် အဖြစ် ...းအဖြစ်မလုပ်ချင်နဲ့"

ခက်တော့ ခက်နေပြီ။

ကိုကိုကျော်တစ်ယောက် အသားလွတ်ကြီး ဒေါသ ... မကြီးသင့်ပဲ ကြီးပြနေ၏။

"မိနွယ် အပေါင်းအသင်းတွေထဲမှာ ဘယ်သူက ဘယ်လို မိနွယ်ကို သဘောထားတယ်၊ ဘယ်သူကဖြင့် ဘယ်လိုဆိုတာ ကိုကိုကျော့်ကို အားလုံး မိနွယ် ပြောပြခဲ့

တာပဲ၊ ကိုသန်းနိုင် အကြောင်းကိုလည်း မိနွယ် အသိပေးခဲ့ တာပဲဥစ္စာ"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဘာလို့ တစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်ရတာလည်း၊ အဲဒီလို ထိုင်ချင်ရင် ဘာလို့ ကိုကိုကျော်ကို အသိပေးထားရတာလဲ၊ အခုတော့ ကြည့်ဦး၊ ကိုကိုကျော့်ကို ရှေ့မှာထားပြီး ဒီပုဂ္ဂိုလ် ကြည့်ပုံရှုပုံက မရိုးဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီပြင်လူတွေက ဘာမှမပြောဘဲ သူက မိနွယ်ကိုပဲ ခွင့်ပေး သယောင်ယောင် ပြောလိုက်တာ တွေ့လား"

"ဒါကြောင့် ဒေါသဖြစ်တာကိုး၊ ကိုကိုကျော်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ သိနေလို့ လိပ်ပြာမလုံဖြစ်ပြီး ပြောတာလေ၊ ဘာ ဖြစ်တာ မှတ်လို့လဲ၊ သူကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှေ့မှာ တလေးတစားနေပြတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"မိနွယ်က သူတို့ကို ကိုကိုကျော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို ပြောထားလဲ"

"ဘယ်လိုပြောထားရမလဲ ကိုကိုကျော်ရဲ့၊ ကိုကိုကျော်ဟာ မိန္ဒယ်ရဲ့ အစ်ကိုပါလို့ ပြောထားတာပေါ့"

သူမကတော့ တကယ့်ကို ရိုးရိုးလေး ဖြေလိုက်၏။

ကိုကိုကျော်က ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လိုပင် မယင်မှတ်သောစကားကို ပြောလိုက်သည်။

"မိန္ဒယ်နဲ့ ကိုကိုကျော်က တကယ့်မောင်နှမတွေမှ မဟုတ်ကြပဲ၊ သူတို့သိရင် သိနေကြမှာပေါ့"

"သိတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ ကိုကိုကျော်ရယ်၊ ကဲပါ၊ ဒေါသတွေ လျှော့၊ ဘယ်လိုက်ပို့ပေးမလဲပြော"

"ဘယ်မှလိုက်မပို့ဘူး၊ အိမ်ပြန်မယ်၊ အိမ်မှာ ဖေဖေရော မေမေစောပါ မရှိဘူး၊ မေမေစော ညီမတစ်ယောက် နေမကောင်းဖြစ်လို့ ပဲခူးကို သွားကြတယ်၊ အဲဒါ မိန္ဒယ် ရောက်လာရင် အိမ်မှာပဲ ရှိနေပါလို့ မေမေစောက မှာခဲ့တယ်၊ ဘယ်မှ ခြေရှည်လို့ မရဘူး"

ကိုကိုကျော်တစ်ယောက် ဒီနေ့မှ ဘာတွေဘယ်လို

ဖြစ်နေသည် မသိပေ။

စကားနည်းရန်စဲသဘောအနေဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲ ဒီတိုင်း နှုတ်ပိတ်နေလိုက်၏။

အိမ်ရောက်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောမည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

တကယ်အိမ်ပြန်ရောက်သွားချိန်မှာတော့ သူမအပေါ် ကိုကိုကျော် စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်မှုမှာ အကြိတ်အခဲကြီးမားကြောင်းကို သိလိုက်ရ၏။

အိမ်မှာ သူမနှင့် ကိုကိုကျော်တို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေပါလျက် ပြန်ရောက်ကတည်းကိုက အခန်းထဲကနေပြီး ကိုကိုကျော် အပြင်ပြန်ထွက်မလာပေ။

သူမ အဝတ်အစားလဲပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးချိန် အထိပင် ကိုကိုကျော်၏ အရိပ်ယောင်ကို မမြင်တွေ့ရပေ။

ကိုကိုကျော်၏ ဥပေက္ခာပြုထားမှုကို အချိန်ကြာမြင့်စွာခံစားရသောအခါ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်လာရသည်။

မနေနိုင်တော့သည့်အဆုံးမှာတော့ ကိုကိုကျော်အခန်းရှေ့ကို သူမ ထွက်လာခဲ့ရတော့၏။

"ကိုကိုကျော် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ မိနွယ်အပေါ် စိတ်ဆိုးနေရတာလဲ"

ကိုကိုကျော် အခန်းတံခါး နားကပ်ပြီး သူမ အသံပြုလိုက်သည်။

တစ်ခွန်းတည်း ပြောရုံဖြင့် ကိုကိုကျော်ထံမှ တုံ့ပြန်သံ ထွက်မလာပေ။

"ကိုကိုကျော် တမင်အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မိနွယ်ကို စိတ်ဆိုးပြနေတာ မဟုတ်လား"

သူမ၏ ဒုတိယမြောက် တောင်းဆိုသံအဆုံးမှာတော့ အခန်းထဲမှနေပြီး ကိုကိုကျော် စကားပြန်ပြော၏။

"အခုအချိန်မှာ ကိုကိုကျော်တစ်ယောက်တည်း

အေးအေးဆေးဆေးနေချင်တယ် မိနွယ်"

"နေလို့မရဘူး ကိုကိုကျော်၊ ကိုကိုကျော် ထွက်မလာရင် တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး မိနွယ် အခန်းထဲအထိ ဝင်လာမယ်၊ ကကယ်လို့ အန်တီစော ပြန်လာရင်နဲ့ တည့်တည့်တိုးရင် တိုးပစေ၊ မိနွယ်က ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တာ ကိုကိုကျော် သိတယ်နော်"

ကိုကိုကျော်အား ခြိမ်းခြောက်ပြီး ရာဇသံပေးလိုက်သော သူမ အသံတွေက ဝမ်းနည်းခြင်းကြောင့် တုန်ယင်နေမှန်း သိသာ၏။

"ကိုကိုကျော် တောင်းပန်တယ် မိနွယ်"

"မရဘူး ကိုကိုကျော်၊ မိနွယ်ကို ဒီလိုနည်းနဲ့တော့ စိတ်ဒုက္ခ မပေးပါနဲ့၊ ကိုကိုကျော် ထွက်လာခဲ့ပါ၊ မကျေနပ်တာရှိရင် ပြောချင်တာပြော၊ မိနွယ်လည်း ပြန်ပြောရင် ပြောမယ်၊ မပြောပဲ ငြိမ်ခံရင်ခံမယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဒီလိုအခြေမျိုးကို သိမ်းမထားချင်ဘူး"

ကိုကိုကျော်၏ဥပက္ခာပြုမှုကို ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် အမြင့်မားဆုံး ကြုံတွေ့ရခြင်းကို သူမ မခံစားနိုင်ပေ။

သူမ၏တောင်းဆိုမှုကို လိုက်လျောသည့်အနေဖြင့် အခန်းထဲမှ ကိုကိုကျော် ထွက်လာတော့သည်။

"မိန္ဒယ် ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ကိုကိုကျော်မှာတော့ ပြောစရာစကား မရှိဘူးကွာ"

"အဲဒီစကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပေး ကိုကိုကျော်၊ ဒါ စိတ်ဆိုးမပြေနိုင်သေးတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတစ်ခုပဲ၊ ကိုကိုကျော် မကြိုက်ဘူးဆိုရင် အဲဒီလူနဲ့ ဘယ်တော့မှ မိန္ဒယ် တစ်စားပွဲတည်း မထိုင်ဘူး၊ အခေါ်အပြောမလုပ်ဘူး၊ ဒီစကားက ကိုကိုကျော့်မခြင်ကွယ်ရာမှာပါ မိန္ဒယ်ဘက်က နေနိုင်တဲ့ သဘောထားပဲ"

သူမ၏စကားများကြောင့်ပင် ကိုကိုကျော်၏ အကြည့်များက အရောင်ပြောင်းသွားခဲ့၏။

"အဲဒီလောက်အထိတော့ ကိုကိုကျော် တောင်းဆို

စရာ မလိုဘူးထင်တယ် မိန္ဒယ်"

"ဒါဖြင့်ရင် ဘာလို့ အခုအခြေအနေထိရောက်အောင် မိန္ဒယ်အပေါ် ကိုကိုကျော် ပြုမူခဲ့တာလဲ"

"ဒါကို စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ဒီလောက်ထိ မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာ ကိုကိုကျော် သဘောပေါက်လာတယ်၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ အခုလိုနေလိုက်မိတာ"

ကိုကိုကျော့်စကားတွေကို သူမ နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

ကိုကိုကျော့်စိတ်တွေ မူမှန်မှု ရှိမနေခြင်းကတော့ အရမ်းကို သေချာနေ၏။

"ကိုကိုကျော်ရဲ့ ဒေါသတွေ ထိန်းမရအောင် ဖြစ်ရတာ မိန္ဒယ်ကြောင့်လား၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကြောင့်လား"

"ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုကျော်ကြောင့်

ဖြစ်ခဲ့ ရတာပဲ"

"အမိပ္ပါယ် မရှိလိုက်တဲ့ ဆင်ခြေတစ်ခုပဲ ကိုကိုကျော် ရယ်"

"မိနွယ်အနေနဲ့ အဓိပ္ပါယ် မရှိပေမယ့် ကိုကိုကျော့် အတွက်တော့ အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ် မိနွယ်"

စကားအသွားအလာတွေကိုက တစ်စုံတစ်ခုကား သိချင်စိတ်ကို ထိုးဆွပေးနေသလို ဖြစ်နေပြန်၏။

"ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိခြင်းမျိုးလဲ ကိုကိုကျော်"

"မိနွယ် အဲဒီအဓိပ္ပါယ်ရှိခြင်းကို အရမ်းသိချင် နေလား"

"သိချင်တယ် ကိုကိုကျော်"

လိုသည်ထက်ပိုသော အမူအရာဖြင့် ကိုကိုကျော့် မျက်နှာ နားသို့ တိုးကပ်ပြီး သူမ ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ကိုကိုကျော် ပြောပြမယ် မိနွယ်၊ ဒီစကားတွေကို ပြောဖို့ ကိုကိုကျော့်ဘက်က အချိန်တွေအများကြီး စောင့်

ဆိုင်းခဲ့ရတယ်၊ ကိုကိုကျော်ဆက်ပြီး သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူး၊ ကိုကိုကျော် ဖြစ်ပျက်ခံစားနေရတာတွေကို မိနွယ် သိအောင်ပြောပြမှ ဖြစ်တော့မယ် ကိုကိုကျော် ထင်ပါတယ်၊ ကိုကိုကျော့်စကားတွေကို ကြားပြီး သွားတာနဲ့ မိနွယ် ကိုကိုကျော့်ကို မမြင်တွေ့အောင် ရှောင်ချင်ရှောင်သွားနိုင် တယ်"

သူမ၏လူကင်းမပါးသောစရိုက်ကိုက အတော်လေး ဒေါသဖြစ်ဖို့ကောင်းနေသည်လား မသိပေ။ ကိုကိုကျော့် မျက်နှာနှင့် စကားသံတို့သည် မောဟိုက်မှုများ ဖြစ်ချင် လွန်းသောအရိပ်အငွေ့များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်ပဲ။

"ပြောချင်ရာကို မြန်မြန်ပြော ကိုကိုကျော်၊ စကား တွေကို ဝေ့ဝိုက်ပြီး ပဟေဠိ သိုင်လုပ်မနေပါနဲ့"

"ပြောမယ် မိနွယ်၊ သန်းနိုင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးက မိနွယ်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ချစ်ခွင့်တောင်းထားတာကို ကိုကိုကျော် သိနေတယ်၊ ဒီနေ့မှ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး

ကိုကိုကျော် စိုးရိမ်စိတ်က အရှိန်မြင့် သွားခဲ့တာ၊ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုကိုကျော် မမြင်ကွယ်ရာမှာ မိနွယ်တို့ချင်း အရမ်းရင်းနှီးနေမလားလို့ အစိုးရိမ်လွန်တာပါ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲသိလား မိနွယ်၊ မိနွယ်ကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရမှာ အရမ်းထိတ်လန့် မှု ဖြစ်သွားလို့ပဲ"

"မိနွယ်ကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရမယ့်အတွက် ဟုတ်လား ကိုကိုကျော်"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မိနွယ်၊ ကိုကိုကျော် မိနွယ်အပေါ်မှာ စိတ်ပြောင်းခဲ့တာ ရက်တွေကြာခဲ့ပြီ၊ ကိုကိုကျော့်အသိထဲမှာ မိနွယ်ကို မြတ်နိုးနေခဲ့တယ်၊ မိနွယ်ကို ချစ်နေမိတယ်"

သူမအနေဖြင့် မထင်ထားသောစကား ကြားရလိမ့်မည် . . . ဟု လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသော စကားများကြောင့် နေရာမှာပင် မင်သက်မိသွားခဲ့၏။

"ဘယ်လိုလဲ မိနွယ်၊ ကိုကိုကျော့် စကားတွေကြောင့်

အရမ်းကို အံ့သြထိတ်လန့်သွားလား"

မောင်နှမလို တရင်းတနှီးနေဖြစ်ခဲ့သော ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒီသဘောတွေသက်ရောက်စေမည့် အပြုအမူမျိုး ကိုကိုကျော် မပြုလုပ်ခဲ့ပေ။

အနေနီးမှုကြောင့်ပင် မိန်းကလေးများနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိသော ကိုကိုကျော်၏ စရိုက်သဘာဝက ဒီအခြေအနေကို ပံ့ပိုးပေးလိုက်သည်လား။

"မိနွယ်"

ကိုကိုကျော့် ခေါ်သံကြောင့်ပင် သူမ၏ထွေပြားသော အတွေးများကို ရပ်တန့်ဖြစ်ပြီ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွား၏။

"အိပ်မက်မက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ကိုကိုကျော်၊ ပြီးတော့ တမင်နောက်ပြောင်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူးနော်"

"တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စ မိနွယ်၊ နောက်ပြောင်

ရအောင်လည်း လူတစ်ယောက်အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးမိခြင်းက အဲဒီလောက်ထိ ပေါ့ပျက်မသေးငယ်လွန်းပါဘူး"

"အနေနီးကြလို့များလား ကိုကိုကျော်ရယ်"

"ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် ရာခိုင်နှုန်းအရမ်းကို နည်းပါးလိမ့်မယ် မိနွယ်"

"မိနွယ် မစဉ်းစားတတ်သလို ဘာမှလည်း ပြန်မပြောတတ်တော့ဘူး ကိုကိုကျော်ရယ်၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ၊ မိနွယ့်ကို သနားပါ ကိုကိုကျော်၊ ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ မိနွယ် ရင်ခုန်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဆုံးပါပဲ၊ ကိုကိုကျော် ကြုံဆုံဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ မိနွယ် ဘဝက အရမ်းကွာပါတယ်၊ ရလိုမှုတစ်ခုခုအတွက် မိနွယ်ကို ဒီစကားမျိုး ပြောတာလား ကိုကိုကျော်"

သူမဘက်က ပွင့်လင်းစွာပင် အရေးဆိုလိုက်မိသည်။

"ကိုကိုကျော်ရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးမှုကို မိနွယ် စော်ကား

လိုက်တာလားဟင်၊ ကိုကိုကျော်ရဲ့ ခံစားမှုတွေအားလုံးကို ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့ စော်ကားလိုက်တာလား မိနွယ်"

ကိုကိုကျော့် နှုတ်ခမ်းများက တုန်ယင်နေသလို အကြည့် များကလည်း ညှို့မှိုင်းနေ၏။

ကိုကိုကျော် ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်ရင်းကပင် သူမစိတ်ထဲမှာ အလိုလိုဝမ်းနည်းလာ၏။

ကိုကိုကျော့်ရှေ့မှာ ဆက်လက်နေနိုင်စွမ်း မရှိတော့သည်မို့ သူမ ပြေးထွက်ခဲ့ရလေ၏။

(၈)

ဒီတစ်ခါတော့ အခန်းတွင်းအောင်းသူမှာ သူမပင် ဖြစ်နေပြန်၏။

ဝမ်းနည်းစိုစွတ်သော မျက်ရည်များကို မသုတ်အားဘဲ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလွန်းနေ၏။

"ချစ်တယ်" ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ဖွင့်မပြောခဲ့ပါက ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်ပါ့မလဲ။

အခုတော့ သူမအပေါ် ထားသော ဖြူစင်သည့် သံယောဇဉ်နှင့် စေတနာတရားတို့ကို ဒီစကားတစ်လုံးနှင့်ပင် မည်းညစ်စေခဲ့ပြန် ပြီလေ။

သူမ သက်တမ်းတစ်လျှောက် ယောကျ်ားများစွာမှ ဒီနှုတ်ထွက်စကားကို ကြားနာခဲ့ဖူးသည်။

ကိုကိုကျော်နှင့်ကျမှ ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းစိတ် ဖြစ်ရမှန်း သူမဘာသာ မဝေခွဲနိုင်။

သူမကိုယ်တိုင်ကပင် ကိုကိုကျော့်အပေါ် အလေးအနက်ထားလွှမ်းနေသည်လား မသိပေ။

ကိုကိုကျော်၏ စေတနာနှင့် သံယောဇဉ်တို့ကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သော်လည်း ချစ်တယ်ဆိုသော စကားကိုတော့ သူမ အယုံခက်နေ၏။

ကိုကိုကျော်၏ ရယူလိုမှု တစ်ခုခုအတွက် အလဲအလှယ်လုပ်သော စကားဟုပင် သူမစိတ်ထဲမှာ တွေးမြင်၏။ ဒီအချက်ကြောင့်ပင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးရခြင်းလားလေ၊

သူမ ဘယ်လောက်ကြာကြာ တစ်ယောက်တည်းနေ ဖြစ်ခဲ့မှန်း မသိပေ။ တယ်လီဖုန်းမြည်သံတွေကြောင့်ပင် ဧည့်ခန်းရှိရာသို့ သူမ ထွက်ခဲ့၏။

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း အပြင်ကို ငဲ့ကြည့်တော့ ညနေစောင်းလု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

"ဟဲလို အမိန့်ရှိပါရှင်"

"ငါပါ မိန္ဒယ်"

အန်တီစော အသံပြုလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီစော"

"ဒီညတော့ ငါရော နင့်ဦးလေးပါ အိမ်ပြန်ဖြစ်ကြမယ် မထင်ဘူး၊ မနက်စောစောတော့ ပြန်ရင်ပြန်မယ်၊ ဒီမှာ လူမမာက အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ ဒါနဲ့ ကိုကိုကျော်ရော အပြင်က ပြန်ရောက်ပြီလား"

"ပြန်ရောက်ပါပြီ အန်တီစော"

"အေးအေး၊ ဒါဆိုရင် ဒါပဲ၊ တော်ကြာ နင်တစ်ည

လုံးတံခါးဖွင့်ဖို့ ထိုင်စောင့်နေမှာစိုးလို့ လှမ်းဆော်လိုက်တာ၊ ခဏလေး မိန္ဒယ် နင့်ဦးလေး စကားပြောချင်လို့"

စကားပြောခွက်ကို ကိုင်ထားရင်းက ဦးလေးအသံကို နားထောင်နေမိ၏။

"မိန္ဒယ်ရေ ဦးလေးရဲ့ အရေးကြီး ဖုန်းလာရင် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ဒီအိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်ဆက် ပေးလိုက်နော်၊ အဲဒါကို မမေ့နဲ့ဦး"

"စိတ်ချပါ ဦးလေး"

သူမစကားအဆုံးမှာတော့ ဦးလေးက ဖုန်းချလိုက်သည်။

စကားပြောခွက်ကို နေရာပြန်ချပြီး နေရာမှ အထွက်မှာတော့ ကိုကိုကျော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သည်။

"မေမေတို့က ဘာတဲ့လဲ မိန္ဒယ်"

"သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီည ပြန်မအိပ်ဘူးတဲ့

အဲဒီအ ကြောင်းကို ဖုန်းဆက်ပြောတာ"

"ဩော် . . . ဟုတ်လား"

ကိုကိုကျော်ကတော့ သူမမျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့တော့မှန်း သိသာနေ၏။

ကိုကိုကျော်၏ အမူအရာကို ကြည့်ရင်းကပင် ရုတ်တရက် စိတ်အချဥ်ဖေါက်ပြီး ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်မိသည်။

"ဒီအိမ်ထဲမှာ မိန္ဒယ်နဲ့ ကိုကိုကျော် နှစ်ယောက်တည်း တစ်ညလုံး ရှိနေကြမှာ၊ မိန္ဒယ်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးပါ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန္ဒယ်၊ ဘာဖြစ်ရတာလဲဟင်"

"ဒီလို ကိုကိုကျော်၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ မိန္ဒယ်က ကိုကိုကျော်လက်ထဲမှာ အခြေအနေအရ ရောက်နေပြီပဲ၊ ကံကြမ္မာကလည်း သူ့ဘာသာ အံဝင်ခွင်ကျ လုပ်ပေးထားတယ်"

"မဟုတ်သေးဘူး မိန္ဒယ်၊ ကိုကိုကျော် အဲဒီလောက် ထိ အောက်တန်းမကျဘူး မိန္ဒယ်၊ မိန္ဒယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဲဒီ စိတ်ကူးမျိုး ပေါ်ခဲ့ရင်တောင် ချက်ချင်းဖျောက်ပစ်ခဲ့ တာ၊ မိန္ဒယ် ကိုကိုကျော့် အချစ်ကို အထင်သေးနေတာ၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ် မိန္ဒယ်၊ ကိုကိုကျော်တို့နှစ်ယောက်ကို နားလည်ပေးပါ မိန္ဒယ်ရယ်၊ မိန္ဒယ်ဆီက အချစ် တစ်ခု တည်းပဲ အရေးတကြီးလိုအပ်တာ၊ မိန္ဒယ် ကိုကိုကျော်နားမှာ အမြဲရှိနေမှဖြစ်မှာ၊ ဘဝတစ်သက်တာလုံး မိန္ဒယ်နဲ့ပဲ အေး အတူ ပူအမျှ ကိုကိုကျော် နေချင်တယ်၊ ကိုကိုကျော့်ဘဝ အတွက်ရော ကိုကိုကျော့်နှလုံးသားအတွက်ပါ အရမ်း လိုအပ်ကဲ့ ဆန္ဒတွေပါပဲ မိန္ဒယ်"

သူမနှင့် တမ်ညလုံးစကားထိုင်ပြောဖို့ ကိုကိုကျော် ဖောင်းဆိုသေပြီ။

ဘဝတစ်သက်တာအတွက်လည်း အဓိကထား ရင်ဖွင့်လေပြီ။

သူမအတွေးများနှင့် သူမနှလုံးသားကို ဗီစကားလုံး တွေဖြင့် အနိုင်ယူလို့ သွားပြီလားလေ။

"မိန္ဒယ် အားလုံးကို ကြောက်တယ် ကိုကိုကျော်"

"မေမေစောကို အဓိက ပြောတာလား မိန္ဒယ်"

"မေမေစောမှ မဟုတ်ဘူး ကိုကိုကျော်လည်းပါ တယ်"

သူမနှလုံးသားကို ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းသော ကိုကိုကျော်ကိုလည်း သူမကြောက်ရွံ့မိ သည်။ ကိုကိုကျော်နှင့် ဆက်စပ်ပြီး မေမေစော၏ ခက်ထန် သောမျက်နှာက အရိုလိုပေါ်လာ၏။

"ကိုကိုကျော် မိန္ဒယ်ကို ဘဝနဲ့ယှဉ်ပြီး တကယ်စုံမက် မြတ်နိုးတာပါ၊ မိန္ဒယ် ယုံကြည်လာတဲ့အခါ ကိုကိုကျော် စောင့်ပါ့မယ်၊ ဒီစကားက ကိုကိုကျော်ရဲ့ ကတိစကား ဖြစ်သလို သစ္စာစကားလည်း ဖြစ်တယ်၊ မိန္ဒယ် အမြဲတမ်း ပြောပြောနေကျ စကားတစ်ခွန်းကို မှတ်မိနေလားဟင်"

ကိုကိုကျော်၏ စကားသံတွေ၊ မျက်ဝန်းရိပ်တွေက တကယ့်ကို နူးညံ့ပြနေ၏။

ဒီမာယာတွေနှင့် သူမရင်ကို ပိုင်စိုးသွားတော့မည်လားလေ။

“မိန္ဒယ် ဘာမှ အမှတ်မရချင်သလို၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး ကိုကိုကျော်”

“မိန္ဒယ် မသိချင်ပေမယ့် ကိုကိုကျော်က ပြောပြရလိမ့်မယ် မိန္ဒယ်၊ မိန္ဒယ် ကိုကိုကျော်အတွက် ပြောနေကျစကားပါပဲ၊ မိန္ဒယ်ဟာ ကိုကိုကျော့်ဘဝအတွက်ရော နှလုံးသားအတွက်ပါ အလိုအပ်ဆုံး မိဖုရားခေါင်တစ်ပါးပါပဲကွယ်၊ ဒါကိုတော့ တစ်ဘဝလုံးအတွက် မိန္ဒယ် ယုံလိုက်စမ်းပါ”

ကိုကို မပြောခင်ကပင် သူမ သိနေခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် နားမှာ မကြားရဲ မနာရဲပေ။

ချစ်ခြင်းတရားတွေဖြင့် သူမ ရင်ဆီလာနေသော

ကိုကိုကျော့်အတွက် လက်မကမ်းရဲပြန်။ ကိုကိုကျော်ကတော့ ဇွတ်တရွတ်ပင် ပို၍ တိုးဝင်လာနေ၏။

“မိန္ဒယ် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကိုကျော်ရယ်၊ မိန္ဒယ်ကို မချစ်ပါနဲ့၊ မိန္ဒယ်နဲ့ ကိုကိုကျော်ဟာ တကယ့်ကို အဝေးကြီးပါပဲ ကိုကိုကျော်ရယ်”

“ဝေးနေတဲ့ အခြေအနေအားလုံးကို အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ နီးစပ်စေမှာလေ မိန္ဒယ်၊ ပထမဆုံး ကိုကိုကျော်လုပ်ယူရမှာက ကိုကိုကျော်တို့ဘဝကို ကိုကိုကျော်တို့ဘာသာထူထောင်နိုင်ဖို့ပဲ၊ ဒီ အတွက် ကိုကိုကျော် အလုပ်လုပ်မယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ထူထောင် ရင်းကပဲ မိန္ဒယ်ရဲ့ စိတ်ချယုံကြည်လာမှုကို ကိုကိုကျော် စောင့်မျှော်နေမယ်၊ ကိုကိုကျော်အနီးအပါးမှာ မိန္ဒယ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရှိ တော့တာကြာခဲ့ပြီ မိန္ဒယ်၊ သွားသွားလာလာနေပေမယ့် ကျန်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့သာယာမှုတွေနဲ့ ကျောခိုင်းလိုက်တာ အတော့်ကို ကြာသွားပါပြီ မိန္ဒယ်၊ ကိုကိုကျော့်စိတ်တွေ ဒီလိုဖြစ်လာအောင်

လုပ်ပေးခဲ့ဘူးတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ မိန္တယ်ပါပဲကွယ်"

ကိုကိုကျော့်စကားများကြောင့်ပင် သူမနှုတ်တို့ဆွံ့အသွားလေ၏။

သူမရင်ထဲမှာတော့ မေးခွန်းတွေက အစီအရီပင်။ သူမ အသိချင်ဆုံး မတင်မကျဖြစ်မှုကို အချိန်အတော်ကြာမှ မေးဖြစ်ခဲ့၏။

"အနေနီးလို့ ကိုကိုကျော် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး မိန္တယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာမျိုး ဖြစ်နေလားဟင်"

"ခန္ဓာချင်း အနေနီးကပ်တာကို ပြောချင်တာလား မိန္တယ်"

"ဟုတ်တယ် ကိုကိုကျော်"

"စိတ်ချင်းအနေနီးခဲ့ကြတာပါ၊ မိန္တယ်က အဲဒါကို မသိလို့ ဘာသာနေခဲ့လို့ ဖြစ်မယ်၊ ကိုကိုကျော်က သိသိသာသာနဲ့ အချိန်တွေ ဖြုတ်သန်းခဲ့ရတာ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အချိန်တွေကို ဖြုတ်သန်းခဲ့ရတာ၊ လူ တစ်ယောက်

နဲ့တစ်ယောက် အဓိကအားဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖိုမတွေအဖို့ ခန္ဓာချင်းနီးစပ်ဖို့ အခွင့်အရေးကများရင် များနိုင်မယ်၊ စိတ်ချင်းရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖို့ကတော့ အတော်ရှားပါးလိမ့်မယ် မိန္တယ်၊ ကိုကိုကျော် ပြောနေတာက တကယ်ကြုံတွေ့ ခံစားရလို့ ပြောတဲ့စကားပါ မိန္တယ်"

ဒီပုံစံမျိုး၊ ဒီစကားသံမျိုးတွေနှင့်ဆိုရင် သူမ၏ စိတ်အစဉ် ဟာ ကိုကိုကျော့်ဆီ တိမ်းညွှတ်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေ များနေပြီလား။

စဉ်းစားဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းတွေကို အဝေးသို့ မောင်းထုတ်ခဲ့ပြီ ထင်၏။ သူမကိုယ်တိုင်ကပင် ကိုကိုကျော့် အပေါ်မှာ မသိလိုက် မသိဘာသာဖြင့် အချိန်များစွာကပင် တိမ်းညွှတ်ခဲ့သည်လား လေ။

အပိုင်း (သုံး)

(၁)

မေမေစောဒ်ကသို့ ခင်ခင်ကျော်မပါပဲ သူ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့၏။ ခင်ခင်ကျော်၏ မဆင်မခြင်ပြုမူမှုကြောင့် ကိုအောင်ဆွေနှင့် အိမ်ဝယ်လိုက်သူတွေကို ရန်သွားတွေ့သည် . . . ဟု သိသိခြင်းမှာ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒီသတင်းကို စမ်းသာအားဖြင့် ပြောသူမှာ သူ့ဇနီး ခင်ခင်ကျော်ပင် ဖြစ်၏။

ဒီသတင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူနှင့်ခင်ခင်ကျော်တို့

လည်း အကြီးအကျယ် စကားများရသေး၏။ ဘာမဟုတ်သောကိစ္စကြောင့်ပင် ကိုအောင်ဆွေနှင့် အိမ်ဝယ်သူတွေကိုကြားထဲက သူ အားနာနေမိသည်။

"မေမေစောရော၊ ဘယ်မှာလဲ"

အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ခြင်းမှာပင် စတင်တွေ့သူကို သူ မေးလိုက်၏။

"ဒေါသကြီးပြီး အရမ်းသွေးတိုးနေလို့ ဆရာဝန်ခေါ်ပြထားရတယ်၊ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်"

မဖြစ်သင့်သည့် ဒေါသတရားကြောင့်ပင် ကိုယ်တိုင်မှာ ဝေဒနာ ဖြစ်ရခြင်းပေပဲ။

မေမေစောကို တွေ့ဖို့အတွက် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ သူထွက်လာခဲ့သည်။

"သားလေး"

သူ့ကိုတွေ့တွေ့ခြင်းမှာပင် လှဲနေရာမှ မေမေစောထထိုင်၏။

ဝေဒနာကြောင့် ပုံပျက်ချင်နေသော မေမေဝမ်းထဲမှာ ဝမ်းနည်းမှု၊ ဒေါသဖြစ်မှုတို့ကို တွေ့ရ၏။

"မေမေစောရယ် ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုအတွက်အပင်ပန်းခံပြီး ဒေါသဖြစ်ရတယ်လို့၊ အခုတော့ ကောင်းရဲ့လား၊ အိပ်ရာပေါ်လဲနေရပြီ မဟုတ်လား၊ ခင်ခင်ကျော်ရဲ့အသုံးမကျမှုတစ်ခုပဲ၊ ခင်ခင် ျော် ပြောသမျှ လုပ်သမျှကိုမေမေစော အရမ်းအရမ်း သိပ်မထောက်ခံနဲ့"

"မင်း ဘာအကြောင်းမှ မသိသေးဘဲအရမ်းမပြောနဲ့ကိုကိုကျော်၊ ဒီပွဲက မင်းရော ငါရော တစ်ချက်တည်းနဲ့အလဲထိုး ခံလိုက်ရတဲ့ပွဲဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား"

မေမေစော၏ စကားများကို သူ နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိတာတော့ သေချာနေ၏။

"ကိုအောင်ဆွေက ဒီလောက်ရိုင်းမယ် မထင်ပါဘူး၊ မေမေစော ဘာတွေများ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့လို့လဲ"

"အောင်ဆွေ ရိုင်းတာလောက်နဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ

မေမေ စောကို တွေ့စရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ အခုကိစ္စက ဟိုဟာမက ငါတို့ နိမ့်ပြီဆိုတာနဲ့ အကွက်ကျကျ စီစဉ်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်လိုက်တာပဲ၊ အောင်ဆွေက အဲဒီဟာမရဲ့ ကျော့ကွင်းထဲမှာ ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့ သားကောင်ဖြစ်နေတာ"

မေမေစော၏ စကားတွေကြောင့်ပင် မျက်စိလည် ချင်သွား၏။

"နေပါဦး မေမေစော၊ မေမေစော ပြောတာတွေကို နားမလည်တာ အမှန်ပဲ"

"ဟုတ်သားပဲ မင်းမှ မသိသေးပဲကိုး၊ မင်းအခန်းကို အောင်ဆွေဆီက တစ်ခေါ်ဝယ်လိုက်တဲ့ စာရေးဆရာမ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ မင်းသိရင် ရှင်းသွားလိမ့်မယ် ကိုကို ကျော်၊ တခြားလူတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မိန္ဒွယ်ပဲ၊ မင်းသဘော ပေါက်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မေမေစော အိပ်ရာပေါ် လဲတဲ့အထိ ဖြစ်ရတာပေါ့"

"ကျွန်တော့်အခန်းကို ဝယ်လိုက်တဲ့ စာရေးဆရာမ

ဆိုတာ မိန္ဒွယ် မဟုတ်လား မေမေစော"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ သား၊ မေမေစော မျက်စိနဲ့ရော နားနဲ့ပါ ကြားခဲ့မြင်ခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် ဒေါသပို ဖြစ်ရတာပေါ့၊ ဒီ ဟာမက အောင်ဆွေကို အသုံးချလိုက်တာလေ"

"အဲဒီအကြောင်းကို သား အရမ်းသိချင်တယ်"

"ဒီထက်ပိုပြီး ဘာသိစရာ ရှိဦးမှာလဲ ကိုကိုကျော်၊ ဒီဟာမရဲ့ တမင်ကလဲ့စားချေမှုက ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပြီပဲ"

မိန္ဒွယ်တစ်ယောက် သူ့ဆီသို့ မထင်မှတ်ခြင်းတွေ များစွာဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဘာအကျိုး ကြောင်းမျှ မသိရဘဲ သူ့ရင်မှ အစပျောက်သွားခဲ့ပြန်သည်။

အခုတစ်ဖန် ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်လို မိန္ဒွယ် ပြန်ရောက်လာသည် မသိပေ။

"ကျွန်တော် မိန္ဒွယ်နဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်မယ်"

"ဘာထပ်တွေ့စရာလိုလို့လဲ သား၊ ဒီဟာမကို အောင်ဆွေက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းထားပြီးသားဆိုတာ

မေမေစော သိထားတယ်၊ အောင်ဆွေကသာ မေမေစော
တို့နဲ့ အနေဝေးခဲ့လို့ ဒီအကြောင်းတွေ မသိတာ၊ အခု
လောက် ဆိုရင်တော့ ဒီဟာမလေး အနည်းနဲ့အများဆိုသလို
သူ ဖုံးထားဖိထားတာတွေပေါ်လို့ ပြဿနာ ရှင်းနေ
လောက်ပြီ"

မေမေစောကတော့ မိန္ဒယ့်အပေါ် အပြစ်တွေ
ပုံချနေခဲ့၏။

တကယ်တမ်း သူ့ရင်ဆီမှ မိန္ဒယ်ပျောက်ဆုံးသွား
ခြင်းမှာ မေမေစောကြောင့်ဆိုတာ ဟိုးအစောကြီးကတည်း
က သူသိထားခဲ့သည်။

သေသောသူကို ကြာရင်မေ့နိုင်သည်။ ပျောက်သော
သူကို ရှာတွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်မည်။ မတွေ့ချင် မမြင်ချင်၍
ရှောင်ပုန်းနေသော မိန္ဒယ်ကိုတော့ သူ ရှာဖွေလို့ မလွယ်က
ခဲ့ပေ။

တွေ့မယ့်တွေ့ပြန်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပ

ဖြစ်၏။

ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ မိန္ဒယ်နှင့် သူတို့ ပြန်တွေ့ကြ
ခြင်းအတွက် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိနိုင်တော့ပေ။

မေမေစော၏ စကားအရ ကိုအောင်ဆွေနှင့် မိန္ဒယ်
တို့က လက်ထပ်တော့မည်ဟု သိရသည်။ သူ့မှာကလည်း
ခင်ခင်ကျော်ဆိုသော ဇနီးက လက်ရှိ ရှိထား၏။

"ဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ခင်ကျော် သိအောင်တော့
မေမေ စော ပြောရလိမ့်မည် ကိုကိုကျော်"

"ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ မေမေစော၊ ထပ်ပြီး ပြဿနာ
ရှာရင် ကိုယ့်ဘက်က အရှုံးကြီးပဲ ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား"

"သိအောင်တော့ ပြောပြထားရမယ်၊ အခွင့်ဆိုတာ
မကြုံဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ အခွင့်ကြုံတာနဲ့ ဒီဟာမကို
အလဲထိုးနိုင်အောင်လို့ပေါ့ ကိုကိုကျော်"

သူ့မိခင်နှင့် သူ့ဇနီးအကြောင်းကို သူ ကောင်း
ကောင်း သိထား၏။

အခြေအနေဖြစ်ရပ်မှန်ကိုတော့ တရားနည်းကျစွာ ဖြင့် သူ စုံစမ်းချင်သေးသည်။

ဒီထက်ပိုပြီး သူသိချင်နေသော အကြောင်းတရား တွေက မိနွယ်နှင့် သူတို့ကြားမှာ ရှိနေသေး၏။

သူနှင့်နှစ်ဦးသဘောတူ ချစ်ခဲ့ကြပြီး ဘဝအတွက် ကြိုတင်ညှိနှိုင်းထားခဲ့ကြပြီးမှ ဘာကြောင့် မိနွယ် ရှောင်ပုန်း သွားသည်ကို သူ သိချင်နေခဲ့တာကြာခဲ့ပြီ။

ဒီတစ်သက်မှာတော့ မိနွယ်နှင့် ပြန်တွေ့ပြီး ဒီ အကြောင်းတွေကို မေးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ထားခဲ့ ပေ။

"မိနွယ်က ဘယ်နာမည်နဲ့ စာရေးတာလဲ" မေမေ

သူ အရမ်းသိချင်စိတ်ကြောင့် မေးလိုက်မိသည်။

"အဲဒါတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ"

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ဒီအကြောင်းတွေကို မေမေစောအား မေးလို့ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ပေ။

မိနွယ်ကို သွားမတွေ့ခင်မှာ ပထမဆုံး သူတွေ့သင့် သည့် လူမှာ ကိုအောင်ဆွေပင် ဖြစ်၏။

"ထားလိုက်ပါလေ၊ ဖြစ်လာတဲ့ အကြောင်းတရား တွေလို့ပဲလို့ မှတ်ရတော့မှာပေါ့"

"မင်း ဒီစကားမျိုး ပြောမယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီးသားပါ ကိုကိုကျော်၊ ဒီဟာမနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မင်း ခွင့်လွှတ်မယ် ဆိုတာ သိပြီးသားပါ၊ တစ်ခုပဲ သတိပေးချင်တယ်၊ မင်းကို ငါတို့ အခြေအနေက နိမ့်နေပြီ၊ မင်းလိုလူမျိုးထက် အဆ ပေါင်းများစွာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ အောင်ဆွေကို ရအောင် ရွေးချယ်လိုက်တာ မင်း အမြင်ပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းမှာလည်း ခင်ခင်ကျော် ရှိနေပြီ၊ ကျားသေကို အသက်ပြန်သွင်း ရင် မင်းပဲ ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ် ကိုကိုကျော်"

"ကျားသေကိုတော့ ပြန်အသက်မသွင်းချင်ပါဘူး၊ မေမေစော၊ အဲဒီကျား ဘာကြောင့် သေဆုံးသွားရသလဲဆို တာကိုတော့ သားသိချင်တာ အမှန်ပဲ"

"မင်း ဒီဟာမနဲ့ ဆက်သွယ်မှာလား"

သူ့စကား မှားသွားပြီဆိုတာကို ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

"ဆက်သွယ်မယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူနဲ့ သားနဲ့က ဇာတ်လမ်း ပြီးသွားပြီပဲ"

"အေး . . . မင်းသိထားရမှာက အဲဒီဟာမကို ဝေးဝေးက ရှောင်ဖို့နဲ့၊ အခွင့်ကြုံတာနဲ့ ဒီဟာမ အနိမ့်ဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ပဲ၊ ဒါကိုတော့ မင်းခေါင်းထဲမှာ အမြဲထည့်ထားရမယ် ကိုကိုကျော်"

မေမေစောက နှုတ်နှင့်ရော ကိုယ်အမူအရာနှင့်ပါ သူ့ ကတိ မပေးဖြစ်ပေ။

မိန္တယ်အပေါ်မှာတော့ ဒီနေ့အထိ မေမေစော၏ သဘောထားများက အရင်ကအတိုင်းပင် ရှိနေ၏။

သူ့အပေါ်မှာတော့ မိန္တယ်၏သဘောထားတွေက ပြောင်းလဲခဲ့ပြီထင်၏။

မုန်းတီးနာကျင်နိုင်စရာအကြောင်းတွေ မရှိပါပဲ သူ့ရင်ခွင်မှ နေပြီး မိန္တယ်တစ်ယောက် ပုန်းရှောင်ထွက်ပြေးနေခဲ့၏။

အခုချိန်ကျမှ မိန္တယ်က ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး သူ့စိတ်ကို ခြောက်လှန့်ခဲ့သည်လား။

မေမေစော ပြောသလိုပင် အစီအစဉ်တကျဖြင့် သူတို့ မိသားစုကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီလားလေ။

မိန္တယ်နှင့်သူ့ကြားမှာတော့ ဒီလောက်ထိဖြစ်လောက်အောင် အငြိုးအတေးတွေ ဘာဆိုဘာမှ မရှိခဲ့ပေ။

ဒီကိစ္စတွေ ရှင်းသွားဖို့အတွက် ကိုအောင်ဆွေနှင့် အမြန်ဆုံးတွေ့မှ ဖြစ်တော့မည်လေ။

(၂)

ကိုအောင်ဆွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဖို့ လေးရက်လောက် သူကြိုးစားလိုက်ရ၏။

သူ့အခန်းပေါင်း၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကောက်နှိပ်လိုက်ရင် ကိစ္စက ဒီလောက်ထိရှုပ်ရှုပ်ဝေးဝေး ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိပေ။

ကိုအောင်ဆွေနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းကို မိန္ဒယ်အား

မသိစေချင် ၍ တခြားနည်းလမ်းကိုပင် သူ သုံးရသည်။ ကိုအောင်ဆွေက အိမ် မပြန်ပဲ မိန္ဒယ်အိမ်မှာပင် အခန်း ပြင်ဆင်ခြင်းကို နေ့ရောညပါ တာဝန်ယူနေသည်ဟု သူ သိရသည်။

ကိုအောင်ဆွေတစ်ယောက် အိမ်သို့ ခဏပြန်သော အခိုက်အတန့်မှာပင် သူနှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်၏။

သူနှင့်တွေ့ဆုံဖို့ကိစ္စကို လိုလိုချင်ချင်ပင် ကိုအောင်ဆွေ လက်ခံ၏။

ကိုအောင်ဆွေဘက်ကလည်း မိန္ဒယ်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသောသူ့ကို နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ချင်တာ သဘာဝကျသည်လေ။

ကိုအောင်ဆွေဘက် သိလိုသည်များကို ပြောစရာစကား သူ့မှာ များများစားစား ရှိမှာ မဟုတ်ပေ။ သူ့ဘက်ကသာ မိန္ဒယ်နှင့် ပတ်သက်သည်များကို သိချင်သည်က များနေ၏။

ကိုအောင်ဆွေ မိန္ဒယ်အကြောင်းကို မေးမြန်းလာပါက "မိန္ဒယ်နဲ့ ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲခွင့်ရခြင်းဟာ ကိုအောင်ဆွေအဖို့ ကံအကောင်းဆုံး" . . . ဟုသာ သူမှာ ပြောစရာ ရှိသည်လေ။

ကိုအောင်ဆွေနှင့် အတူဆုံဖို့ အေးဆေးသော ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကို သူကပင် ရွေးချယ်ခဲ့၏။

နေ့လယ် တစ်နာရီမှာ ချိန်းဆိုထားသော်လည်း ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲလေးကတည်းကပင် သူ ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေ၏။

တစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်မိနစ်ခန့်အလိုမှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ ကိုအောင်ဆွေ ဝင်လာ၏။

အကယ်တော့ သူနှင့်ကိုအောင်ဆွေတို့သည် တော်စပ်ကြသော ညီအစ်ကိုများပင် ဖြစ်ကြ၏။

"ရောက်နေတာကြာသွားပြီလား ကိုကိုကျော်"

အများသူငါ ခေါ်ကြသလိုပင် သူ့ကိုခေါ်ပြီး ခရီးဦး စကားဆို၏။

"အကြာကြီးလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုအောင်ဆွေ"

ကိုအောင်ဆွေက သူ့ထက်ငယ်သော်လည်း လေးစားသည့် သဘောဖြင့် ကိုတပ်ခေါ်ဖြစ်သည်။

"ကိုကိုကျော်က ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်သလို၊ ကျွန်တော်ကလည်း တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ဖြစ်သွားတာ"

တကယ်တမ်းကျတော့ သွေးသားတော်စပ်သော်လည်း သူနှင့် ကိုအောင်ဆွေတို့သည် သာမန်မိတ်ဆွေများထက်ပင် အနေစိမ်းခဲ့ကြ၏။

"ကိုအောင်ဆွေ အခုလို အချိန်ပေးပြီး လာတွေ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ၊ ကိုအောင်ဆွေ အားရော အားရဲ့လား"

"ဂျပန်က ပြန်ရောက်တာ တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူး

လေ၊ အားပါတယ်၊ အားလွန်းလို့ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပြီး နွယ့် အခန်းကို ပြင်ပေးဆင်ပေးနေရတာလေ"

ကိုအောင်ဆွေ ပြောလိုက်မှပင် သူတစ်ချက်သတိထားဖြစ်သွား၏။ ကိုအောင်ဆွေက ဂျပန်မှာ နှစ်ရှည်လများသွားနေသူ ဖြစ်၏။ ဒီပြန်ရောက်တာ မကြာသေးတော့ဟိုးအရင်းကတည်းကပင် မိနွယ်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည်လား မသိပေ။

"စပ်စုတယ် မထင်ပါနဲ့ ကိုအောင်ဆွေ၊ မိနွယ်နဲ့ ကိုအောင်ဆွေတို့ ရ[illegible]နီးတာ အတော်ကြာပြီလား"

"နှစ်ဝက်မက[illegible]ျူးသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ယဉ်ထွန်းက မိနွယ်ရဲ့ ထုတ်ဝေသူလေ၊ ယဉ်ထွန်းနဲ့ ပတ်သက်[illegible]ြီး နွယ်နဲ့ဆုံဖြစ်တာ၊ နွယ့်ကို ချစ်ခွင့်တောင်းထား ပြီးသား[illegible]ဖြစ်သလို လက်ထပ်ခွင့် လည်း တောင်းထားပြီးသားပါ"

ဒီစကားကိုတော့ ကိုအောင်ဆွေ ပြောသင့်မှန်း [illegible]သိသည်။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ မိနွယ်နှင့် ကိုအောင်ဆွေ

တို့ ရင်းနှီးမှုက အချိန်ကာလ မကြာသေးတာတော့ သေချာ နေ၏။

"ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ မဆင်မခြင်ပြုမှုကြောင့် မလိုလားအပ်တဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ကိုအောင်ဆွေကိုရော မိနွယ်ကိုပါ တောင်းပန်ချင်နေတာ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့ မိနွယ်ကိုတော့ ချက်ချင်း မတွေ့ရဲတာနဲ့ ကိုအောင်ဆွေကို အပူကပ်ရတာပါပဲ"

"အေးဗျာ၊ ဖြစ်ချင်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ရတာ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ အန်တီစော စွပ်စွဲပြောဆိုသလိုမျိုး နွယ်က အကွက်ကျကျ စီစဉ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကျော်နဲ့ ကျွန်တော် ဆွေမျိုးတော်တယ်ဆိုတာကို နွယ် မသိတာ အမှန်ပါပဲ၊ အန်တီစော ရောက်လာတဲ့နေ့မှ သိရတာပါ ကိုကိုကျော်၊ ပြီးတော့ ဒီအခန်းဝယ် ဖြစ်သွားတာကလည်း ကျွန်တော်ရဲ့ တိုက်တွန်းမှုကြောင့်ပါပဲ၊ ကိုကိုကျော်နဲ့ တွေ့မယ်ဆိုတာကို မိနွယ် မသိပါဘူး၊ မိနွယ်ကတောင်

ပြောပါသေးတယ်၊ အန်တီစော ပြောသလိုမျိုး အခြေအနေကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာကို၊ ကိုကိုကျော်က တကယ်ထင် သွားမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်တယ်တဲ့"

ကိုအောင်ဆွေ၏ စကားများကြောင့်ပင် အဖြေကို ရှင်းလင်းစွာ သူ သိသွား၏။

"ကျွန်တော်လည်း သူ [illegible] ပြောသလောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို တွေးမိပါတယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ အခုမှပဲ အဖြေက ရှင်းသွားတော့တယ်၊ မိနွယ်အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိချင်တာ မေးချင်တယ်၊ မေးလို့ရမလား ကိုအောင်ဆွေ"

သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ကိုအောင်ဆွေ ခဏတွေဝေ နေသေး၏။ ပြီးမှ . . .

"နွယ်ကတော့ ကိုကိုကျော်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြပြီးသားပါ၊ ကျွန်တော် သိသလောက်ကိုတော့ ပြောပြ ပေးလို့ရပါတယ်"

"ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို သိထားတယ်ဆိုရင်

တော့ ကျွန်တော်အဖို့ ပိုပြီးလိပ်ပြာလုံတာပေါ့ ကိုအောင်ဆွေ ပြီးဆုံးနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်ကချင်တဲ့ သဘော မပါဘူးဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် စကားခံထားချင်ပါ တယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အရမ်း အသိချင်ဆုံးကိစ္စမို့လို့ မေးမဖြစ် မေးရမှာပါ ကိုအောင်ဆွေ၊ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးပါနော် ကိုအောင်ဆွေ”

ကိုအောင်ဆွေကို တကယ်ပင် အသနားခံနေမိ၏။ သူ အသေမဖြောင့်နိုင်သောကိစ္စတစ်ခုအတွက် တော့ သူ အောက်ကျို့ခံရမည်လေ။

“ကိုကိုကျော် မေးမယ့်စကားကို ကျွန်တော် အတတ် နိုင်ဆုံး ဖြေဖို့ စဉ်းစားပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် မသိသေးတဲ့ ကိစ္စဆိုရင်လည်း သိအောင် အကူအညီပေးပါ့မယ် ကိုကိုကျော်”

သူနှင့်ကိုအောင်ဆွေတို့ နားလည်မှု ရှိသွားသော ကြောင့်ပင် မေးရမှာ ပိုပြီး အားတက်သွားမိ၏။ တကယ် တော့ အတိတ်အဖြစ် အပျက်တွေအပေါ် ရင်ဖွင့်ခြင်းတစ်ခု

ဖြစ်သည်လေ။

“ကျွန်တော်နဲ့ မိန္ဒယ်တို့ အဖြစ်အပျက်တချို့ကို ကိုအောင်ဆွေ သိပြီးသားပါ၊ ကျွန်တော် သိချင်နေတာ မိန္ဒယ်နဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ဘဝထူထောင်ဖို့ သဘောတူ ခဲ့ကြတယ်၊ မေမေစော သဘောမတူလည်း ကိုယ့်ခြေထောက် ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်အောင် ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်သွား တာ လေးလလောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်၊ တစ်လအတွင်းမှာ တော့ မိန္ဒယ်နဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်တယ်၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော့်ဖုန်းဆိုရင် မေမေစောပဲ ကိုင်တာများတယ်၊ ဖေဖေတောင် တစ်ခါမှ မကိုင်ဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာသာ ကျွန်တော် မသိရတာလေ၊ ဒီမှာကလည်း အလုပ်တွေက မပြတ်တော့ ရန်ကုန်ချက်ချင်း ဆင်းလာဖို့ဆိုတာလည်း မလွယ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန် ဆင်းမယ်ဆိုတာနဲ့ ဖေဖေ့ အလုပ်ရှင် သူဌေးကြီးက ပေးမလွှတ်ဘဲ အလုပ်တွေကိုပဲ အကြောင်း

ပြုပြီး ငြင်းတယ်၊ တစ်လနှစ်လလောက် အထိတော့ သည်းခံပြီး နေကြည့်တယ်၊ လေးလပြည့်တဲ့အထိ မိနွယ်နဲ့ အဆက်အသွယ် ထပ်မရတော့ ရန်ကုန်ကို ဖွတ်ဆင်းခဲ့တယ်၊ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ မိနွယ်အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူး၊ မေမေစောကတော့ မိနွယ်ကပဲ မကောင်းတာတွေ လုပ်လို့ သူ့ဘာသာသူ အရှက်ရပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတယ် ပြောတယ်၊ ဖေဖေကတော့ သူမသိဘူးချည်း ငြင်းတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မိနွယ်အကြောင်းကို [မေမေ] တစ်ယောက်ပဲ သိထားတာ၊ အဲဒီအခါကျမှ ကျွန်တော် [အပျောက်]မှားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်၊ မိနွယ် အိမ်ပေါ်က ပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စမှာ ဖေဖေပါ ပါဝင်ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိတယ်၊ ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ မိနွယ်သတင်းကို ရအောင်စုံစမ်းတယ်၊ သူ့ မြို့ကိုလည်း သူ ပြန်မရောက်ဘူး၊ အဲဒီကတည်းက မိနွယ်ပျောက် ဆုံးသွားလိုက်တာ နှစ်တွေနဲ့ချီပြီး ကြာသွားတယ်၊ ဒီအချိန်ကျမှ

[မိ]နွယ် ပြန်ပေါ်လာ တာ ကိုကိုကျော်၊ [အခုက] ကျွန်တော် သိချင်တာက ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘဲနဲ့ မိနွယ် [ပျောက်]ရှောင်တိမ်း သွားရက်တဲ့ကိစ္စပဲ ကိုကိုကျော်"

သူ့စကားပြောနေသည့်ကာလအတွင်းမှာ ကို[အ]အောင်ဆွေ တစ်ယောက် စီးကရက်တွေကို နင်းဖွာနေ၏။

သူ့စကားဆုံးတော့ [အေးအေး]ဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် [က]ိုအောင်ဆွေ ပြောသည်။

"ကိုကိုကျော် သိချင်တဲ့အကြောင်းကိစ္စကို [မိနွ]ယ် [ပြော]ပြလို့ ကျွန်တော် သိထားပြီးသားပါ၊ ဒါပေမယ့် . . ."

ကိုအောင်ဆွေက အစပျိုးပေးပြီး စကားဖြတ်ထား[လို]က်၏။

သူ မနေနိုင်တော့ဘဲ ကိုအောင်ဆွေ့ကို မေးလိုက်[သ]ည်။

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ ကိုအောင်ဆွေ၊ ကိုအောင်ဆွေ [ပြော]ရင် ပြောပြပါဗျာ"

"ကျွန်တော် ပြောပြတာထက် ကာယကံရှင်နဲ့ တွေ့ပြီး နွယ် ကိုယ်တိုင်ပြောပြတာက သဘာဝကျမယ်ထင်တယ် ကိုကိုကျော်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နွယ်နဲ့ ကိုကိုကျော်တို့ တွေ့ကြဖို့ အရမ်းလိုအပ်ပါတယ်၊ ကိုကိုကျော်တို့ချင်း တွေ့ဖို့ ကျွန်တော် ကမကထ လုပ်ပေးပါ့မယ်"

"ကျွန်တော် မိနွယ်နဲ့ မတွေ့ရဲတာတော့ အမှန်ပဲဗျာ"

"တွေ့လိုက်ပါဗျာ၊ ကိုကိုကျော် တွေ့သင့်ပါတယ်"

"သူ ကျွန်တော့်ကို လိုလိုချင်ချင်နဲ့ တွေ့ချင်ပါ့မလား ကိုအောင်ဆွေ"

"ခင်ဗျားတို့ချင်းက အနားလည်လွန်ပြီး ကွေကွင်းခဲ့ကြတာပဲဗျာ၊ မုန်းတီးနာကြည်းရမယ့်သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ဒဲဒီအတွက် နွယ်နဲ့ ကိုကိုကျော် တွေ့သင့်ပါတယ်"

ကိုအောင်ဆွေက သူ ထင်ထားသည်ထက်ပင် သဘောထားကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်၏။

ဒီလို ယောကျ်ားမျိုးနှင့် မိနွယ် လက်တွဲဖော်ဖြစ်ရတာ အလွန်ကံကောင်းသည်ဟု မုဒိတာ ဖြစ်မိသည်။

"ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ကျွန်တော်ထက် အသက်ငယ်ပေမယ့် ကိုအောင်ဆွေကို တော့ အရမ်းလေးစားမိတာ အမှန်ပါပဲ"

"ဒီက ပြန်ရင် ကျွန်တော့် နွယ့်ဆီ သွားမှာ၊ ခင်ဗျား လည်း အိမ်ကို ရောက်အောင်ပြန်၊ နွယ့်ဆီက အကျိုးအကြောင်း သိရရင် ကျွန်တော် ဆက်သွယ်မယ်၊ ကိုကိုကျော့်ဆီမှာ ဖုန်း ရှိလား"

"ကျွန်တော့်အခန်းမှာတော့ မရှိဘူး ကိုအောင်ဆွေ၊ အနီးအပါးအိမ်မှာတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်ရင်တော့ ရတယ်၊ သူတို့ ခေါ်ပေးပါလိမ့်မယ်"

ကိုအောင်ဆွေကို ဖုန်းနံပါတ် ပြောလိုက်သည်။

ကိုအောင်ဆွေက စာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်၏။

"နွယ့်ဆီက အကျိုးအကြောင်း သိတာနဲ့ ကျွန်တော်

ဆက်မှာနော်"

"နေဦး ကိုအောင်ဆွေ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ပြောတာ ထက် ကျွန်တော့်မိန်းမနာမည်ကို ပြောပြီး ခေါ်ခိုင်းတာက အဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမကို အနီးအပါး က လူတွေက ပိုသိကြတယ်"

"ကိုကိုကျော် အမျိုးသမီးနာမည်က"

"ခင်ခင်ကျော်ပါ ကိုအောင်ဆွေ"

ကိုအောင်ဆွေက ခင်ခင်ကျော့်နာမည်ကို ရေးမှတ် ပြန်၏။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ မိန္ဒယ်နှင့် တွေ့ရမည်ဆိုသော အသိကြောင့် ရင်ခုန်နေမိ၏။

သူမသိသေးသော အတိတ်ဇာတ်၏ အခိကအခန်း ကဏ္ဍကို မကြာခင်မှာ သိရတော့မည်ပဲလေ။

(၃)

ကိုအောင်ဆွေနှင့် တွေ့ပြီး သူ အိမ်တန်းပြန်၏။

မိန္ဒယ်နှင့် တွေ့မည်အကြောင်းကို ခင်ခင်ကျော် အား ပြောပြသင့်သည်ဟု သူ တွေးလိုက်သည်။

ခင်ခင်ကျော်ကိုတော့ နားလည်အောင် ပြောပြပြီး မိန္ဒယ်နှင့် တွေ့ခွင့်တောင်းရမည်လေ။

တကယ်တမ်းကျတော့ မိန္ဒယ်နှင့် တွေ့ဖို့ကို သူ စတင်ပြောချိန်ပင် မရလိုက်ပေ။

“အလုပ်လည်းမည်မည်ရရ မလုပ်ဘဲ ဒီလိုပဲ လျှောက်သွားနေတော့မှာလား ကိုကို”

အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး အမောမပြေသေးခင်မှာပင် ပြောနေကျဆိုနေကျ စကားလုံးများဖြင့် ခင်ခင်ကျော် တိုက်ခိုက်တော့၏။

သူ့အပြစ်နှင့်သူမို့ ပြေရာပြေကြောင်းပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“လုပ်တုန်းက လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ အခုအချိန်မှာလည်း အလုပ်ရ အောင် ကိုကို ကြိုးစားနေတာပဲ ခင်ကျော်ရယ်၊ အချိန်မတန်ခင် အခိုက်အတန့်မှာတော့ ဒီလိုပဲ နေရဦးမှာပေါ့၊ အခန်းရောင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေလည်း ရှိနေသေးသားပဲ ဥစ္စာ”

“မသိပါဘူး၊ ရည်းစားဟောင်းကို လက်သိပ်ထိုးပြီး လျှော့ဈေးနဲ့ ရောင်းလိုက်သလားလို့ပါ”

မေမေစော ပြောပြလို့ မိနွယ်အကြောင်းကို ခင်ခင်

ကျော် သိသွားတာ ဖြစ်ရမည်။ ခင်ခင်ကျော်အတွက်တော့ ပြောစရာတစ်ခုရသွားပြန်ပြီ။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ မိနွယ်နှင့်တွေ့မည့်ကိစ္စကို ဇာတ်လမ်းမစတာ အကောင်းဆုံး . . . ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

“ခင်ခင်ကျော်ကလည်းကွာ သူ့ဘာသာတိုက်ဆိုင်ပြီး ဖြစ် သွားကြတဲ့ကိစ္စပါကွာ”

“အခုချိန်ကျမှတော့ ဟိုကလည်း ရှင့်လို အလုပ်လက်မဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ မယားကြီးငုတ်တုတ်နဲ့လူကို ဘယ်အကပ် ခံတော့မှာလဲ၊ ဂျပန်ပြန်လူပျိုလေးကိုပဲ သိမ်းပိုက်လိုက်တော့မှာပေါ့”

“ခင်ခင်ကျော်ရယ် မိန်းမချင်း ဘာကြောင့် ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောနေရတာလဲ”

“ပြောရတယ်၊ ကိုယ့်ယောကျ်ားကိုက အဲဒီစ[illegible] ဆရာမကို စွဲနေတာကိုး၊ ဘာလဲ အခုဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို အရင်းပြုပြီး ရှင်ကသွားပြီး အသနားခံလို့ဆို”

"ဟုတ်တယ်"

"ဘာဟုတ်တာလဲ၊ ရှင် သွားစရာ မလိုဘူး၊ တောင်းပန်စရာ မလိုဘူး၊ ရှင်သွားရင်တော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ အကြောင်း သိသွားမယ်"

မောက်မာပြင်းထန်လွန်းသော ရာဇသံကြောင့်ပင် သူ ငြိမ်လိုက်ရသည်။

မေမေစောက စကားတွေကို ကုန်အောင် ပြော လိုက်သည် ထင်၏။

ခင်ခင်ကျော်တစ်ယောက် သူ့ကို အမြင် မကြည် လင်ကာတော့ အရမ်းသေချာနေသည်လေ။

ခင်ခင်ကျော်၏ ဆူပူညည်းတွားသံများကို သည်းခံ ပြီး တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းအလာကို သူ စောင့်နေမိသည်။ တစ်ရက်ကနေ နှစ်ရက်မြောက်သွား၏။ သူ့ဆီသို့

ကိုအောင်ဆွေ ဖုန်းမဆက်ပေ။ သူကိုယ်တိုင်က ဆက်ရအောင်လည်း ဟိုဘက်က အခြေအနေက ဘာမှန်း ညာမှန်း သိရတာ မဟုတ်တော့ မဆက်ဝံ့ပေ။

တတိယနေ့မြောက် မနက်ခင်းမှာတော့ သူ မနေနိုင်တော့ပဲ ခင်ခင်ကျော်အား စကားစမိ၏။ သူမသိတုန်း အချိန်မှာ ဖုန်းလာ သွားသေးလားဟု စကားတောက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ခင်ကျော်ကို မေးစရာ ရှိတယ်"

"ဘာလဲ"

"ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကိုကို့နာမည်နဲ့ ဖုန်းဝင်လာသေး လားဟင်"

"သိပ်ထူးဆန်းနေပါလား၊ ဘာလဲ ရည်းစားဟောင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ အဲဒီရည်းစားဟောင်းရဲ့ သတို့သားလောင်းကို ပွဲစားလုပ်ခိုင်းထားလို့လားဟင်"

ခင်ခင်ကျော်ကို သူ မေးမိလိုက်တာ ကွက်တိ မှန်

နေ၏။ ခင်ခင်ကျော့်၏ စကားအသွားအလာအရ ဆိုရင်တော့ ကိုအောင်ဆွေ ဖုန်းဆက်တာ သေချာသလောက် ရှိနေ၏။

"ကိုအောင်ဆွေ ဖုန်းဆက်တယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ခင်ကျော့်"

"ရှင်နဲ့ကိုအောင်ဆွေက ဘာကိစ္စရှိလို့ အဆက်အသွယ်လုပ်ရတာလဲ"

"ဒါက မင်းကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုအောင်ဆွေ ဖုန်းဆက်လား၊ မဆက်ဘူးလားဆိုတာပဲ သိချင်တယ်"

"စကားပြောတာက မာလှချည်လား၊ ဘာကြောင့် အဆက် အသွယ် လုပ်ရတာလဲဆိုတာကိုသာ အရင်ပြောစမ်းပါ"

ခင်ခင်ကျော့်ကို ကြည့်ရင်းကပင် တမင်ရွဲ့ချင်စိတ် ဖြစ်သွားမိသည်။

"ပြောမယ် မင်း စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီး နားထောင်

ခင်ခင်ကျော့်၊ ငါ မိန္နယ်နဲ့တွေ့ဖို့အတွက် ကိုအောင်ဆွေက ဖုန်းဆက်တာ၊ မင်း သိပြီ မဟုတ်လား"

"ဟင် . . . ရှင်တို့က ဒီအခြေအနေအထိ ပြန်ပြီး အဆင်ပြေကြပြီပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဒါက မင်းကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ရှင်းပြလည်း လက်ခံမှာ မဟုတ်တာ၊ ငါ လေကုန်မခံနိုင်ဘူး ခင်ခင်ကျော့်"

"ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ မသုံးစဖူး ငါတွေ ဘာတွေ သုံးလို့ပါလား၊ ကောင်းပြီလေ၊ ရှင် အဲဒီစာရေးဆရာမနဲ့ သွားတွေ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်မနဲ့ ဇာတ်လမ်းပြတ်အောင် လုပ်ပြီးမှ သွားတွေ့၊ ရှင်နဲ့ အဲဒီစာရေးဆရာမ ပြန်ဆုံတာကို ကျွန်မ လုံးဝသဘောမကျဘူး၊ ကျွန်မကို ကွာရှင်းနိုင်တယ် ဆိုမှ ရှင်သွား"

"မဆိုင်တာတွေကို ဘာကြောင့် မပြောနေရတာလဲ ခင်ခင်ကျော့်ရယ်၊ မိန္နယ်ကို သွားတွေ့တာနဲ့ ဘာလို့ကွဲတာ ကွာတာ ပြောရတာလဲ"

“ပြောရမယ် ရှင် မကွာချင်ရင် သွားမတွေ့နဲ့”

“ခက်တယ်ကွာ၊ မင်းကို လိမ်ချင်ညာချင်မှတော့ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြနေတော့မလား၊ မမြင်ကွယ်ရာမှာ သစ္စာမဲ့ ချင်မှတော့ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောမနေဘူး”

“လိမ်တာညာတာကမှ အခံရသက်သာဦးမယ်၊ အခုလို ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကြီး ကြားရမြင်ရတာက ပိုအခံခက်တယ်၊ ဒီစာရေး ဆရာမ ပြန်ပေါ်လာပြီဆိုကတည်းက ရှင့်ကို မသတီတော့တာ အမှန်ပဲ၊ ရှင်တို့ချင်းက အရမ်းချစ်ခဲ့နားလည်ခဲ့ကြတာလေ၊ ကျွန်မကိုကျတော့ မေမေစောတို့ လူကြီးချင်းက အတင်းပေးစားလို့ ရှင်ယူချင် မယူချင် ယူခဲ့ရတာ မဟုတ်လား”

“ဘာလို့ သူငယ်ပြန်ချင်တဲ့စကားတွေ ပြောနေရတာလဲ၊ ကိုကိုတို့က တရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့ အကြင်လင်မယားပါ၊ ပြီးတော့ အခုကိစ္စက သူ့မှာလည်း သူ့လူနဲ့သူ ရှိနေပြီးသား”

ခင်ခင်ကျော့အား ရှင်းပြလို့ မရတာတော့ သေချာသွား၏။

ပြီးတော့လည်း မိန္ဒယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အခုကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ နောက်နောင်ကိစ္စများမှာ သံသယစိတ်ဖြင့် နားပူနားဆာလုပ်တော့မှာ သေချာသည်။

“သွားတွေ့ဖို့ကို မှင့်ကောင်းနေတာပါ ခင်ခင်ကျော့ရယ်”

“မလိုဘူး၊ လုံးဝသွားမတွေ့ရဘူး၊ သွားတွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ ဒီအိမ်ပေါ်ကို ပြန်မလာနဲ့တော့၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ကွာဖို့ တရားရုံးကိုပဲ လာခဲ့တော့”

“မဟုတ်သေးဘူးကွယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်ကိုဟုတ်တယ်၊ ဒါ ကျွန်မရဲ့ ပြတ်သားရမယ့် အချိန်အခါပဲ၊ ကိုင်တွယ်တာတင်းလို့ ပြတ်သွားရင် တစ်ခါပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်တာ လုံးဝ မှန်တယ်”

"ကောင်းပြီ ခင်ခင်ကျော်၊ ငါကတော့ မိနွယ်ကို သွားတွေ့ရမှာပဲ၊ အဲဒီအတွက် ငါ့ဘက်က ဘာမှ စတင်ပြီး တော့ မလုပ်ဘူး၊ မင်းကတော့ မင်း အမှန်တရားအတွက် မင်းဘာသာ မင်း ဒုက္ခရှာ ပေတော့၊ ငါ အခုသွားမယ် ခင်ခင်ကျော်"

"ရှင် တကယ်သွားတာလား"

"ပြောပြီးပြီပဲ"

"ဒါဆို . . . အခုချက်ချင်း ကျွန်မ မျက်စိရှေ့က ထွက်သွားတော့"

ဒေါသများဖြင့် ပူလောင်နေသော ခင်ခင်ကျော်ကို တစ် ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းတိုင်း သည် ခင်ခင်ကျော်နှင့် ဝေးသထက် ဝေးပြီးဆိုတာကို အလို လို သိနေသည်ပဲ။

"ညီလေးရာ အစ်ကို့ကို တစ်ချက်လောက် အကူ အညီပေးပါ"

"ဘာများ ကူညီရမှာလဲ အစ်ကို"

"အစ်ကို ဖုန်းဆက်ချင်လို့ ညီလေး"

"ဆက်လေ အစ်ကို"

ဖုန်းစောင့်နေသော ကောင်လေးကို သူ သဘော ပေါက်အောင် ပြောလိုက်ရသည်။

မိနွယ် ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြောပြပြီး သူ ပြောလိုက်၏။

"ဒီလို ညီလေး၊ ဒီဖုန်းနံပါတ်မှာ ကိုအောင်ဆွေဆိုတဲ့ လူ ရှိတယ်၊ သူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ၊ သူကိုယ်တိုင် မလာ မှာ စိုးလို့ပါ၊ ညီလေး ခေါ်ပေးပါလား၊ ကိုအောင်ဆွေဆိုမှ ကိုယ့်ကို ပေးပြောလေ"

ဒီလိုကိစ္စမျိုး တွေနှင့် ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေလို့လား သိ။

ကောင်လေးက လိုလိုချင်ချင် သဘောတူလိုက်၏။

"ရပါတယ် အစ်ကိုရာ၊ ဒီလိုမျိုးတွေကို လုပ်ပေးနေကျပါ၊ အစ်ကို ခဏလေးစောင့်"

ကောင်လေးက ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျင်လည်စွာ နှိပ်လေ၏။

သူကတော့ ဘေးနားမှနေပြီး ရင်ခုန်နေရ၏။

"ကိုအောင်ဆွေနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ"

" -------------- "

တစ်ဘက်မှ ပြောစကားကို နားထောင်ပြီး ခဏကြာမှ ကောင်လေးက ဖုန်းကို လက်ဝါးဖြင့်ပိတ်ကာ သူ့ကို ပြော၏။

"အမျိုးသမီး လာကိုင်တာ၊ သွားခေါ်နေတယ် အစ်ကို"

"ကိုအောင်ဆွေလားလို့ မေးလိုက်နော်"

ကောင်လေးက အသံမပြုဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကိုအောင်ဆွေ ရှိနေတာ

သေချာ ၏။

" ------------- "

" ကိုအောင်ဆွေများလား မသိဘူး "

" ------------- "

"ဒါဆိုရင် ခဏလေး ကိုင်ထားနော်"

ကောင်လေးက သူ့လက်ထဲသို့ ဖုန်းထိုးပေးလိုက်၏။

"ကိုအောင်ဆွေလား"

"ဟုတ်တယ် ကိုကိုကျော်၊ ကျွန်တော် စောင့်နေကြတာဗျ"

"ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ဖုန်းဆက်တာကို အခုမှ ကျွန်တော် သိတာ"

"ခင်ဗျား မိန်းမ ပြောတာလား"

"ဆိုပါတော့"

"အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားမိန်းမက ကျွန်တော့်နာမည်

လည်း ပြောပြလိုက်ရော ပြောတာ ရစရာမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ နွယ်ဖိုးရိမ်ဘာက ဖုန်းဆက်တဲ့ အကြောင်းကို ပြန်မပြောမှာကိုပဲ"

"အခုရော မိနွယ် အနားမှာ ရှိနေလား ကိုအောင်ဆွေ"

"မရှိဘူး၊ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ အပြင်ခဏသွားတယ်၊ ခင်ဗျား ဒီအိမ်ကို လာခဲ့လေဗျာ"

"ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်ကို လာလို့ ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ လာခဲ့နော်၊ ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်"

ကိုအောင်ဆွေကတော့ အသေအချာကြီး ပြောနေ၏။

ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် ကောင်လေးကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်သည်။ အိတ်ကတ်ထဲမှပိုက်ဆံကို ပြန်စစ်ရင်းက ကားတစ်စီးကို တားလိုက်သည်။

(၄)

မိနွယ်တို့အိမ်သို့ သူရောက်သွားချိန်မှာတော့ အပြင်အဆင် အနေအထားကို့သည် သူ နေထိုင်ခဲ့စဉ်ကထက် များစွာပြောင်းလဲသွား၏။

သူ့ကို ကိုအောင်ဆွေ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

"နွယ် ပြန်လာနေပြီလို့ ဖုန်းဆက်တယ် ကိုကိုကျော်"

ကိုအောင်ဆွေ စကားအရဆိုရင်တော့ သူလာတာ

ကို မိန္ဒယ် သိပြီးပြီ ဖြစ်၏။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့အတွက် အအေးနှင့် မုန့်ကို ယူဆောင်လာပေးသည်။

"သုံးဆောင်လိုက်ပါဦးရှင်"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ"

တကယ်တမ်းမှာတော့ သူ့ရင်တွေပူနေ၏။

အအေးခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး တစ်ငုံသောက်လိုက်သည်။

"ကိုကိုကျော့် အမျိုးသမီးက အခုချိန်ထိကို ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အမြင်မကြည်လင်သေးဘူးဗျ"

"ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော်နဲ့ တကျက်ကျက်ပါပဲဗျာ"

ဒီကိုရောက်လာဖို့အတွက် ခင်ခင်ကျော့်နှင့် ပြဿနာအကြီးအကျယ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကိုတော့ သူ ထိန်ချန် ထားလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ် ကိုကိုကျော်"

"မေးပါ ကိုအောင်ဆွေ"

"ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ချင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လား"

ဒီအမေးစကားကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိသည့်အတိုင်း ဖြေရန်သင့်တော်မည် မဟုတ်ပေ။

"ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြောလို့ ဖြစ်ပါတယ် ကိုအောင်ဆွေ"

သူ့စကားကို နားထောင်ရင်းကပင် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ကိုအောင်ဆွေ ကဲကြည့်လိုက်၏။

"နွယ်တော့ ပြန်ရောက်လာပြီ ကိုကိုကျော်"

ကိုအောင်ဆွေ၏ တပ်လှန့်စကားကြောင့်ပင် သူ့ရင်တစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားသွားရသည်။

တကယ်တမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ဆိုတော့ သတ္တိတွေ နည်းပါးနေ၏။

"ကျွန်တော်ဟော့ မိနွယ်နဲ့ တွေ့ရမှာကို သဘ္ဘိနည်း နေတာ အမှန်ပဲ ကိုအောင်ဆွေ"

"နွယ့်အနေနဲ့ ကိုအောင်ဆွေ့အပေါ်မှာ ပစ်ပစ်ခါခါ ဆက်ဆံမှာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့တယ် ဆိုတာကလည်း ကံကြမ္မာကြောင့်ပဲဥစ္စာ"

အိမ်ပေါက်ဝဆီသို့ သူ့အကြည့်ကို မရွှေ့ထားရဲပေ၊

လှေကားထစ်များအတိုင်း တက်လာသောခြေသံက တစေ နှင့် နီးကပ်လို့လာသည်။

"ဩော် . . . ရောက်နေပြီလား"

မိနွယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မိနွယ်၏ အလှအပများက အရင်ကာလများထက် ပင် ပို၍မျက်နေသေးသည် . . . ဟု အောက်မေ့မိသည်။ စာကယ်တမ်းမှာတော့ မိနွယ်နှင့်ပတ်သက်သမျှအရာ အားလုံး သည် အခုချိန်မှာတော့ သူနှင့် လုံးဝဆက်စပ်ခြင်း မရှိတော့ပေ၊

"နွယ်ရေ . . . နွယ်တို့ချင်း စကားပြောကဲ့နေရာမှာ

ကျွန်တော် ရှိနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား"

သူ့ကို ရှေ့မှာထားပြီး နွယ့်ကို၊ ကိုအောင်ဆွေ မေး သည်။

နွယ်က အိန္ဒြေရစွာဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

"ဖြစ်ပါတယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ကိုအောင်ဆွေ ရှိနေ တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုကိုကျော်"

သူ့နှုတ်မှ သဘောတူကြောင်း မပြောဖြစ်သော် လည်း ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

"အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေ လဲလိုက်ပါဦးလား နွယ်၊ ပြီးတော့ နွယ် တစ်ခုခု စားလိုက်ဦး"

"ကိုအောင်ဆွေ သတိပေးမှ သတိရဖြစ်တယ်၊ ဒီ တစ်မနက်လုံး အစားအသောက်ကို မည်မည်ရရ မစားရ သေးဘူး၊ အဲဒီတော့ စောင့်လက်စနဲ့ ခဏတော့ စောင့်ပေး လို့ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား ကိုကိုကျော်"

"ဖြစ်ပါတယ် မိနွယ်"

မိန္ဒယ်နှင့် သူတို့ဆက်ဆံရေးသည် အရင်ကနှင့် တခြားစီ ဖြစ်သွား၏။

ကိုအောင်ဆွေနှင့် မိန္ဒယ်တို့၏ အပြန်အလှန် ပြော စကားတွေက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကို ဖော်ပြသလို ဖြစ်နေ၏။

သူ စောင့်ဆိုင်းရသည်ဆိုသော်လည်း အချိန် အကြာကြီးတော့ မဟုတ်ပေ။

မိန္ဒယ်က ဝေယျာဝစ္စများကို အချိန်တိုတိုတွင်းမှာ ပြီးစီးအောင် လုပ်ပြီး သူနှင့်ကိုအောင်ဆွေရှိရာ အိမ်ရှေ့ ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာ၏။

"ကိုကိုကျော် သိချင်တာကို မပြောပြခင်မှာ ကို အောင်ဆွေနဲ့ မိန္ဒယ်တို့အကြောင်းကို အရင်ပြောချင်တယ်

မိန္ဒယ်က နိဒါန်းမပျိုးဘဲ ပြောချလိုက်သောစကား ကို သူ့အဖို့ အံ့ဩလောက်စရာ မရှိသော်လည်း ကိုအောင်ဆွေ

က အံ့ဩနေတာ သိသာလွန်း၏။

"ဘာအကြောင်းများလဲ နွယ်"

"အခုပြောမယ့်စကားက ကိုအောင်ဆွေနဲ့ အများ ကြီး ပတ်သက်ပါတယ်၊ ကိုအောင်ဆွေ နွယ့်ကို လက်ထပ် ခွင့်တောင်းထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတစ်ပတ် နှစ်ပတ် အတွင်းမှာ မင်္ဂလာပွဲဖြစ်အောင် စီစဉ်လိုက်တော့"

"တကယ်လား နွယ်"

"တကယ်ပြောနေတာပေါ့၊ နှစ်ယောက်တည်း ပြောကြတာ မဟုတ် ူး၊ ကိုကိုကျော် တစ်ယောက်လုံး သက်သေရှိနေတာပဲ

ကိုအောင်ဆွေ ဝမ်းသာနေသော်လည်း သူ့အဖို့မှာ တော့ နေရထိုင်ရတာ နည်းနည်းလေး ကသိကအောက် ဖြစ်သွား၏။

"ကောင်းပါပြီ နွယ်၊ နွယ် ဆက်ပြောမယ့်စကားကို ဆက်ပြောလေ၊ ကိုကိုကျော် နား ထောင်ဖို့ စောင့်နေရှာ

တယ်"

ဖြည်းဖြည်းပြောလိုပါတယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ကိုအောင်ဆွေတို့ မိနွယ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာသတင်း ကြားရတာ ဝမ်းမြောက်မိတာ အမှန်ပါပဲ"

မိနွယ်ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်မိခြင်းကို၊ ကိုအောင်ဆွေက မြင်ဖြစ်လိုက်သေး၏။

မိနွယ်၏ မျက်နှာရိပ်သည် သိပ်ပြီးတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်မနေပေ။

"ကိုကိုကျော်က ဘာကို အစိကထားပြီး သိချင်ရတာလဲဟင်"

မိနွယ်က တည့်တည့်မေးလာတော့ အဖြေကျပ်ရသည်။

သူ သိချင်နေသော အကြောင်းတရားတွေက အခုချိန်မှာ အသုံးမဝင်တော့မှန်း သူ သိနေသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်ဆိုတာကိုတော့ အရမ်းသိချင်နေခဲ့သည်ပဲ။

ကိုအောင်ဆွေရှေ့မှာမို့ အတိတ်ကဇာတ်ကြောင်းကို အပြည့်အစုံ မဟုတ်ဘဲ နှစ်ကိုယ်ချင်း သိကြသည့်စကားမျိုးကို ရွေးပြောလိုက်သည်။

"ဒီလိုပါ မိနွယ်၊ အခုချိန်ခါမျိုးမှာ ဒါတွေကို ပြန်ပြောင်းသိရလို့ မိနွယ်ရော၊ ကိုကိုကျော်ပါ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးဖြစ်လာကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကျော် မိနွယ်နဲ့ ခွဲရပြီးကတည်းက ဒီနေ့အထိ အဲဒီအကြောင်းကို အရမ်းသိချင်ခဲ့တယ်၊ ကိုအောင်ဆွေကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြောပြခဲ့တာပါ၊ ကိုကိုကျော် မန္တလေးကို လေးလ သွားအလုပ်လုပ်တုန်းမှာ မိနွယ် ဘာကြောင့်အိမ်ကနေ ထွက်သွားရတာလဲ၊ ပြီးတော့ အစအနပျောက်ပြီး ဘာလို့ ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့ရတာလဲ၊ ကိုကိုကျော် အဲဒီအကြောင်းကို အရမ်းသိချင်တယ်"

မိနွယ်က သူ့စကားတွေကို နားထောင်ရင်းက အတိတ်ကို စိတ်ဖြင့် မှန်းပြီး လွမ်းဆွတ်ကြည့်သည်ထင်၏။

သူ ပြောလိုက်သော စကားလုံးတွေ၏ နက်ရှိုင်းမှုကို မိန္ဒယ် နားလည်မည် ထင်၏။

သူနှင့် မိန္ဒယ်တို့နှစ်ယောက်ချင်း စကားမပြောဖြစ်တာလည်း တစ်မျိုးတော့ ကောင်းနေပြန်၏။

ကိုအောင်ဆွေသာ အနားမှာ ရှိမနေပါက သူ့ရင်တွေ ဒီထက်ပိုပြီး ပွင့်ထွက်တုန်မှာ သေချာနေ၏။

"ဒီကိစ္စကို သိချင်တာလား၊ မိန္ဒယ်လည်း တစ်နေ့နေ့မှာ ကိုကိုကျော်နဲ့တွေ့ပြီး ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြဖို့ အမြဲစိတ်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်၊ ပြီးခဲ့တာတွေ မိန္ဒယ်လုပ်ခဲ့မိတာတွေက အားလုံးအတွက်ပါ၊ အဲဒီတုန်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ့် အခြေအနေကို ရွေး ချယ်လိုက်တာပါ၊ အဖြစ်အပျက်အကြောင်းစုံကို မိန္ဒယ် ပြန်ပြောပြ ပါ့မယ်၊ ကိုအောင်ဆွေကိုလည်း အကြမ်းဖျင်းလောက်တော့ ပြောပြထားပြီးသားပါ"

မိန္ဒယ် ပြောပြမည့် နောက်ကြောင်းပြန်ဇာတ်လမ်းကို သူရော ကိုအောင်ဆွေပါ စိတ်ဝင်းစားနေကြ၏။

မိန္ဒယ်ကို ဟိုတုန်းကလည်း ထိခိုက်နာကျင်အောင် သူ မလုပ်မိ။ အခုလည်း မလုပ်မိပေ။ သူ့ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတွေကို သိနေပါလျက်၊ ဒီဘဝမှာ သူနှင့်အဝေးဆုံးဖြစ်အောင် ဘာ့ကြောင့် မိန္ဒယ် ဖန်တီးခဲ့သလဲ။

ရင်ထဲက အထပ်ထပ်သော မေးခွန်းတွေကို မိန္ဒယ် သိစေချင်လိုက်တာ

(၅)

ကိုကိုကျော်နှင့်သူမတို့၏ တိတ်တဆိတ် ချစ်ကြိုးသွယ်မှုက တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ပိုပိုလာခဲ့သည်။ ချစ်စခင်စ အချိန်ခါမို့ အနေနီးစွာ နေခွင့်ရသော်လည်း စကားပြောတာကအစပင် လွတ်လွတ် လပ်လပ် မရှိပေ။

အန်တီစော သတိထားမိမှာကို သူမရော ကိုကိုကျော်ပါ စိုးထိတ်မိကြ၏။

ဒီပုံစံမျိုးနှင့် အမြဲတမ်းသွားလို့ရမည် မဟုတ်ကြောင်းကို နှစ်ယောက်စလုံး သိကြ၏။

"ကိုကိုကျော် မန္တလေးမှာ သွားပြီး အလုပ်လုပ်မယ်၊ ဖေဖေ့ သူငယ်ချင်းစက်ရုံမှာ ကိုကိုကျော်တို့ ရှယ်ယာတည့်ထားတာ ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဖေဖေရော မေမေရောက ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ မိန္ဒယ်"

"ကိုကိုကျော် ဘယ်တော့သွားဖြစ်မှာလဲဟင်၊ အကြာကြီး ကြာမှာပေါ့"

"ဒီရက်ပိုင်းမှာ သွားဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကိုကိုကျော်တို့ ဘဝကို ကိုကိုကျော်ဟာဘာသာ တူထောင်ကြဖို့ဆိုရင် လက်ထဲမှာ ကိုယ်ပိုင် ငွေစကြေးစလေးတွေရှိမှ ကောင်းမှာလေ၊ ဒါကြောင့် အလုပ်ဝင်ဖို့ ဖေဖေ့ကိုမှာ ခွင့်တောင်းရတာ"

"မိန္ဒယ်ဆီမှာလည်း စုထားဆောင်းထားတာလေးတွေ ရှိပါသေးတယ်"

"မိန္ဒယ်ဆီမှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံလေး ...ကနဲ့ ဘယ်ပြစ်ပါ့မလဲ မိန္ဒယ်ရယ်၊ ဘာလဲ မိန္ဒယ်က ကိုကိုကျော်နဲ့ ခွဲရမှာကို စိုးရိမ်တာလား"

"အင်းပေါ့ ဒီမှာက မြင်နေတွေ့နေရသေးတယ်လေ၊ မန္တလေးမှာ သွားနေရင် လွမ်းနေမှာတော့ သေချာတယ်"

"မိန္ဒယ်ရယ် တစ်ဘဝလုံး အတူနေရဖို့အတွက် တစ်နှစ်လောက်တော့ ဒီလိုပဲ သွားချည်ပြန်လှည့် နကြရမှာပေါ့၊ ကိုကိုကျော် ဖုန်းလည်း ဆက်မယ်၊ ပြီးတော့ နှစ်လ တစ်ခါလောက်တော့ ပြန်ဖြစ်မယ်လေ"

ကိုကိုကျော်ကတော့ ဖြစ်နိုင်သည်များကို ပြောဆိုပြီး သူမအား ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်လေ၏။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကိုကိုကျော်ဆန္ဒတွေကို သူမ လိုက်လျောပေးရ၏။

"အင်းလေ၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သွားသင့်ပါတယ်၊

တစ်ခုပဲ ရှိတယ် ကိုကိုကျော်"

"ဘာများလဲ မိနွယ်"

"အနေဝေးသွားလို့ . . ."

"ဒါများ မိနွယ်ရယ်၊ အနေဝေးလို့ ပိုလွမ်းတယ်၊ ပိုလွမ်းတော့ ချစ်ချင်းက ပိုခိုင်မြဲတယ်လေ၊ မေ့နေပြီလား စာရေးဆရာမ ကြီးရဲ့၊ ကိုကိုကျော်ကို လွမ်းတဲ့အလွမ်းနဲ့ စာတွေဖိရေးလေ၊ ကိုကိုကျော်ကလည်း မိနွယ်အတွက်ဆိုပြီး အလုပ်တွေ ပိုလုပ်မယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ"

"ဒီလိုဝေးရမယ်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာလေးတာ အမှန်ပဲ ကိုကိုကျော်၊ ဘာကိုတွေးပြီး ကြောက်မှန်း မသိဘူး၊ အစ ကတည်းက ကိုကိုကျော် မိနွယ်ကို မချစ်ခဲ့ရင်ကောင်းမှာ"

"မိနွယ်ရယ် ဘာကြောင့် တမင်ကြောင့်ကြပြီး ကိုယ့်ကို ဒုက္ခ ပေးချင်ရတာလဲ၊ ကိုကိုကျော် နောက်ဆံတင်း အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ မိနွယ်ကို ပြောစရာစကား ကျန်သေး တယ်"

ကိုကိုကျော်စကားကြောင့်ပင် သူမ စိတ်ဝင်စား သွားသည်။

"ဘာများလဲ ကိုကိုကျော်"

"ကိုကိုကျော်တို့ အကြောင်းကို ဖေဖေသိသွားပြီ မိနွယ်"

ကိုကိုကျော် စကားကြောင့် လန့်ဖျပ်သွား၏။

"ဦးလေး သိသွားပြီ"

"ဟုတ်တယ် မိနွယ်"

"နေပါဦး ကိုကိုကျော်၊ ဦးလေး သိရအောင် မိနွယ် တို့က အရမ်းသိုသိုသိပ်သိပ် နေကြတာပဲဥစ္စာ၊ ဒါဆိုရင် တော့ ဒုက္ခပဲ ဦးလေးတောင် ရိပ်မိရင် မေမေစောတော့ သိနေတော့မှာပဲ၊ ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ ကိုကိုကျော်"

ပါးစပ်က ပြောရင်း ကျောထဲမှာ စိမ့်တက်လာ သည်။

သူမ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်ကာ ကိုကိုကျော်

ရယ်သွေး လွှမ်း၏။

"ကိုကိုကျော် စကား မဆုံးသေးဘူး မိနွယ်၊ ဖေဖေ ရိပ်မိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်မရေးအကြောင်းကို မြှောက်ကြွဆိုကြရင်းက ဖေဖေ့ကို ကိုကိုကျော် တမင်ဖွင့်ပြော လိုက်တာ"

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် မိနွယ်၊ ကိုကိုကျော့်စကားကိုကြား တော့ ဖေဖေ အံ့သြသွားတယ်၊ မိနွယ်ကို စိတ်ကစားပြီး ချစ်မိတာမျိုးတော့ အားမပေးချင်ဘူးတဲ့၊ မိနွယ်က ကိုကိုကျော်တို့အရိပ်မှာ လာခိုနေရ ရှာတဲ့သူတဲ့၊ ကိုကိုကျော် ကလည်း မိနွယ်ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ တစ်ဘဝလုံးစာ ရယ်ချယ်တာပါလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ မိနွယ်နဲ့ အတူတူနေနိုင်အောင်လို့ အလုပ်တစ်ခုတောင်းတယ်၊ ဖေဖေက သေချာတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲတဲ့၊ အလုပ်လုပ်မှာကို လည်း သဘောတူတယ်၊ မင်း မေမေ့စောသာသိရင် မိုးမီး

လောင်မှာလို့ သတိပေးသေး တယ်"

ဦးလေးကတော့ စိတ်ရင်းကောင်းသူ၊ အေးဆေးသူ မို့ ပြဿနာ မလုပ်မှန်း သူမလည်း သိနေ၏။

သူမတို့ဘက်မှာ ဦးလေးရှိနေသည်ဆိုသော အသိ ကြောင့် အားတက်သွားမိသည်။

"ဒါဆိုရင်တော့ မိနွယ် တစ်မျိုးစိတ်အေးပြီ ကိုကိုကျော်၊ ကိုကိုကျော်နဲ့ မိနွယ်တို့ ဝေးဖို့ သိပ်စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး"

"ဒါပေါ့ မိနွယ်ရယ်၊ အချစ်စစ်ဆိုတာ နည်းနည်း လေးတော့ အဖုအထစ် အကွေ့အကောက်လေးတွေ ရှိနေ ဦးမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား"

ခွဲရခါနီး ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ပျော်စရာစကားလေး များကို ပြောရင်းလွမ်းရမည့်ကိစ္စများကို မေ့လျော့ထားကြ သည်။

မကြာခင်မှာ ကျရောက်တော့မည့် အန္တရာယ်ကို သူမရော ကိုကိုကျော်ပါ မတွေးမိခဲ့ကြပါလေ . . .။

ကိုကို မန္တလေးသွားသည့်နေ့က ဘူတာရုံတို သူမ လိုက်ပို့ ချင်သော်လည်း အိမ်မှာပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

ဘူတာမှနေပြီး အန်တီစောတို့ အလစ်တွင် ကိုကိုကျော်က ဖုန်းလှမ်းဆက်သေး၏။

ဖုန်းထဲမှနေပြီး ကိုကိုကျော်ကို ဝမ်းနည်းတုန်ယင်စွာဖြင့် နှုတ်ဆက်ရလေသည်။

ကိုကိုကျော် မန္တလေးသွားပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ အန်တီစောဆီမှ မကြားဘူးသော စကားများကို သူမ ကြားရ၏။

"မိနွယ်"

"ဘာခိုင်းစရာ ရှိလဲ အန်တီစော"

"ခိုင်းစရာရှိတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး မိနွယ်၊ ဒီအိမ်မှာက သားလေး မရှိတော့ မိနွယ်အလုပ်တွေက နည်းနည်းလျော့သွားမှာ၊ ဒီကြားထဲမှာ မိနွယ် အိမ်ပြန်ချင်ရင် တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ပြန်လေ"

ကြားကြားချင်းမှာ သူမနားကိုပင် သူမ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။

သဘောကောင်းလွန်းပြီး အလိုက်သိသော အန်တီစောကို ကျေးဇူးတွေ တင်နေဖြစ်၏။

"တကယ်ပြောနေတာနော် အန်တီစော"

"တကယ်ပြောတာပါ ဒီရောက်ကတည်းက တစ်ခါမှ ညည်း အိမ်မပြန်ဖြစ်သေးတာလေ"

"ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ သွားရမှာလား"

"အေးပေါ့၊ အိမ်အတွက် ဝယ်စရာခြမ်းစရာတွေကို ငါနဲ့ မနက်ဖြန် ဈေးလိုက်ဝယ်လေ၊ ဒီအတွက် ညည်းရမယ့်ထဲက ဖြတ်မယူပါဘူး"

ကိုကိုကျော် ဖုန်းဆက်ရင်တော့ ခွင့်တောင်းရဦးမည်။ ကိုကိုကျော်ကလည်း လိုလိုချင်ချင် ပြန်လွှတ်မှာသေချာသည်ပဲ။

"သမီး မိန္ဒယ်"

ကိုကိုကျော် ဖုန်းကိုစောင့်ရင်း အိမ်အတွက် ဝယ်ခြမ်းထားသော ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးနေစဉ်မှာပင် ဦးလေး အနားသို့ ရောက်လာ၏။

"ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဦးလေး"

"ဘာမှ မလိုပါဘူးကွယ်၊ မိန္ဒယ်က အိမ်ပြန်ရမှာဆိုတော့ အတော်ပျော်နေမှာပေါ့"

"ဒါပေါ့ ဦးလေးရဲ့ မိန္ဒယ် ဒီရောက်ကတည်းက ပြန်ဖို့မပြန်ဖို့ ဖြစ်သေးတာ"

"သမီးကို ပြောစရာရှိတယ်၊ ကိုကိုကျော်နဲ့ အမိက ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းပါ"

ဦးလေးအကြည့်များက အတော်လေး မှိုင်းဝေနေ၏။

ကိုကိုကျော့်အကြောင်း စကားစလာသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ လေးလံသွားမိသည်။ ဦးလေးကို မျက်နှာပူမိ

သော်လည်း သူမ ပြောလိုက်ရသည်။

"ပြောပါ ဦးလေး"

"ဒီလိုပါ သမီး၊ သားက ဦးလေးကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကိစ္စပြောတယ်၊ သူ့ မေမေစောကလည်း အိမ်ထောင်ပြုပေးချင်နေတာလေ၊ ဦးလေးက သားမှာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူရှိရင်ပြောလို့ လမ်းခင်းပေးမိတယ်၊ ဒီမှာပဲ သူ့မှာ လက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေး ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီ မိန်းကလေးက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ သမီးပဲလို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောလာတယ်၊ ကြားကြားချင်းမှာ ဒေါမ်းအုံ့သွားတယ်၊ သားလေး အနေနဲ့ သမီးကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်လိမ့်မယ်လို့ အိမ်မက်တောင် မမက်မိတာ အမှန်ပဲ၊ သွေးပူသွေးလောနဲ့ သဘောတူကြောင်းကို ဦးလေး ခေါင်းညိတ်ခဲ့တယ်၊ မန္တလေးမှာ အလုပ်သွား လုပ်ဖို့ကိုလည်း သဘောတူခဲ့တယ်"

ဦးလေး ပြန်ပြောပြနေသော အကြောင်းအရာတွေ

က သူမ သိပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုကိုကျော် ပြန် ပြောပြလို့ သမီး သိပြီးပါပြီ"

"ဦးလေး ဆက်ပြောပြမယ်၊ အခုပြောမယ့်စကား တွေက သမီးကို အကျပ်ကိုင်တာ မဟုတ်သလို ရက်ရက် စက်စက် ပြောတာဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေး တောင်းပန်နေတာပါ။ သမီးကို ဒီအိမ်မှာ ခေါ်ထားဖို့ သမီး ပညာဆက်သင်ဖို့ ဦးလေး ကူညီပေးခဲ့ တာ သမီး အသိပဲ၊ သမီးနဲ့ ကိုကိုကျော့်အကြောင်းကို သမီးတို့ အန်တီ... သိသွားပြီ"

"ရှင်"

ဦးလေး ပြောချလိုက်သော စကားကြောင့်ပင် သွေးလေ လှည့်ပတ်မှု ခေတ္တပြောင်းဆန်သွား၏။

"စိတ်အေးအေးထားပါ သမီး၊ အန်တီစောကိုလည်း သမီးကို နိုင်ထက်စီးနင်း မပြောမဆိုဖို့ ညင်ညင်သာသာ

ကိုင်တွယ်ဖို့ ဦးလေးနားချပြီးသားပါ၊ ဦးလေး ဆက်ပြောပြ မယ့် အစီအစဉ်တွေကို ဦးလေး ကိုယ်တိုင်တွေးပြီး စီစဉ် ခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့်ပဲ သမီး အန်တီစောကို ဝင်မပါခိုင်းတာပေါ့ သမီး"

ထင်ထားတာထက်ပင် အခြေအနေတွေက နူးညံ့ ရှုပ်ထွေး လွန်းနေ၏။

"ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးလေး ဘာဖြစ်စေချင်လို့ လဲဟင်"

"ဒီလိုပါ သမီး၊ ကိုကိုကျော် ပြောပြီးပြီချင်းမှာ အန်တီစောကို ချက်ချင်း အသိပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီး အန်တီစောသိတာ လေးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဦးလေး တစ်ယောက်တည်း အထပ်ထပ် စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ဦးလေးမှာ တာဝန်ရှိနေပြီ၊ ဖခင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ သမီးနဲ့ သားကို လက်ထပ်ပေးမိလိုက်ရင် တာဝန်မကင်းဘူး ဆိုတာသိတယ်၊ အန်တီစောကလည်း မရရအောင်ကို

ပြဿနာရှာပြီး လိုက်ခွဲမှာ သေချာနေတယ်၊ ပြဿနာက အေးမှာမှ မဟုတ်တာ၊ နောက်ပြီးတော့ သားဘဝကို သမီးလက်ထဲ ဝကွက်အပ်ဖို့ကျပြန်တော့ တော်တော်လေး စဉ်းစားရတယ်၊ သားရဲ့ နောင်ရေးအတွက်ပါ၊ ဦးလေး အဆင့်အတန်းခွဲနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သားအနေနဲ့ သမီး ထက်သာတဲ့လူနဲ့ အိမ်ထောင်ဘက် ဖြစ်သင့်တယ်၊ တကယ်လို့ ဦးလေးကို အသိမပေးဘဲသားက လုပ်ချင်တာလုပ်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ၊ အခုဟာက ဦးလေးက အားလုံးသိနေတယ်လေ၊ တာဝန်လည်း ရှိနေတယ်၊ ဒီတော့ သမီးရယ် သမီးကပဲ စပြီး သားလေးကို လမ်းခွဲပေးပါ၊ ဒီအိမ်ပေါ်က နှင်ချတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးအိမ် အပြီးပြန်ရင် ပြန်တော့လို့ မပြောရက်ပြန်ဘူး၊ အဓိကကတော့ သားလေးနဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်မိဖို့ပါဘဲ၊ ဦးလေး တောင်းပန်ပါတယ်၊ သမီး ကူညီပါနော်”

အန်တီစော သဘောကောင်းနေပုံများကို အခုမှပင်

ရေး ရေးသဘောပေါက်တော့၏။

သူမ ဘာလုပ်ရမည်ကို ဦးလေးက ပြောပြနေပြီ၊ သူမမှာ ရွေးချယ်စရာ လမ်းတစ်လမ်းသာ ရှိတော့၏။

ဒီဘဝ၊ ဒီကမ္ဘာမှာတော့ ကိုကိုကျော်နှင့် အပြီး ဝေးရပြီဆိုတာကို အလိုလို သဘောပေါက်လိုက်မိသည်လေ။

(၆)

သူမ သိသေးသော အကြောင်းအရာများကို ပြောပြလို့ အပြီးမှာတော့ မိန္ဒယ် မျက်နှာလေး ညှို့မှိုင်းနေ၏။ ခဏအကြာမှာတော့ ကိုအောင်ဆွေကြောင့်ပင် အပြုံးတွေကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်လေ၏။

“ဒါကြောင့် မိန္ဒယ်ကို ရှာမတွေ့တာကိုး၊ နယ်ကို လိုက်သေး တယ်၊ တကယ့်ကို သတင်း အစအန မရတာ၊ ကိုကို ဘျာ် တစ်ချက် မှားသွားတာက မဂ္ဂဇင်းတွေကို မဖတ်

ဖြစ်တာပဲ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေကိုသာ ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ရင် နွယ်မိုးခင် ဆိုတာကို ကိုကိုကျော် ကောင်းကောင်းသိရမှာပေါ့၊ ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေလည်း မဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ, ပါတယ်"

"ဒီလိုပေါ့ ကိုကိုကျော်ရယ်၊ ဖူးစာမပါတော့ မိနွယ်တို့ တမင်ဝေးခဲ့ကြတာပါ၊ အခုဆိုရင် ကိုကိုကျော်လည်း ကိုကိုကျော်လက်တွဲဖော်နဲ့ ဖြစ်နေပြီ၊ မိနွယ်အနားမှာလည်း ကိုအောင်ဆွေ ရှိနေပြီ၊ အတိတ်က မိနွယ်တို့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ အခုပစ္စုပ္ပန်မှာ သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ဆက်ခင်တွယ်လို့ ရနေပါတယ်"

စာရေးဆရာမပီပီ မိနွယ်က တရားဟောနေ၏။

ရင်ထဲက ဝေဒနာကတော့ လျော့ပါး မသွားပေ။

မတတ်သာသည်မို့သာ လက်လျှော့ပေးရကြောင်းကို မိနွယ် သိစေချင်၏။

သို့တစေ နှုတ်ဖွင့်ဟကာ ပြောဖို့ကျတော့ စောင့်ထိန်းရပြန်သည်လေ။

"နွယ်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုကျော်၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ စိတ်သန့်ရှင်းစွာ ဆက်ဆံရအောင်ဗျာ"

"ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်လည်း လက်ခံပါတယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ခက်နေတာက ကျွန်တော့ဇနီး ခင်ခင်ကျော်ပါပဲ၊ သူနဲ့ကျွန်တော်ကတော့ ပြဿနာတွေ တောက်လျှောက် ဖြစ်နေရတာ"

"ဖျောင်းဖျပေါ့ဗျာ၊ အတိုက်အခံတွေကို သိပ်မပြောနဲ့ပေါ့"

"ကိုကိုကျော့် ဇနီးက မျက်နှာထားတင်းပြီး ခပ်ကျောကျော ဆက်ဆံတတ်တယ်နော်၊ မိနွယ်ကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံးအောက်ကျို့ ဆက်ဆံဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ သူဘာပြောပြော မိနွယ်တို့ဘက်က တတ်နိုင်သမျှတော့ သည်းခံပေးပါ့မယ် ကိုကိုကျော်"

မိနွယ်ရော၊ ကိုအောင်ဆွေပါ သဘောထားကြီး

ကြတာကို သူ နားလည်သည်။ ခက်နေတာက မေမေစော နှင့် ခင်ခင်ကျော်တို့ပင် ဖြစ်၏၊ ကိုယ့်ပြဿနာကို ကိုယ်ရှာပြီး ကိုယ့်ဒုက္ခကို ကိုယ်တိုင် တွင်းတူးနေသလိုမျိုး ဖြစ်နေ၏။

"တီ . . . တီ"

စကားပြောနေစဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ထွက်လာ၏။

ဖုန်းနှင့် အနီးစပ်ဆုံးမှာ ရှိနေသော မိန္ဒယ်က ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

"ဟဲလို . . . အမိန့်ရှိပါရှင်"

" ---------- "

"အန်တီစော . . . ကိုကိုကျော်နဲ့ မိန္ဒယ်နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး"

တစ်ဖက်မှ စကားသံကို ကြားနိုင်စွမ်း မရှိသော်လည်း ခင်ခင်ကျော်၊ မေမေစောနှင့်ပေါင်းပြီး ပြဿနာ လုပ်ရှာပြီဆိုတာကို ချက်ချင်း သိလိုက်၏။

"မဟုတ်သေးပါဘူး အန်တီစောရေ၊ ကိုအောင်ဆွေရော သမီးရဲ့ ညီမလေးရော ရှိနေကြပါတယ်၊ မယုံရင် သူတို့နဲ့ စကားပြော ကြည့်ပါ"

" --------- "

" --------- "

"ခဏလေးကိုင်ထားပေးပါ၊ ကိုကိုကျော်နဲ့ စကားပြောလိုက်ပါ"

လေသံပြောင်းသွားကတည်းကိုက ခင်ခင်ကျော် ကိုယ်တိုင် မိန္ဒယ်အား ပြောပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ကိုအောင်ဆွေပါ ဖုန်း နားသို့ ထလိုက်လာ၏။

ဖုန်းခွက်လက်ထဲရောက်သည်နှင့် ဒေါသဖြင့် သူ ပြောလိုက်သည်။

"ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ခင်ခင်ကျော်၊ ဒီက လူတွေကို ဘယ်လောက် အားနာစရာ ကောင်းလဲ"

"အဲဒါ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ရှင် အဲဒီဟာမ အိမ်မှာပဲ

ငနေပေတော့"

"မဟုတ်သေးပါဘူးနော်၊ မင်းစကားတွေကို မင်း ပြန်ရုပ်သိမ်းပေး"

"မပေးနိုင်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ လမ်းခွဲနိုင်လို့ ရှင် အဲဒီအိမ်ကို တားနေတဲ့ကြားက သွားတာပဲ၊ ရှင့်ကြမ္မာကို ရှင့်ဘာသာ ရှင် ဖန်တီးယူတာ"

"ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါ ခင်ခင်ကျော်၊ မင်း အရမ်းလျှောက်လုပ်နေမှ တကယ်ဝေးကြရမှာ"

"ဝေးဝေးပေါ့၊ မေမေစောနဲ့ စကားပြောလိုက်"

ပြဿနာက ပြန်ပြေချင်ပေမယ့် မိန္ဒယ်နှင့် ကိုအောင်ဆွေတို့ကို အားနာနေရသောကြောင့် ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်းပင် ပြောလိုက်၏။

"မဟုတ်သေးပါဘူး မေမေစော၊ အဲဒီလောက်ထိ တော့ မစွပ်စွဲပါနဲ့"

"စွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်တွေ့ ပြောနေတာ၊

ဒီပုံစံ မျိုးနဲ့ မင်းကို လုံးဝမပေါင်းနိုင်ဘူးလို့ ခင်ခင်ကျော်က ပြောမယ်၊ မင်း သူများသားသမီးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မနေနဲ့၊ သူ့သဘောအတိုင်း ကွာရှင်းပေးလိုက်"

"ဒီလောက်ထိ မဖြစ်သင့်ဘူးလေ မေမေစော၊ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး"

"မရတော့ဘူး ကိုကိုကျော်၊ မင်း *ခင်ခင်ကျော်ကို* ကွာကို ကွာပေးရမယ်၊ ဒါပဲကွာ"

အတင်းအကျပ်တွေ လုပ်ပြီး ပြဿနာကို မရှုပ်ရှုပ် အောင် ကြံစည်နေကြတာ သေချာ၏။

စကားပြန်ပြောမခံပဲ ဖုန်းကို ဦးအောင်ချလိုက်၏။

"ဘာတဲ့လဲ ကိုကိုကျော်"

"ကျွန်တော် မိန္ဒယ်ဆီကို လာတဲ့အတွက် ပြဿနာ ရှာတာပေါ့၊ ခင်ခင်ကျော် မကောင်းတာပါ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး မေမေစောနဲ့ ပူးပေါင်းကြံစည် နေ ကြတာ"

"သူတို့က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲဟင် ကိုကိုကျော်"

"ခင်ခင်ကျော်က ကွာရှင်းဖို့ ပြောတယ် မိနွယ်"

"ဘာမှ မဆိုင်ဘူးနော်"

သူ တော်တော်လေး စိတ်ကုန်သွားခဲ့သည်။

သူ့ဘက်ကတော့ နောက်ဆုံးအချိန်အထိတော့ တင်းခံပေး နေဦးမည်။ မရသည့်အဆုံးမှာတော့ သူ့ကံနှင့်သူပဲ . . . ဟု သဘောထားလိုက်ရုံသာ ရှိသည်။

"ကွာဖို့ရှင်းဖို့ကို မေမေစောကလည်း ဖြစ်စေချင်နေတယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားရကျပ်တယ်"

"ဒါက ရှင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ နွယ်တို့ မင်္ဂလာပွဲကို မြန်မြန်လုပ်ဖြစ်အောင် တွန်းအားပေးတယ်လို့ သဘောထားလိုက် ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စ ပြီးရင်တော့ ရှင်းပြစရာ မလိုတဲ့သူ့အလိုလို ပြီးဆုံးသွားမယ့်ကိစ္စတွေပါ"

"ဒီကပြန်ရင် အိမ်တဲတန်းပြန်မှာလား ကိုကိုကျော်"

"ပြန်လို့ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး၊ သူတို့ ကိုကိုကျော့်ကို တွေ့တာနဲ့ ကွာဖို့ရှင်းဖို့ပဲ လုပ်ကြမှာ၊ သူတို့ ကိုကိုကျော့်ကို သူတို့နဲ့ မတွေ့အောင် ကိုကိုကျော် ရှောင်နေလိုက်တော့မယ်၊ အားလုံးပြီးသွားပြီဆိုတော့မှပဲ သူတို့နဲ့ မျက်နှာချင်း ပြန်ဆိုင်မယ်"

"ကိုကိုကျော် ပြောတာလည်း မဆိုးပါဘူး၊ ဒီလိုလုပ်တာ အခုအချိန်မှာ အားလုံးအတွက် ကောင်းပါတယ်"

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ တကယ်မကောင်းပေ။

မိနွယ်မျက်နှာလေးကို မက်မက်မောမောနှင့် နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သူ ကြည့်လိုက်သည်။

"ပြန်တော့မယ် မိနွယ်၊ ကိုအောင်ဆွေ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်"

"ကောင်းပြီ ကိုကိုကျော်၊ ခင်ဗျားကိစ္စ အောင်မြင်ချောမောပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ လာဖြစ်အောင် လာရမယ်နော်"

"စိတ်ချပါ ကိုအောင်ဆွေ"

"ကဲ . . . နွယ်၊ ကိုကိုကျော့်ကို အောက်ထိရောက်အောင် နွယ်ပဲ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ"

ကိုအောင်ဆွေက သူနှင့် မိနွယ်ကို အခွင့်အရေးတစ်ခု လိုလိုချင်ချင်ပေးနေပြန်၏။

ကိုအောင်ဆွေ့ စကားအတိုင်းပင် မိနွယ်က သူ့ကို လိုက် ပို့၏။

လှေကားထစ်များပေါ်မှ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းရင်းကပင် မိနွယ်က သူ့ကို ပြောသည်။

"အစကတည်းကိုက မိနွယ့်ကို၊ ကိုကိုကျော် မချစ်ခဲ့မိရင် ကောင်းမှာနော်၊ ကိုကိုကျော်လည်း တစ်ဘဝလုံး ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေစရာ မလိုဘူး၊ ဒီလို အဖြစ်အပျက်တွေလည်း ကြုံရဆုံရမှာ မဟုတ် ဘူးနော်"

မိနွယ့်စကားက သူ့ရင်ကို တိုက်ရိုက်ထိ၏။

"နောင်တရစေမယ့် စကားလား မိနွယ်"

"နောင်တရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုကျော့်

ကို ကြည့်ပြီး မိနွယ် စိတ်မကောင်းလို့ပါ"

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မိနွယ်ရယ်၊ တစ်ချိန်က သံယောဇဉ် ကြီးစွာနဲ့ ချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်အတွက် ကိုကိုကျော် ခံနိုင်ရည် ရှိရမှာပေါ့"

"မိနွယ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကိုကျော်"

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းအရာတွေကို ရည်ညွှန်းသည်လားမသိ။

"ဘာအတွက်ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ၊ ဖေဖေ့စကားကို နားထောင် ပေးရတဲ့အတွက်လား၊ ကိုကိုကျော့်ကို ချစ်ခဲ့မိတဲ့ အတွက်လား"

"ဘာလို့ ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်ရတာလဲ ကိုကိုကျော်ရယ်၊ အခုမှတော့ ဘာမှ ထူးမလာတော့ပါဘူး"

မိနွယ် စကားကို နားထောင်ရရုံဖြင့် မိနွယ် ရင်ထဲကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရသလို ခံစားရသည်။

ပြောချင်သော်လည်း နှုတ်ကို စောင့်စည်းလိုက်ရ